

HEY, I'M AL PACINO, AND
LIKE MY BUDDY DE NERO,
I SURE DIG ALL DEM
PANOS K. STORIES! ΟΡΑΑ!

Περίπατος στην
ΚΗΦΙΣΙΑ

Μια walk tour με ιστορίες
να σε συνεπάρουν

Του Στέφανου Τσιτσόπουλου

For Later
~
BOGART
LORRE
KARLOFF
FLYNN
MICHUM
DIESEL
STATHAM
ΠΑΝΟΣ Κ.

**Πάνος
Κουτρουμπούσης**

Ο συγγραφέας και εικαστικός
μιλάει για το ελληνικό underground

Της Μαρίλης Σταυρούλη

AND I GOT BOB TO TEACH
ME THIS NEW GREEK
LINGO LIKE "SA-NA-LEME"
AND "AMA-LAHI" AND
"MILAME-I-KLANOUME"

ATHENS

FOREVER CHUCK

CHUCK TAYLOR ALL STAR

ΧΡΗΣΤΟΣ ΦΕΡΕΝΤΙΝΟΣ

Επιμέλεια: Γιάννης Νένης

Πώς βρέθηκαν στην Αθήνα; Ήρθα 4 μηνών με τους γονείς μου, με το ΚΤΕΛ, 8-9 ώρες από τα Πάννενα. Ήταν απόφασή τους να ζήσουμε στην Αθήνα.

Η πρώτη σου δουλειά; Σε έναν εκδοτικό οίκο, πηγαίνα βιβλία σε βιβλιοπωλεία της Αθήνας. Ήμουν στο Α΄ έτος της Νομικής και το έκανα για χαρτζιλίκι.

Το πρώτο σου διαμέρισμα στην Αθήνα; Έμενα μαζί με την αδερφή μου. Ήμασταν φοιτητές και από την οδό Κωλέττη που μέναμε με τους γονείς, μεταφερθήκαμε στην οδό Σουλτάνη στα Εξάρχεια για περισσότερη ανεξαρτησία. Το δικό μου δωμάτιο είχε θέα την αυλή του 35ου δημοτικού σχολείου που πήγα κι έτσι κάθε πρωί ξαναζούσα τη σχολική ζωή.

Τι είναι αυτό που κάνει κάποιον Αθηναίο; Τα πολλά χιλιόμετρα στα σοκάκια που γράφει την ημέρα και οι νυχτερινές πτήσεις κάποιου που έχει τη διάθεση να ανακαλύψει την πόλη.

Ποιο είναι το καλύτερο μέρος για να απομονώνεσαι; Τα Αναφιώτικα, η Πλάκα, το Μετς και το σπίτι μου.

Τι θα έκανες αν ήσουν δήμαρχος για μια μέρα; Θα έκανα ποδηλατόδρομους και θα πεζοδρομούσα όλο το ιστορικό κέντρο.

Πού ζεις τώρα; Μένω στην Άνοιξη εδώ και χρόνια. Φύση φάση. Έχω κάνει το σπίτι μου ακριβώς όπως το ήθελα, έχω χώρο για πινγκ-πονγκ, ποδόσφαιρο και μπασκέτα για να παίζω με τους γιους μου.

Ο μεγαλύτερος αθηναϊκός φόβος σου; Όταν περνάω με το μηχανάκι ανάμεσα από τα αυτοκίνητα.

Ποιο είναι το αγαπημένο σου πιάτο στην Αθήνα; Σολωμός τεριγιάκι στο Τρανζίστορ;

Το αγαπημένο σου αθηναϊκό σινεμά; Βοξ και Ριβιέρα. Σε αυτά τα σινεμά έχω μεγαλώσει.

Ο αγαπημένος σου περίπατος στην Αθήνα. Πέρα δώθε στη Διονυσίου Αρεοπαγίτου.

Πού μέθυσες για πρώτη φορά; Στον Λόφο του Στρέφη, στο ουζερί που είχε εκεί. Ήμουν με τους συμμαθητές μου. Με πήγαν σπικωτό στο σπίτι.

Η καλύτερη θέα; Απ' όλες τις ταράτσες στο Μοναστηράκι, απ' όπου φαίνεται καθαρά η Ακρόπολη.

Πού βγήκες για πρώτη φορά ραντεβού; Στο Πεδίο του Άρεως. Θυμάμαι τα πάντα. Είχαμε δώσει ραντεβού στο άγαλμα του Κωνσταντίνου. Θυμάμαι και το πρώτο φιλί στο παγκάκι ανάμεσα στα αγάλματα του Κολοκοτρώνη και του Αθανάσιου Διάκου.

Το αθηναϊκό πάρτι που δεν θα ξεχάσεις ποτέ; Το πάρτι για τον πρώτο χρόνο στο Νουέβα Πρόβα στο Μοναστηράκι, που είχαμε με την Κατερίνα Παπουτσάκη. Ήταν ένα απίστευτο πάρτι όπου έπεσαν ακόμα και μπουγέλα στο δρόμο.

Ο Χ.Φ. είναι δημοσιογράφος, παρουσιαστής και παραγωγός Ρ/Φ και TV. Παρουσιάζει το Deal καθημερινά 18.00-19.00 στον Αλφά και κάθε Σ/Κ 19.00-21.00 την εκπομπή «Κακές παρέες» στα Παραπολιτικά, με την Αθηνάϊδα Νέγκα.

ΧΑΡΙΖΟΥΝ•ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ•ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΟΥΝ

Στο xariseto.gr/index.php μπορείς να ανταλλάξεις ή να χαρίσεις προϊόντα και υπηρεσίες.

Tradenow: Λεωφόρος Συγγρού 194 για ανταλλαγές (εναλλακτικά στο www.tradenow.gr)

Σκόρος: Ανταλλάσσονται και μοιράζονται ρούχα, αντικείμενα, βιβλία και κουρέματα. (Ζ. Πηγής & Ερεσού, Εξάρχεια)

Στο tutorpool.gr οργανώνονται ιδιαίτερα μαθήματα από πρώην σε νυν μαθητές.

Στο givethekids.gr συγκεντρώνονται και μετά χαρίζονται ρούχα και παπούτσια για παιδιά έως 5 ετών.

Στο www.xarizo.com υπάρχουν δωρεάν προσφορές και επιθυμίες, για διάφορα είδη και υπηρεσίες.

Στο www.swapp.gr για ανταλλαγές προϊόντων.
- ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΝΗΛΙΟΥ

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Αυτή την εβδομάδα το σχεδιάζει ο Πάνος Κουτρομπούσης. Γυμνασιόπαιδο ακόμη, γίνεται «καλλιτεχνικός υπεύθυνος» στην υπαρξιστική Παράγκα του Σίμου φιλοτεχνώντας εκδρομικά προγράμματα και διακοσμώντας το τζιπ «Ιπτάμενο Γαϊδούρι». Αφού σπούδασε κινηματογράφο στη Ρώμη προσανατολίστηκε στα εικαστικά και στην πεζογραφία. Έζησε πολλά χρόνια στο Λονδίνο και μερικά στο Παρίσι και στη Νέα Υόρκη, κάνοντας εξώφυλλα βιβλίων και εικονογραφήσεις. Στο Λονδίνο συνεργάστηκε με τα περιοδικά των 60s «OZ», «IT», «New Worlds» και σε fanzines. Έχουν δημοσιευτεί 7 βιβλία του. Ανάμεσά τους το «Τι Τρέχει;» με το εικαστικό έργο του. Έχει εκθέσει σε 11 ατομικές και ομαδικές εκθέσεις σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Λονδίνο.

Info~DIET

Της ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗ

ΟΙ «ΚΟΥΚΛΕΣ» ΣΤΟ ΚΟΥΚΑΚΙ
The place to be της εβδομάδας.

ΕΝΑΡΞΗ ΛΥΡΙΚΗΣ ΣΤΟ ΚΠΙΣΝ
Το αμυγιά της εβδομάδας.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ
Η καλύτερη αθλήτρια της Ευρώπης για το 2017.

VANITY FAIR
«Ο Donald Trump έχει έναν πλαστό πίνακα του Renoir στο σπίτι του αλλά αρνείται να το παραδεχτεί». Τι τρομερός τίτλος για να περιγράψεις το χαρακτήρα ενός παρανοϊκού προέδρου ε;

ΖΟΥΜΕ ΤΟ ΜΥΘΟ ΜΑΣ
Είμαστε μέσα Οκτωβρίου και τα σ/κ δεν πέφτει καρφίτσα σε θάλασσες και παραλίες.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ
Έχουν τον ομορφότερο και πιο γραφιστικό κατάλογο εστιατορίου. (στην Πλάκα)

ΔΙΑΛΟΓΟΣ
-Τι λέει ο παπάς την ώρα του γάμου;
Καταλαβαίνεις;
-Όχι, είναι μυστήριο.
(@giorgos_xil)

ΤΟ ΑΓΙΟ ΔΙΣΚΟΠΟΤΗΡΟ ΤΟΥ ΜΗΝΑ
Κυνηγώντας το ηλεκτρονικό εισιτήριο.

ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΕΣ ΠΑΡΕΝΟΧΛΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΧΟΛΙΓΟΥΝΤ
Ελάτε να πέσουμε όλοι μαζί απ' τα σύννεφα.

ΤΣΙΠΡΑΣ - ΤΡΑΜΠ
Από το «Εξώ οι Αμερικάνοι» περάσαμε στο «Χάου ντου γιου ντου».

ΜΕΣΑ ΟΚΤΩΒΡΗ
Και τα κουνούπια πετάνε σαν drones γύρω μας.

ΨΑΡΙ
Χώρα με τόση θάλασσα και πληρώνουμε το ψάρι σαν χαβιάρι;
Να το φάτε μόνοι σας.

ΤΑ ΚΟΝΤΟΜΑΝΙΚΑ ΤΟΥ ΤΑΝΙΜΑΝΙΔΗ
Δεν είναι παντού Survivor. Μπορείς να περάσεις και στα επόμενα outfits.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
Ιστορίες να κλαις και να γελάς, με έμφαση στο πρώτο.

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΙΣ ΗΠΑ
Η ελπίδα έρχεται.

ATHENS VOICES

★ Η ΑΘΗΝΑ ΜΙΛΑΕΙ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΑΚΟΥΜΕ ★

Μέσα στο Notos, 35άρα με τον δικό της που βαριέται αφόρητα, χαζεύει καλιά:
«...Γιώργο... Γιώργο... Γιώργο...
Για δες αυτό το χαλί, ωραίο δεν είναι; Βέβαια, από την άλλη... άμα το πάρουμε, το λυπάμαι να το βάλουμε στο εξοχικό της μάνας σου...
Ρε συ Γιώργο, μόνη μου μιλάω;
(και συνεχίζει μονολογώντας)
Και, ΝΑΙ, για ΑΚΟΜΗ μία φορά δεν με άκουσε ΠΟΤΕ».
(Χαυτεία, Τετάρτη απόγευμα)

Μετρό. Κύριος κοστουμάτος που μόλις αποβιβάστηκε δίνει το χρησιμοποιημένο εισιτήριό του σε νεαρό. Αυτός το παίρνει, λέει ευχαριστώ, προχωρά προς την εξέδρα, κοντοστεύεται λίγο και γυρνάει και λέει στον τύπο:

«Μα καλά, πας να με κάψεις; Μαλάκας είσαι; Μου έδωσες εισιτήριο μειωμένης διαδρομής; Πάλι καλά που το είδα, ρε τσιπν, ε τσιπν! Για κοίτα, ρε, τι μπορείς να πάθεις στα καλά καθούμενα...»
(Καλοκαίρι. Σταθμός Δουκίσσης Πλακεντίας, απόγευμα)

Δύο 35άρηδες πάνε να καθίσουν σε γωνιακό τραπέζακι σε café της Πλατείας Μαβίλη, δίπλα σε πρασινάδες. Κάτι δεν τους αρέσει, όμως:
-Ρε συ, κάτι μυρίζει άσχημα εδώ.
-Θα είναι τα κακά από τις γάτες, εδώ στους θάμνους.
-Πάμε να φύγουμε;
-Άραξε ρε, τι σε πειράζει; Χωριό. Σκέψου χωριό.
(Πλατεία Μαβίλη, Σάββατο πρωί)

Δύο φίλες 40άρες κατεβαίνουν την Ερμού, προσπερνούν έναν άστεγο, ναρκομανή. Η μία κάνει μεταβολή, ανοίγει το πορτοφόλι και γυρίζει και λέει στη φίλη της:
-Μαίρη, θα δώσω.
-Ναι, αλλά δεν θα τον σώσεις, απαντάει η άλλη.
(Μοναστηράκι, Παρασκευή απόγευμα)

Κύριος προσπαθεί να δώσει σε πωλητή βιβλιοπωλείου να καταλάβει ποιο βιβλίο ψάχνει:

«Εκδόσεις Ίκαρος.
Κάτι σαν
Μαρία στον τίτλο.
Ιταλός συγγραφέας».

(Πολιτεία, Ασκηπτιού, Σάββατο πρωί)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΕΝΕΣ
→ panikoval500@gmail.com

VICHY

LABORATOIRES

ΕΝΥΔΑΤΩΝΕΙ
ΤΟΝΩΝΕΙ
ΕΝΔΥΝΑΜΩΝΕΙ

NEO
MINÉRAL 89

[89% ΙΑΜΑΤΙΚΟ ΜΕΤΑΛΛΙΚΟ ΝΕΡΟ ΤΗΣ VICHY
+ ΥΑΛΟΥΡΟΝΙΚΟ ΟΞΥ ΦΥΣΙΚΗΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗΣ]

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΔΟΣΗ ΔΥΝΑΜΗΣ
ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑΣ ΣΑΣ.

Το Ιαματικό Μεταλλικό Νερό της Vichy είναι ένα ισχυρό φυσικό δραστικό συστατικό, γεννημένο στα ηφαίστεια της Γαλλίας. Για 1^η φορά, τα Εργαστήρια Vichy κατόρθωσαν να το συγκεντρώσουν σε μια σύνθεση σε ποσοστό 89% και το συνδύασαν με Υαλουρονικό Οξύ, ένα φυσικό ενυδατικό συστατικό.

Το Minéral 89 ενισχύει τη λειτουργία του φραγμού προστασίας της επιδερμίδας για να κάνει καθημερινά την επιδερμίδα πιο **δυνατή απέναντι στις εξωτερικές επιθέσεις**, όπως ρύπανση, άγχος και κούραση. Μέρα με τη μέρα, η επιδερμίδα είναι **ενυδατωμένη, τονωμένη και λαμπερή**.

ΥΠΟΑΛΛΕΡΓΙΚΗ ΣΥΝΘΕΣΗ.

ΧΩΡΙΣ ΣΙΛΙΚΟΝΗ, PARABENS, ΑΛΚΟΟΛΗ*, ΑΡΩΜΑ, ΧΡΩΣΤΙΚΕΣ.

Συμβουλευτείτε το φαρμακοποιό σας.

*Δεν περιέχει αιθυλική αλκοόλη.

[Υαλουρονικό Οξύ]

[Ca]

[K]

[Sr]

[Mg]

[B]

[Li]

VICHY

LABORATOIRES

V

MINÉRAL

89

BOOSTER QUOTIDIEN
FORTIFIANT ET REPULPANT
FORTIFYING AND PLUMPING
DAILY BOOSTER

[Mn]

[PO₄³⁻]

[Fe]

[Na]

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΗΡΩΕΣ

Ένα συναρπαστικό ταξίδι από τη Stoiximan
για τα παιδιά όλης της Ελλάδας

ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

Ενα αληθινό παράθυρο στον κόσμο άνοιξε η Stoiximan σε παιδιά από δημοτικά σχολεία της ακριτικής Ελλάδας, μέσα από τη σπουδαία ενέργεια «Οι Μικροί Ήρωες Ταξιδεύουν», η οποία μετουσιώθηκε σε ένα εντυπωσιακό ντοκιμαντέρ και προβλήθηκε παρουσία πλήθους κόσμου στο Φάρο του Κέντρου Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος.

Φανταστείτε μικρά παιδιά από την Κάσο, την Ηρακλεία, τους Αρκίους, την περιοχή Τρανόβαλτος, περίπου 50 χλμ. από την Κοζάνη. Που ονειρεύονται το αύριο, που αναρωτιούνται πώς είναι η ζωή μακριά από τα μέρη τους, που θα ήθελαν να γυρίσουν τον κόσμο. Για κάποια από αυτά τα παιδιά η Stoiximan οργάνωσε ένα μεγάλο ταξίδι μέχρι την Αθήνα, ένα ταξίδι σε μέρη λαμπερά και γεμάτα εμπειρίες, όπως το Πολιτιστικό Κέντρο Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος, το Εθνικό Αστεροσκοπείο Αθηνών, την Τεχνόπολη του Δήμου Αθηναίων, το Αττικό Ζωολογικό Πάρκο, το Μουσείο της Ακρόπολης. Ένα ταξίδι φτιαγμένο με πολλή αγάπη για τα παιδιά όλης της Ελλάδας.

Κι όλα αυτά με σκοπό να μικρύνουν οι αποστάσεις, να γνωρίσουν τα παιδιά τις δυνατότητες που προσφέρουν οι μεγάλες πόλεις, να ανοίξουν οι ορίζοντές τους, αλλά και να μάθουμε όλοι μας την εκπαιδευτική πραγματικότητα όπως είναι στ' αλήθεια στις απομακρυσμένες περιοχές της Ελλάδας, όπου μαθητές-ήρωες και δάσκαλοι επίσης ήρωες κάνουν το μάθημά τους και ονειρεύονται σε μονοθέσια σχολεία.

Φανταστείτε, λοιπόν, με τι προσμονή περίμεναν ο Παναγιώτης από τους Αρκίους, ο Θοδωρής και ο Μάριος από την Ηρακλεία, οι Ταξιάρχης, Λέλα και Σοφία από την Κάσο και οι Ιωάννα, Βάγια και Κωστής από την Τρανόβαλτα να κάνουν αυτό το ταξίδι. Βάλτε τον εαυτό σας στη θέση τους. Σκεφθείτε ότι είστε 9-10 χρόνων και ζείτε σε ένα απομακρυσμένο νησί του Αιγαίου. Μέχρι που κάποιοι σας λέει ότι θα σε πάρω από το χέρι και θα σου δείξω πράγματα που δεν είχες ξαναδεί. Μια τέτοια εμπειρία ζωής βίωσαν αυτά τα παιδιά, κάνοντας ένα όνειρό τους πραγματικότητα.

Συγκίνηση στην προβολή του ντοκιμαντέρ

Τις καλύτερες των εντυπώσεων άφησε η προβολή του ντοκιμαντέρ, με τους παρευρισκόμενους να βλέπουν τα ίδια γνώριμα πρόσωπα που ίσως αντικρίζουν και στις καλοκαιρινές τους διακοπές, να περιμένουν με αγωνία το πλοίο στο λιμάνι για το σπουδαίο ταξίδι στην Αθήνα. Παράλληλα, μετά την προβολή, όλοι είχαν την ευκαιρία να δουν μέσα από το φακό των φωτογράφων Τάσου Βρεττού και Νίκου Ζερβού εικόνες της καθημερινότητας των μαθητών, όπως αυτές αποτυπώθηκαν κατά τη διάρκεια των ταξιδιών που πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο του προγράμματος «Οι Μικροί Ήρωες Ταξιδεύουν», το δεύτερο μέρος του οποίου θα συνεχιστεί το προσεχές διάστημα, εξετάζοντας τις ανάγκες των δυσπρόσιτων περιοχών της ορεινής Ελλάδας. Όπως διαβεβαίωσε και στο χαιρετισμό του ο Ιωάννης Σπανου-

δάκης, μέλος του ΔΣ της Stoiximan, «Το πρόγραμμα “Οι Μικροί Ήρωες Ταξιδεύουν” και η σχέση μας με αυτά τα παιδιά δεν θα σταματήσει σίγουρα εδώ. Πλέον θα προχωρήσουμε και σε άλλες περιοχές αναζητώντας μικρούς ήρωες στην ορεινή και ηπειρωτική Ελλάδα».

Συνεχής στήριξη

Η προβολή της ταινίας «Οι Μικροί Ήρωες Ταξιδεύουν» ήταν η συνέχεια της δημιουργίας «Οι Μικροί Ήρωες Μαθαίνουν», στο πλαίσιο υλοποίησης του προγράμματος Εταιρικής Κοινωνικής Ευθύνης «Μικροί Ήρωες» της Stoiximan. Η εταιρεία μέχρι σήμερα έχει προσφέρει σε περισσότερους από 10.000 μαθητές δημοτικών σχολείων της Αττικής και της Θεσσαλονίκης ένα διασκεδαστικό και πολύτιμο ταξίδι μάθησης και γνώσης μέσα από τη δωρεάν συμμετοχή τους σε εκπαιδευτικά προγράμματα Μουσείων και Ιδρυμάτων, ενώ μέσα από το Πρόγραμμα Υποτροφιών Μικροί Ήρωες επιβραβεύει και δίνει ευκαιρίες στους μελλοντικούς επιστήμονες και πολίτες της Ελλάδας, καλλιεργώντας τις συνθήκες που θα επιτρέψουν στα παιδιά αυτά να συνεχίσουν να ονειρεύονται έναν καλύτερο κόσμο. Περισσότερα για τη σπουδαία αυτή προσπάθεια, για το πώς βίωσαν τα ίδια τα παιδιά αυτή τη μαγική εμπειρία, στιγμιότυπα από τις περιηγήσεις τους στην Αθήνα, μπορείτε να δείτε στην ιστοσελίδα www.iroes.gr.

Γιατί ήρωας, τελικά, είναι αυτός που κάνει ό,τι μπορεί.

TA TWEETS ΤΟΥ FORREST GUMP

Από τον ΝΙΚΟ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ

Μέλος της επιτροπής αγώνα για να σταματήσουν οι τυλικτές σουβλακιών να βάζουν το τζιτζίκι έξω-έξω

**ΑΠΑΝΘΡΩΠΗ
ΘΕΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ**

Εργαζόμενος σε εταιρεία που κάνει δημοσκοπήσεις για τις εκλογές αρχηγού στην Κεντροαριστερά

ΣΥΝΕΝΩΣΗ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΑΙ ΣΔΟΕ ΓΙΑ ΑΚΡΙΒΕΣΤΕΡΗ ΤΙΜΟΛΟΓΗΣΗ ΤΩΝ ΟΔΙΚΩΝ ΠΑΡΑΒΑΣΕΩΝ ΑΝΑΛΟΓΑ ΜΕ ΤΟ ΕΙΣΟΔΗΜΑ

● Συμπέρασμα της εβδομάδας:

ζούμε στη χώρα όπου μπορείτε να καπνίζεις νόμιμα μπάφο στο αυτοκίνητο, αλλά τρως πρόστιμο αν πετάξεις την τζιβάνα από το παράθυρο...

● Ωχ... για αναβάθμιση των F-16 έκανε λόγο ο Τραμπ...

Ας ετοιμαζόμαστε για μετατροπή των δελτίων ειδήσεων των καναλιών σε αφιερώματα για την πολεμική αρετή των Ελλήνων, μπας και ευχαριστηθεί ο ΥΠΕΘΑ... Όσο για τα έξοδα, ε, κάποτε δεν θα έπρεπε να φορολογηθούν και τα καλλωπιστικά φυτά στα μπαλκόνια;

● Πάντως, αν είχε χιούμορ ο Ντόναλντ Τραμπ, θα ζητούσε από τον Αλέξη Τσίπρα να βοηθήσει μια γνωστή του εταιρεία, που λέγεται Eldorado Gold...

● Ο Πάνος Καμμένος θα μπορούσε να βρει μια δικαιολογία για το tweet με τα αγγλικά καμακιού του '70... Αν, ας πούμε, έλεγε ότι του έκλειψε το κινητό ένας γκρουπιέρης στη Βραζιλία, ποιος δεν θα τον πίστευε;

● Είναι πολύ απλό: όταν ένας πλούσιος παραβιάζει το κόκκινο φανάρι, το κάνει επειδή νομίζει ότι ο δρόμος είναι δικός του. Όταν πάλι ένας χαμηλοεισοδηματίας παραβιάζει το κόκκινο φανάρι, το κάνει γιατί αντιδρά σε ένα

απάνθρωπο σύστημα που θέλει να περιορίσει την ελευθερία της κίνησής του και να δώσει προτεραιότητα στους πλούσιους που έχουν πράσινο...

Ναι, για τις Off Shore ανθρώπων που δηλώνουν μηδενικό εισόδημα, δεν υπάρχει ακόμα πρόβλεψη...

● Τη μια μέρα γίνεται γνωστό ότι η κυβέρνηση προτίθεται να απελευθερώσει τη χρήση κάνναβης για ιατρικούς λόγους... Και την επόμενη, ο Κώστας Τζαβάρας προτείνει δημοψήφισμα για την ανεξαρτητοποίηση της Ηλείας...

Η οποία λογικά δεν θα θέλει να μοιραστεί τα κέρδη της από την «παραγωγή ιατρικής πρώτης ύλης» με τους υπόλοιπους νομούς. Η επόμενη πρόταση Τζαβάρα θα είναι μια συνομοσπονδία με τα Ζωνιανά και την Καλαμάτα.

● Αναβλήθηκε τελικά η προγραμματισμένη για τις 15 Οκτωβρίου εγκατακρήνιση του σάπιου καθεστώτος από τη Ζωή Κωνσταντοπούλου.

Λογικό, αφού ως πολιτικός που κηρύσσει την ανυπακοή, οφείλει να δείξει ανυπακοή και στα deadlines. Εκτός αν συμβουλευτηκε τον αστρολόγο της και εκείνος της είπε ότι δεν είναι καλή περίοδος για πτώσεις καθεστώτων με ανάδρομο Ερμή...

**η ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
της εβδομάδας**

Βασίλης Λεβέντης

«Ο νόμος για την αλλαγή φύλου θα κάνει ανώμαλους όλους τους Έλληνες»

Μετάφραση

«Οι Έλληνες δεν έκαναν ανωμαλίες πριν αυτές νομιμοποιηθούν γιατί είναι νομοταγείς...»

Κώστας Ζαχαριάδης

«Ο ΣΥΡΙΖΑ θα φωνάζει στην πορεία του Πολυτεχνείου "Φονιάδες των Λαών Αμερικάνοι!"»

Μετάφραση

«Ο ψηφοφόρος είναι πελάτης. Και ο πελάτης έχει πάντα δίκιο».

Η (ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ) ΑΠΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Δηλαδή ο αγαπητός γονέας που δεν μπορεί να εξηγήσει στο παιδί του την παρουσία του gay ζευγαριού στη διαφήμιση Jumbo, όλα τα άλλα που εκείνο βλέπει στην τηλεόραση του τα εξηγεί κανονικά;

Η (ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ) ΑΠΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Νο 2: Αφού ο Βασίλης Λεβέντης θεωρεί ότι η ομοφυλοφιλία είναι ένα άρρωστο πάθος, όπως π.χ. το ποτό, γιατί δεν προτείνει να δημιουργηθούν ειδικές κλινικές απεξάρτησης για gay, αλλά επιμένει να τους προτείνει μετάνοια και προσευχή;

Η (ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ) ΑΠΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ Νο 3

Δηλαδή αν πετάξει κάποιος τσιγάρο στο δρόμο ενώ οδηγεί, θεωρείται αντικοινωνική συμπεριφορά, αλλά αν το πετάξει ενώ είναι πεζός δεν υπάρχει πρόβλημα;

Η (ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ) ΑΠΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ Νο 4

Καλά, ο Χρήστος Σπίρτζης με τόσους πλούσιους φίλους δεν ξέρει ότι βρίσκουν πάντα τρόπους να σβήνουν τα πρόστιμα από τις τροχαίες παραβάσεις τους;

Θα έπρεπε να υπάρχει μια λέξη για...

«Διστασπασμός»

Ο στιγμιαίος δισταγμός δύο ανθρώπων που συναντιούνται και δεν ξέρουν αν η σχέση τους είναι τόσο στενή ώστε να φιληθούν

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΜΙΛΛΟΥΣΗ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΡΙΑ
ΕΝΟΡΓΑΝΗΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ

REEBOK LUX TIGHT

CRAFTED BY FITNESS

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ ΣΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟ ESHOP ΤΗΣ REEBOK ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟ WWW.REEBOK.COM/GR
ΚΑΙ ΣΕ ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΣΤΟ FITNESS.REEBOK.GR

ΔΥΟ ΤΡΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΞΕΡΩ ΓΙΑ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Του ΛΕΩΝΙΔΑ ΚΑΣΤΑΝΑ

Το δημόσιο σχολείο εργάζεται πρώτα και κύρια για τους εργαζόμενους σε αυτό και μετά και δευτερευόντως για τους μαθητές και το κοινωνικό σύνολο. Συνήθως οι μεταρρυθμίσεις που νομοθετούνται αντανακλούν την αλλαγή συσχετισμών μεταξύ των διαφόρων συντεχνιών ειδικοτήτων που ταλαιπωρούν διαχρονικά την εκπαίδευση. Οι όποιες «σωτήριες» αλλαγές αντικαθίστανται μετά από λίγο από άλλες εξίσου «απαραίτητες» χωρίς καμιά αποτίμηση ή αξιολόγηση. Αν τύχει κάποιος(α) υπουργός να έχει τα κότσια και την ικανότητα να νομοθετήσει και κάτι εκπαιδευτικά χρήσιμο, σύντομα θα έρθει ο επόμενος και θα το καταργήσει. Από κόμπλεξ ή από άγνοια. Ή γιατί το χρήσιμο ενοχλούσε κάποια συντεχνία που τώρα πήρε το πάνω χέρι.

Τρεις υπουργούς χρησιμοποίησε η παρούσα κυβέρνηση για να δώσει και επισήμως αριστερή χροιά στη βασική εκπαίδευση αλλά δεν τα κατάφερε. Βλέπεις, οι συντεχνίες δεν αφήνουν ούτε τους φίλους τους να νομοθετήσουν αν δεν τις ρωτήσουν και δεν υποκύψουν σε αυτές. Ο πρώτος είχε ιδεολογικές εμμονές και πολέμησε την αριστεία μέσω της ακύρωσης των Πρότυπων – Πειραματικών. Ο δεύτερος προσπάθησε να δώσει ένα κάποιο άρωμα «αριστερού εκσυγχρονισμού» (λέμε τώρα) και γι' αυτό αντικαταστάθηκε. Ο τρίτος πελαγοδρομεί ακόμα στα 80s και δεν μας πείθει ότι έχει κάτι συγκεκριμένο στο μυαλό του για την υπόθεση. Όλοι πήγαν την εκπαίδευση όχι απλά προς τα πίσω, αλλά στο πουθενά. Αν υπάρχει ακόμα σχολείο αυτό οφείλεται στη μάχη που δίνουν καθημερινά οι δάσκαλοι και οι καθηγητές. Πολλοί εξ αυτών έχοντας επίγνωση της θέσης και της αποστολής τους διατηρούν τα πράγματα σε μια, έστω ασταθή, ισορροπία. Η «δύναμη της αδράνειας» κρατάει ακόμα τα κεραμίδια στη θέση τους.

Ας ξεκινήσω, λοιπόν, τα δυο τρία πράγματα που ξέρω για το σχολείο, από τους δασκάλους και καθηγητές. Είναι το Α και το Ω. Αυτοί αποφασίζουν αν ένα σχολείο θα πάει μπροστά ή θα πάει φούντο. Αλλά για να διδάξεις μαθηματικά δεν αρκεί να γνωρίζεις άριστα το αντικείμενο. Πρέπει να είσαι και δάσκαλος μαθηματικών και μάλιστα ειδικευμένος στην ανάλογη βαθμίδα (δημοτικό, γυμνάσιο, λύκειο). Κάπου πρέπει να το σπουδάξεις αυτό και να έχεις αξιολογηθεί ανάλογα πριν μπεις σε τάξη. Θα πρέπει να έχεις και μια δεύτερη συγγενική ειδικότητα την οποία να κατέχεις σε επαρκές επίπεδο ώστε να μπορείς να διευκολύνεις τη λειτουργία του σχολείου σου. Δηλαδή ο(η) φυσικός να μπορεί να διδάξει κάποια μαθηματικά και ο(η) θεολόγος κάποια φιλολογικά κ.λπ. Παράλληλα πρέπει να έχεις και παιδαγωγική επάρκεια. Η εκπαίδευση στα παιδαγωγικά δεν τελειώνει ποτέ. Γι' αυτό και θα πρέπει ανά διαστήματα να κάθεσαι στα κατάλληλα θρανία και να ενημερώνεσαι από τους ειδικούς. Και όλα αυτά σε μια συνεχή επικοινωνία με το σύλλογο των διδασκόντων και τους μαθητές. Και πάντοτε με περιοδική αξιολόγηση από ανεξάρτητη αρχή. Όλα αυτά είναι προαπαιτούμενα μιας ανεκτής εκπαιδευτικής διαδικασίας.

Τα σχολεία πρέπει να διοικούνται από Συμβούλια Διοίκησης κατάλληλα εκπαιδευμένων και αξιολογημένων στελεχών. Αυτά να επιλέγουν και τους συνεργάτες τους εκπαιδευτικούς και όχι η προϋπηρεσία ή τα «μόρια». Να θεσμοθετηθεί, έστω πειρα-

ματικά, το κουπόνι ώστε να μπορούν οι γονείς να επιλέγουν ελεύθερα σχολείο, δημόσιο ή ιδιωτικό. Αυτά που αδυνατούν σύντομα θα κλείσουν λόγω έλλειψης μαθητών ή θα συγχωνευθούν. Έτσι ο ανταγωνισμός θα αποβεί προς όφελος των πολιτών. Να επιτραπεί η ίδρυση τμημάτων αριστούχων και να επεκταθεί σε όλους τους νομούς ο θεσμός των Πρότυπων και Πειραματικών σχολείων. Να συνδεθούν άμεσα τα επαγγελματικά λύκεια με τις δημόσιες και ιδιωτικές επιχειρήσεις και να εμπλουτιστεί ο θεσμός της μεταλυκειακής μαθητείας.

Τα «αναλυτικά προγράμματα» δεν έχουν καμιά θέση σε ένα σύγχρονο σχολείο. Δεν υπάρχει λόγος για τόσο κρατισμό ακόμα και στην τελευταία σοσιαλιστική χώρα της Ευρώπης. Άσε που συνήθως είναι φτιαγμένα πρόχειρα, μιας και αυτοί που τα διαμορφώνουν αγνοούν τις ιδιαίτερες συνθήκες κάθε τάξης. Αφήστε τους δασκάλους να διδάξουν ό,τι μπορούν να αφομοιώσουν οι μαθητές τους σε κάποια προφανώς αδρά πλαίσια, ανάλογα με το είδος του σχολείου, τη βαθμίδα και την περιοχή. Να είστε σίγουροι ότι ξέρουν. Ας κρατήσουμε μια διδακτέα ύλη μόνο για τα πανελλαδικώς εξεταζόμενα μαθήματα όσο υπάρχουν ακόμα.

Ας εφοδιάσουμε όλους τους σχολικούς χώρους με free wifi και ας επιτρέψουμε στους μαθητές να χρησιμοποιούν εποικοδομητικά τα smart phones τους υπό την καθοδήγηση του διδάσκοντα, μετατρέποντας έτσι όλες τις σχολικές αίθουσες σε ψηφιακές τάξεις. Μια οικονομική λύση για τη χρήση των πολυμέσων.

Ας τελειώνουμε επιτέλους με την αλόγιστη σπατάλη των δωρεάν έντυπων σχολικών εγχειριδίων. Όλα αυτά αλλά και άλλα πολλά περισσότερα και καλύτερα υπάρχουν στο διαδίκτυο. Στη σημερινή ψηφιακή εποχή ας μοιράσουμε δωρεάν, αντί για βιβλία, tablets και οικονομικές ιντερνετικές συνδέσεις. Μόνο έτσι θα μάθουν ο μαθητής και η μαθήτρια να ψάχνουν και να ανακαλύπτουν τη γνώση. Και μάλιστα ευχάριστα.

Ας καταργήσουμε τις «δημιουργικές ζώνες», τα «project» και τις δήθεν ερευνητικές εργασίες. Θεσπίστηκαν για να συμπληρώνουν το ωράριο των εργαζομένων και απέτυχαν. Αφαιρούν από το διδακτικό χρόνο ώρες απαραίτητες για τη διδασκαλία των βασικών γνώσεων και διαλύουν τα σχολεία. Ας μείνουν εκτός της βασικής εκπαιδευτικής διαδικασίας και ας συνδεθούν με τα πολιτιστικά τμήματα των δήμων για όσους το επιθυμούν. Ας αντικατασταθούν με καινοτόμες καλλιτεχνικές δραστηριότητες που είναι τόσο απαραίτητες για την ισορροπημένη ανάπτυξη των εφήβων και λειτουργούν χαλαρωτικά. Αντί αυτών μπορούμε να θεσπίσουμε ανάλογες εργασίες στα πλαίσια του κάθε διδασκόμενου μαθήματος. Τι πιο χρήσιμο να ψάξουν οι μαθητές την ιστορία των ηλεκτρικών συσκευών στο ανάλογο μάθημα της Φυσικής, ή τα βιογραφικά και το έργο των μεγάλων ποιητών στο μάθημα της λογοτεχνίας;

Ας εισάγουμε τη διαδικασία του προγραμματισμού και του κώδικα στη βαθμίδα της μέσης εκπαίδευσης ώστε να εξοπλίσουμε τα παιδιά μας με τα όπλα της σύγχρονης εποχής. Ας επαναφέρουμε τους μαθητές της επαγγελματικής εκπαίδευσης στο εργαστήριο και ας τους κάνουμε γνώστες και χειριστές της σύγχρονης τεχνολογίας. Η θεωρία

στα ΕΠΑΛ πρέπει να διδάσκεται μέσα στο εργαστήριο και σε άμεση συνάφεια με αυτό. Η πρακτική σε χώρους εργασίας πρέπει να επανέλθει. Τα πτυχία τεχνικής ειδικότητας πρέπει να δίνονται με πανελλαδικές ή νομαρχιακές εξετάσεις. Μόνο με την απαιτητική - αυστηρή εκπαίδευση θα βγάλουμε τεχνίτες. Στην αρχή λίγους, αργότερα περισσότερους. Αλλά θα είναι πραγματικοί τεχνίτες.

Ας εγκαταλείψουμε την τελειώς αποσπασματική διδασκαλία της Ιστορίας έτσι ώστε ο(η) απόφοιτος του Λυκείου να έχει μια σφαιρική εικόνα για την παγκόσμια ιστορία και πραγματική γνώση για τα σημαντικά που καθόρισαν την πορεία της ανθρωπότητας μέχρι το σήμερα. Δίνουμε δικαίωμα ψήφου σε εφήβους που αγνοούν τη μεταπολεμική ιστορία της Ευρώπης και τα κοινωνικά ρεύματα που την διέτρεξαν και τη σφράγισαν. Τα αποτελέσματα είναι ορατά. Ας τελειώνουμε κάποτε με την αρχαιολατρεία και τον ελληνοκεντρισμό.

Ας τελειώνουμε και με το δήθεν δημοκρατικό και αντιαυταρχικό σχολείο της μεταπολίτευσης που μόνο ανισότητες και μπάχαλο επιφέρει. Ας θεσπίσουμε νέους κανόνες λειτουργίας μιας και οι παλιοί είναι ξεπερασμένοι, αλλά να τους τηρούμε μέχρι κεραίας. Αλήθεια στις πόσες πραγματικές απουσίες θεωρείται ανεπαρκής η φοίτηση; Επιτρέπεται ή απαγορεύεται το κάπνισμα; Οι καταλήψεις; Το σχολείο εκτός από δημοκρατική πρέπει να δίνει και «επαγγελματική» συνείδηση στους αυριανούς ακαδημαϊκούς πολίτες. Ας παντρέψουμε την υπευθυνότητα και τον ορθολογισμό με τις εφηβικές ανησυχίες και την αμφισβήτηση. Ας κάνουμε το σχολείο παραγωγικό και ας μετράμε με ακρίβεια το βαθμό επίτευξης των στόχων του, κάθε χρονιά. Μόνο έτσι θα μπορούμε να το μεταρρυθμίζουμε προς όφελος της κοινωνίας. Το σχολείο θα γίνει ελκυστικό όταν θα γίνει δημιουργικό και ωφέλιμο για τους μαθητές του. Σήμερα είναι απλά καταθλιπτικό.

Με δυο λόγια το πρόβλημα δεν είναι οι πανελλαδικές εξετάσεις, αλλά το πνεύμα που κυριαρχεί στις ενδοσχολικές λειτουργίες. Δεν θα καταργήσουμε το φροντιστήριο που παρέχει υπηρεσίες σε αδύναμους μαθητές ή προετοιμάζει αυτούς που θα συνεχίσουν στην επόμενη βαθμίδα. Άλλος είναι ο ρόλος του σχολείου και άλλος του φροντιστηρίου. Το σχολείο μπορεί να επιμένει στη θεωρία, στο πείραμα, στις πηγές, στις τεχνολογικές ή ιδεολογικές προεκτάσεις και να αφήνει τις τεχνικές και τις ασκήσεις κυρίως για το φροντιστήριο. Πατί όλα χρειάζονται σε κάθε επιστήμη.

Μόλις αρχίσουν να λειτουργούν και στην Ελλάδα σοβαρά ιδιωτικά ΑΕΙ θα αρχίσει να ατονεί και η υπόθεση των πανελλαδικών εξετάσεων. Αν και τα δημόσια οργανωθούν σύμφωνα με τα διεθνή πρότυπα, φύγουν από τον ασφυκτικό εναγκαλισμό του κράτους και των «ταγμάτων εφόδου» και αξιολογούν αυστηρά τους φοιτητές τους, τότε όλα θα γίνουν απλούστερα. Θα παίρνουν οι μαθητές ένα εθνικό απολυτήριο μέσω πανελλαδικών και αδιάβλητων εξετάσεων και στη συνέχεια θα γράφονται στο τμήμα εκείνο του ΑΕΙ που επιθυμούν, ανάλογα με τις προϋποθέσεις που αυτό θα θέτει. Για όλα αυτά όμως απαιτείται διαφάνεια, αξιοκρατία, δημόσιος και όχι κρατικός έλεγχος και φυσικά ανταγωνισμός. Αυτά δηλαδή που μας λείπουν. Όταν ο κόμπος φτάνει στο χτένι θα τα αποκτήσουμε. Είναι το ένστικτο της επιβίωσης. **Α**

Φονιάδες των λαών

Ο Αλέξης Τσίπρας είναι ο πρώτος πρωθυπουργός που πατάει Λευκό Οίκο ενώ προηγουμένως είχε σύρει τα αρβυλάκια του έξω από την αμερικανική πρεσβεία. Ο ίδιος και η Περιστέρα είναι τα μοναδικά πρώην μέλη της ΚΝΕ που φιλοξενοούνται από αμερικανό πρόεδρο. Επίσης είναι η πρώτη φορά που έλλην πρωθυπουργός συναντάται με πρόεδρο των ΗΠΑ και η «Αυγή» δεν έβγαλε εξανθήματα στο πρωτοσέλιδο, δεν υπάρχει ένα άρθρο του Θανάση του Καρτερού για να μας θυμίσει το παγωμένο βλέμμα των παιδιών που σκότωσαν οι αμερικανικές βόμβες. (Αλήθεια, πήγε ο Θανάσης στην Ουάσινγκτον;) Εδώ πλέον βλέπουμε τον Τραμπ στην πρώτη σελίδα της «Αυγής» να καταδικάζει την επιθετικότητα του Ιράν. Πριν από λίγα χρόνια ο τίτλος θα είχε να κάνει με ματωμένα νύχια γερακιών. Τώρα ο Ντόναλντ ο Τραμπ και ο Αλέξης ο Τσίπρας είναι, απλώς, «οι δύο ηγέτες». Δεν αποκλείεται βέβαια να βγάλει ανακοίνωση κανένας περιεργός τομέας του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και αυτό να συμβεί, θα είναι κομμάτι ενός γραφικού πρωτοκόλλου. Τα παιδιά που γράφουν σεντόνια αναλύσεων στην αμερικανική πρεσβεία πρέπει να το διασκεδάζουν, κάτι τέτοια αρέσουν στους Αμερικανούς. Και όλο αυτό είναι χαριτωμένο, σου δείχνει ότι η ζωή είναι πιο γενναιόδωρη από τη φαντασία και πιο αστεία από την κωμωδία. Καμιά φορά είναι να απορείς πού πήγε και κρύφτηκε ο αντιαμερικανισμός στην Ελλάδα. Εδώ τώρα ο Αλέξης μπορεί να τους δώσει ολόκληρη την Κρήτη για αεροπλανοφόρο και όχι απλώς δεν ανοίγει μύτη, αντιθέτως ανοίγουν στόματα από το χασμουρητό. Ακόμα και ο «Ριζοσπάστης» έχει κατεβάσει την ένταση δυο-τρία κλικ πιο κάτω: «Επικίνδυνο ταξίδι με ανταλλάγματα που δεν αφορούν τα λαϊκά συμφέροντα» — με περισσότερο πάθος θα έγραφαν για τροχαίο. Τι απέγινε λοιπόν ο αγνός παραδοσιακός και γραφικός αντιαμερικανισμός; Πού πήγε εκείνο το πάθος που έκανε τη Βασιλίσσης Σοφίας να στενάζει και τις αμερικανικές σημαίες στάχτη στα χέρια παιδιών με τζάκετ και τζιν αμερικανικής επωνυμίας; Πώς διάολο συγχωρέθηκαν από το σοφό ελληνικό λαό οι φονιάδες των άλλων λαών;

Δεν είναι **δα** και **δύσκολο** να εξηγήσεις την ένταση του αντιαμερικανισμού στην Ελλάδα της Μεταπολίτευσης. Η ιδεολογική ηγεμονία της Αριστεράς έκανε αυτονόητη την επιλογή στρατοπέδου στην περίοδο του Ψυχρού Πολέμου. Επίσης η στήριξη των Αμερικανών προς τη χούντα επιβεβαίωσε και ενίσχυσε τα ερείσματα του αντιαμερικανισμού. Η πορεία που γίνεται κάθε Νοέμβριο στην αμερικανική πρεσβεία δείχνει βέβαια και τη βολική ροπή που έχουμε προς τους αφορισμούς εις βάρος των ξένων. Για την κρίση φταίνε οι Γερμανοί και για τη χούντα οι Αμερικανοί. Άλλωστε θα ήταν εξαιρετικά αμήχανο αν η πορεία του Πολυτεχνείου είχε προορισμό το Πεντάγωνο — ήταν έλληνες αξιωματικοί αυτοί που έκαναν το πραξικόπημα και έδωσαν τις εντολές στα τανκς. Ναι, αλλά ο αντιαμερικανισμός πού πήγε; Ξέφτισε ως μόδα. Η αφήγηση ατόνησε, κάποιες λέξεις όχι μόνο δεν ακούγονται με ένταση, αλλά έχασαν και το νόημά τους. Σε μεγάλο βαθμό τα λαϊκά αιτήματα έχουν περιοριστεί στα πιο γήινα: σε καλούς μισθούς, αξιοπρεπείς συντάξεις, ασφάλεια και ασφάλιση. Οι περισσότεροι πλέον θέλουν να ζουν αξιοπρεπώς σαν Αμερικανοί. Αυτό δεν είναι κακό, ούτε ντροπή. Είναι η φυσιολογική, η ενστικτώδης εξέλιξη των πραγμάτων. Ε, και μετά ήρθαν οι Γερμανοί. Είναι καταπληκτικός ο τρόπος με τον οποίο έγινε η εθνική κωλοτούμπα. Η Αμερική έγινε αποκούμπι, ο υπουργός Οικονομικών Τζακ Λιου φίλος και ο Ομπάμα ο πρόεδρος που θέλει να αντιμετωπίσει το ελληνικό χρέος σαν την τυχερή γαλοπούλα του Thanksgiving. Έχει, λοιπόν, μία υπέροχη σουρεαλιστική γελοιότητα αυτό το πρωθυπουργικό ταξίδι. Ένας πρωθυπουργός που διαδήλωνε έξω από την αμερικανική πρεσβεία τα δίνει όλα στο καρτούν που κατάφερε να γίνει ο ισχυρότερος άνδρας στον κόσμο. Και από πίσω ένα λαός που κάποτε σιχτιριζε και τώρα περιμένει δολάρια και υποστήριξη. Θα προτιμούσαμε, βέβαια, να είναι ο Πούτιν Αμερικανός ή, έστω ο Τραμπ σαν τον Πούτιν, ή, τέλος πάντων, να ήταν οι Ρώσοι στη θέση των Αμερικανών, να πήγαινε ο Τσίπρας στο Λευκό Οίκο με δώρο ένα εικόνισμα του Παΐσιου. ●

→ kostas@giannakidis.com

THE SMARTPHONE FESTIVAL By Huawei

Οι διαγωνισμοί και οι δράσεις της Huawei συνεχίζονται!

Μάθε πώς θα διεκδικήσεις πολλά και
υπέροχα δώρα στο πρώτο Smartphone Festival

Η μία έκπληξη μετά την άλλη έρχεται από τη Huawei!

Ήδη, η πρώτη φάση του μεγάλου διαγωνισμού Photo Street Walk ολοκληρώθηκε, με την κλήρωση των 40 τυχερών που θα κυκλοφορήσουν αυτό το σαββατοκύριακο στην Αθήνα εξοπλισμένοι με ένα τελευταίο τεχνολογικό smartphone και έχοντας πάρει έναν επαγγελματία φωτογράφο. Τα tips και οι συμβουλές του θα απογειώσουν τη ματιά τους, ώστε να αιχμαλωτίσουν την πόλη που αγαπάμε σε φωτογραφίες εκπληξής. Οι 40 τυχεροί θα κερδίσουν πλούσια δώρα και θα δοκιμάσουν τις φωτογραφίες τους στο www.athensvoice.gr. Το κερδίσει ο καλύτερος από αυτές την καλύτερη, που θα γίνει εξωκάλυψη της ATHENS VOICE.

Και ενώ ανησυχούμε ποια θα είναι η φωτογραφία του εξωκάλυψου, δρόμο ακόμα πολύ ενδιαφέροντες διαγωνισμοί της Huawei τρέκλουν, που θα σου χαρίσουν πολλά δώρα!

Ο ένας είναι ο Photo Contest και θα τρέχει έως τις 22/10. Βγάξεις φωτογραφίες με θέμα της επιλογής σου και ανεβάζεις από μία έως και δέκα στο Facebook ή και στο Instagram. Πρόσεξε όμως! Χρησιμοποιώντας απαραίτητα το hashtag #huaweiphotofestival. Στις 23/10 θα κληρωθούν 50 τυχεροί και θα κερδίσουν από μία δωρεάν συμμετοχή σε σημαντικό φωτογραφικό που θα διοργανώσει ειδικά για τη Huawei ένας κορυφαίος φωτογράφος. Εκεί, στο Tech & Photo Seminar, θα μάθουν τεχνικές για να βγάλουν τις καλύτερες φωτογραφίες αλλά και πολύ ενδιαφέροντα tips για τις δυνατότητες της κάμερας των smartphones. Αλλά τα καλά νέα δεν τελειώνουν εδώ! Και οι 50 θα πάρουν δώρα από ένα σετ αξεσουάρ, που περιλαμβάνει ένα πανίσχυρο powerbank 10.000 mAh για να μη μένουν ποτέ από μπαταρία, αλλά και ένα μοντέρνο selfie stick.

Ο άλλος διαγωνισμός λέγεται Youtube Video Contest. Εσύ απλά πρέπει να σκεφτείς τι σου αρέσει πιο πολύ στο Huawei σου! Η κάμερα που σου επιτρέπει να τραβάς μοναδικές φωτογραφίες, το πολύ γρήγορο άνοιγμα των εφαρμογών, η μεγάλη ζωή της μπαταρίας. Έως τις 31/10 ανεβάζεις το σκίτσο σου στο κανάλι της Huawei στο Youtube απαντώντας στο βίντεο «Εσύ γιατί λατρεύεις το Huawei Smartphone σου!». Ένας τυχερός θα κερδίσει το νέο flagship κινητό της σειράς P σιμόνως μετά την κυκλοφορία του στην Ελλάδα. 20 τυχεροί, επίσης μετά από κλήρωση, θα κερδίσουν από ένα σετ αξεσουάρ, με ένα πανίσχυρο powerbank 10.000 mAh και ένα μοντέρνο selfie stick.

Μη χάνεις χρόνο, μίλας στο www.makeitpossible.gr, γιατί με τη Huawei όλα είναι δυνατό!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΡΚΟΥΛΑΚΗΣ

Έχουμε τη χειρότερη κυβέρνηση που έχει περάσει από τη χώρα, χωρίς καν να είχε να ανταγωνιστεί μεγαλειώδεις κυβερνήσεις

Ο Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης μιλάει για το θέατρο, τον ΣΥΡΙΖΑ, τον Κυριάκο Μητσοτάκη, την Κεντροαριστερά, τους καλλιτέχνες που «πέφτουν από τα σύννεφα» και για το πόσες χυλόπιτες έχει φάει

Της ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ - Φωτό: ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

Η παράσταση έχει τελειώσει και οι 5 πρωταγωνιστές πειράζονται σαν μικρά αγόρια. Συζητάνε για τη στάση του κοινού, ρυθμίζουν λεπτομέρειες της τελευταίας στιγμής – από την καρέκλα του σκηνικού, μέχρι την ανακοίνωση που ακούγεται πριν την παράσταση για να κλείσουν τα κινητά–, λένε ο ένας στον άλλο μήπως θα ήταν καλύτερα μία ατάκα να ειπωθεί διαφορετικά. Ο «Φάρος», το πολυβραβευμένο έργο του Κόννορ Μακφέρσον στο οποίο πρωταγωνιστούν, είναι κάτι ανάμεσα σε θρίλερ και μαύρη κωμωδία. Μία παραβολή για τη δεύτερη ευκαιρία και την εξιλέωση με πρωταγωνιστές 4 σκοτεινούς ήρωες –αποτυχημένοι σε κάθε πλευρά της ζωής τους– που περνούν την παραμονή των Χριστουγέννων με ένα μυστηριώδη ξένο παίζοντας χαρτιά. Οι ερμηνείες και των 5 καταπληκτικές, ιδίως του Μαρκουλάκη που σκηνοθετεί και την παράσταση, του Αιμίλιου Χειλάκη και βέβαια του Νίκου Ψαρρά, ενός από τους πιο αξιόλογους ηθοποιούς της γενιάς του, ο οποίος εμφανίζεται σε έναν εντελώς κόντρα ρόλο. «Πάμε απέναντι να φάμε και κάτι» μου λέει ο Μαρκουλάκης, ο οποίος, αφού έχει ρυθμίσει και την παραμικρή λεπτομέρεια και ενώ όλοι οι υπόλοιποι έχουν αποχωρήσει από το θέατρο νιώθει.... «έτοιμος να μιλήσουμε για ό,τι θέλεις. Δεν με νοιάζει καθόλου αν δεν είναι δημοφιλές αυτό που θα πω. Ας πουν για μένα ό,τι θέλουν».

Τι ήταν αυτό που σε ιντριγκαραρ περισσότερο στον «Φάρο» για να το επιλέξεις; Ήταν ένα πολύ ιδιαίτερο, ιδιουσγkρασιακό, αταξινόμητο έργο, που μοιάζει να είναι κάτι άλλο από αυτό που είναι. Για αρκετή ώρα αφήνει το θεατή μετέωρο για το τι πραγματικά βλέπει. Χρησιμοποιεί ως εργαλείο τη μεταφυσική για να μιλήσει –σε ένα σαλόνι του 21ου αιώνα– για την ύπαρξη. Ενώ μοιάζει να είναι δράμα, ηθογραφία ή μαύρη κωμωδία, στο τέλος λειτουργεί σαν παραβολή. Φέρνει το υπερβατικό μέσα στη σκηνή για να καθρεφτιστούν οι ήρωες, να δουν τις αμαρτίες, τα λάθη τους, όλη την αποσκευή που έχουν συσσωρεύσει μέσα στα χρόνια και τους κάνει να περπατούν σκυφτοί, και στο τέλος να αντιμετωπίσουν τη ζωή ξανά.

Η δική σου σχέση με το μεταφυσικό και τη θρησκεία ποια είναι; Δεν πιστεύω στο μεταφυσικό, είμαι άθεος. Δεν πιστεύω, δηλαδή, ότι υπάρχει ένας παρεμβατικός Θεός που φροντίζει για εμάς και υπακούει στις χάρες που του ζητάμε. Αλλά αντιλαμβάνομαι τι σημαίνει Πάσχα, το συμβολισμό του Χριστός Ανέστη, τη λύπη και τη συγκίνηση που προκαλεί το «Γλυκύ μου έαρ» τη Μεγάλη Παρασκευή. Εγώ, όπως κάθε καλός φιλελεύθερος, θεωρώ ότι ο τρόπος με τον οποίο μπορούμε να συνεννοηθούμε και να αντιληφθούμε τον κόσμο είναι η επιστήμη. Ζούμε σε μία τρελή εποχή, όμως, που βρέχει ορθολογιστές που πέφτουν από τα σύννεφα.

Οι άνθρωποι πιστεύουν πράγματα που δεν θα μπορούσαμε να το φανταστούμε.

Το έργο μιλάει για τη δεύτερη ευκαιρία. Οι ήρωες έχουν μία δεύτερη ευκαιρία να ξεκινήσουν από την αρχή. Εσύ δίνεις δεύτερες ευκαιρίες; Και πέμπτες! Αυτό που με συγκινεί πολύ στο έργο, ενώ δεν είμαι ένθεος, είναι ότι ξεκινάει με μία σκηνική οδηγία με τον ήρωα να προσπαθεί να φτιάξει το λαμπάκι στην εικόνα του Χριστού, που δεν ανάβει με τίποτα. Η εικόνα στο τέλος της παράστασης με το λαμπάκι που ανάβει, με γεμίζει μία βαθιά χαρά, όχι γιατί πιστεύω ότι υπάρχει κάτι ανώτερο που θα μας φροντίσει, αλλά γιατί θεωρώ ότι όλοι μας δικαιούμαστε να έχουμε μία ευκαιρία προς κάτι φωτεινότερο. Και αυτός ο συμβολισμός μου αρέσει πολύ. Οι ήρωες είναι άνθρωποι που έχουν «κάψει τα χαρτιά τους» σε όλα τα επίπεδα. Επαγγελματικά, προσωπικά, για παράδειγμα οι δύο είναι παντρεμένοι αλλά φτάνουν να περνούν την παραμονή των Χριστουγέννων με φίλους παίζοντας χαρτιά. Αξιαγάπητα ρεμάλια, όπως του λέω εγώ. Αλλά ακόμα και αυτοί οι άνθρωποι αξίζουν, όσο είναι ζωντανοί, μία δεύτερη ευκαιρία. «Οι άνθρωποι κάνουν λάθη, δεν ήρθε και το τέλος του κόσμου» όπως λέει κάποια στιγμή το έργο.

Είπες πριν για «σοβαρούς ανθρώπους που πέφτουν από τα σύννεφα». Τον τελευταίο καιρό ακούμε διαρκώς και για καλλιτέχνες που πέφτουν από τα σύννεφα, δηλώνοντας μετανιωμένοι που ψήφισαν την παρούσα κυβέρνηση, την οποία προεκλογικά στήριζαν με πάθος. Ένας άνθρωπος που εκφέρει δημόσιο λόγο και ασκεί επιρροή, δεν θα πρέπει πάντα να σκέφτεται πολύ πριν μιλήσει; Κανονικά ο καθένας μας θα έπρεπε να μιλάει για τον τομέα του. Μπορεί ένας τραγουδιστής στον τομέα του να είναι καταπληκτικός, αλλά όταν βγαίνει και μιλάει να λέει μπουρδες. Κατά τη γνώμη μου αυτό που θα πρέπει να προσέχουμε τα δημόσια πρόσωπα είναι να έχουμε πάντα στο μυαλό μας ότι ο λόγος μας είναι δημόσιος. Αν κάποιος, που για κάποιο λόγο αποτελεί πρότυπο, βγει και πει ότι δεν πρέπει να εμβολιάζουμε τα παιδιά μας, δυστυχώς υπάρχει κόσμος που θα τον ακούσει. Κατά τη γνώμη μου, οποιοσδήποτε εκφράζει δημόσιο λόγο πρέπει να φροντίζει αυτός ο λόγος να μην είναι διχαστικός. Να είναι ενωτικός και ψυχραιμος. Ζήσαμε τόσο περιέργα πράγματα από το 2014 που μας γκρέμισαν όλες τις βεβαιότητες. Εγώ δεν έπεσα από τα σύννεφα που αυτή η κυβέρνηση δεν λειτούργησε, το περίμενα. Έπεσα όμως από τα σύννεφα με τον Τραμπ και με το ότι δεν μπορούσα να πείσω φίλους μου ότι υπάρχει διαφορά ανάμεσα σε μία πολιτικό όπως η Χίλαρι –που, ok, μπορεί να κουβαλάει πολλά– και σε έναν κλόουν. Έπεσα από τα σύννεφα όταν έμαθα ότι υπάρχουν κρούσματα ιλαράς.

Στην προηγούμενη συνέντευξή μας, πάλι στην Α.Υ. το 2013, στην ερώτηση εάν θα ήθελες να δοκιμαστεί και ο ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία, μου απάντησες «θα ήθελα πολύ να πιστέψω ότι μπορεί να έρθει και να κάνει κάτι άλλο». Έκανε; Νομίζω ότι απλά είναι η χειρότερη κυβέρνηση που έχει περάσει ποτέ από τη χώρα –για όσα χρόνια ζω– τη στιγμή μάλιστα που δεν είχε να ανταγωνιστεί μεγαλειώδεις κυβερνήσεις. Απέτυχε οικτρά σε όλα και κυρίως πούλησε ότι ήταν κάτι διαφορετικό. Αυτό ήταν το προδοτικό. Δεν με ενδιαφέρει η κριτική που της έρχεται από αριστερά για το πόσο αριστερή είναι – σαν το αριστερό να είναι κάτι εξορισμού καλό και ηθικό. Δεν ισχύει αυτή η συνθήκη. Βασικά είναι μία κυβέρνηση άλλα ντ' άλλων.

Είχες πει πέρσι στην «Καθημερινή» για την εμπλοκή σου με την πολιτική: «Αυτό που έμαθα είναι ότι χρειάζεται ανθρώπους αφοσιωμένους και όχι της λογικής “είδα φως και μπήκα” ή “μαζί με τις παραστάσεις μου καλό είναι και το βουλευτικό”...» Μαζί με τις παραστάσεις μου, καλό είναι και το Υπουργείο Πολιτισμού; Είδαμε τη Λυδία Κονιόρδου, η οποία στην κρίσιμη συνεδρίαση του ΚΑΣ έλειπε για παραστάσεις στο Βερολίνο... Δεν έχω υπάρξει υπουργός για να ξέρω εάν μπορείς να λείπεις από το υπουργείο σου και για πόσο. Δεν μπορεί να λέμε ότι θέλουμε ανθρώπους να μπουκ στην πολιτική και μετά να τους κρίνουμε από την πρώτη μέρα. Αυτό για το οποίο θα κριθεί είναι το τελικό αποτέλεσμα. Το γεγονός ότι έγινε υπουργός, καλώς έγινε. Θεωρώ όμως ότι εάν ήμουν βουλευτής –όχι υπουργός, απλά βουλευτής– θα μου κατανάλωνε τόσο πολύ χρόνο για να είμαι σωστός, που δεν θα προλάβαινα να κάνω παραστάσεις. Πιστεύω ότι στην πραγματικότητα δεν γίνεται να είσαι και βουλευτής και ηθοποιός. Εδώ για μία παράσταση που κάνω καταναλώνω 14 ώρες την ημέρα κάθε μέρα. Για μία παράσταση! Για να κάνω τη δουλειά μου καλά, δουλεύω σαν το σκύλο. Δεν ξέρω πώς κανείς μπορεί να είναι και βουλευτής και κάτι άλλο. Σε σχέση, λοιπόν, με αυτό που με ρωτάς, υπάρχει κάτι που στα αγγλικά λέγεται circle of competence, ο κύκλος των ικανοτήτων. Πιθανόν μπορεί κανείς να τραγουδά καλά, αλλά να μην παίζει μπάσκετ καλά. Είναι καλό κάποιος, όταν μεγαλώνει, να ξέρει τον κύκλο των ικανοτήτων του, τι μπορεί να κάνει και τι δεν μπορεί να κάνει..

Για τη στάση της αντιπολίτευσης ποια είναι η γνώμη σου; Έχω ιδιαίτερα θετική άποψη για τον Κυριάκο Μητσοτάκη. Σκέψου την πιθανότητα να είχαμε την ίδια πολιτική κατάσταση στη χώρα και αρχηγός της ΝΔ να ήταν οποιοσδήποτε άλλος. Εγώ θα ήμουν σε μεγάλο αδιέξοδο. Το λέω και σε φίλους μου που έχουν ακόμα στο μυαλό τους το «ο λαός δεν ξεχνά τι σημαίνει δεξιά», που το καταλαβαίνω σαν σύνθημα του 1970, αλλά είμαστε στο 2017. Στην Ελλάδα δημιουργούνται κάτι κύκλοι ιστορίας που δεν κλείνουν ποτέ. Όμως έχουμε μία κυβέρνηση που είναι τρομερά ικανή στο να μετατρέπει την ατζέντα σε ό,τι θέλει εκείνη. Το ότι αμέσως μετά τους διεμφυλικούς αρχίζουμε τη συζήτηση για την ινδική κάνναβη, δείχνει ποιο είναι το κόλπο. Για εβδομάδες συζητούσαμε για κάτι που είναι μεν μεγάλης ευαισθησίας και σημασίας θέμα, αλλά αφορά μία μικρή κοινότητα ανθρώπων. Και έτσι παρέσυραν και την αντιπολίτευση να χάσει τον κεντρικό στόχο. Η στάση του Μητσοτάκη στο θέμα αυτό ήταν πάρα πολύ λεπτή και πάρα πολύ ισορροπημένη. Αυτό με τον εξωγήινο βέβαια ήταν τρομερό λάθος γιατί έδωσε αφορμή για τρολάρισμα. Να πούμε, όμως, κάτι. Βγαίνει ο αρχηγός ενός δεξιού συντηρητικού κόμματος –γιατί δεν είναι το λόμπι των φιλελεύθερων φίλων μας– και σπκώνει μία σημαία με παρρησία και αριστοτεχνικό τρόπο λέγοντας «εμείς είμαστε υπέρ, διαφωνούμε σε αυτό και φέρνουμε κάτι δικό μας». Αυτή είναι μία θέση που την παίρνει άνθρωπος που είναι πραγματικά θαρραλέος.

Για την ηγεσία της Κεντροαριστεράς; Θα ήθελα κάποιον ο οποίος, σε περίπτωση μη αυτοδυναμίας της ΝΔ, θα μπορούσε να κυβερνήσει μαζί με τη ΝΔ με μία ατζέντα που να ομοιάζει. Και δεν θα ήθελα κανένα λοξοκοίταγμα προς οτιδήποτε άλλο.

11 ΓΡΗΓΟΡΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΕ 11 ΓΡΗΓΟΡΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Τι σε χαλαρώνει; Ένα βράδυ με κουβέντα.

Σε ποια περίπτωση δεν θα ξαναμιλούσες σε κάποιον; Τσακώνομαι ελάχιστα, είμαι πάρα πολύ εύκολος και καλοπροαίρετος.

Τι ώρα ξυπνάς; Εξαρτάται τι ώρα θα κοιμηθώ – κάποιες φορές λόγω παράστασης κοιμάμαι μετά τις 3. Προσπαθώ να κοιμάμαι 6 με 8 ώρες την ημέρα.

Περνάς καλά με τον εαυτό σου; Άριστα... μου αρέσει η δυνατότητα να είμαι μόνος. Όμως είμαι άνθρωπος που δένεται πολύ με τους ανθρώπους και υπάρχω μόνο μέσα από τους άλλους.

Μετάνιωσες για αυτό που ψήφισες και ξέρεις τι θα ψηφίσεις; Ναι ξέρω τι θα ψηφίσω, όχι δεν μετάνιωσα για αυτό που ψηφισα.

«Success story» σε σενάριο Κατερίνας Μπέη, σκηνοθεσία Νίκου Περράκη. Πρεμιέρα 2/11 στους κινηματογράφους. Ευχαριστήθηκα πάρα πολύ που έκανα μία ταινία με τον Νίκο Περράκη, ακούω ότι είναι ίσως η καλύτερη ταινία του Νίκου στην

τελευταία φιλμογραφία του. Επειδή όμως ο Νίκος, πέρα από το ότι είναι ένας τρομερός άνθρωπος, είναι ένας πάρα πολύ καλός σκηνοθέτης και εκπληκτικός κινηματογραφιστής, το να συμμετέχεις σε αυτή την ταινία είναι σπουδαίο.

Το «Λόγω τιμής» τελικά επιστρέφει μετά από 20 χρόνια στην τηλεόραση; Είναι μία πραγματική συζήτηση, έχουμε όλοι οι πρωταγωνιστές δεχτεί, έχει γράψει κάποιο επεισόδιο η Μιρέλλα Παπαιοικονόμου, αλλά τίποτα άλλο δεν έχει προχωρήσει προς το παρόν.

Πρώτο ραντεβού... πού; Για φαγητό.

Πιο ευτυχισμένη στιγμή; Ο γιος μου μου δίνει πολλές ευτυχισμένες στιγμές και η αίσθηση του να μπαίνεις σε ένα λιμάνι ενός νησιού που δεν γνωρίζεις.

Τι σε εξοργίζει; Με εξοργίζει –τόσο πολύ σε σημείο που αρχίζω να βρίζω άγρια– όταν ακούω, από ανθρώπους που δεν το περιμένω, απόψεις που θεωρώ αδιανόητες. Και ενώ πάντα προσπαθώ να είμαι ψυχραιμος και να λέω ότι κάθε άνθρωπος δικαιούται να έχει την άποψή του, έχω να σου πω ότι, όχι! Δεν δικαιούται κάθε άνθρωπος να έχει την άποψή του για όλα τα θέματα. Υπάρχουν μία σειρά από θέματα που δεν εμπιπτουν στην... «άποψη». Π.χ. τα εμβόλια.

Έχεις φάει πολλές κυλόπιτες; Είμαι από τα πιο ντροπαλά αγόρια που ξέρεις. Και ήμουν πάντα. Μου φαινόταν πολύ απίθανο να αρέσω σε ένα κορίτσι, έτσι μεγάλωσα. **Α**

www.athensvoice.gr
Διαβάστε όλη τη συνέντευξη στο site

Όταν κοιτώ από ψηλά, βλέπω ένα

Της ΑΘΗΝΑΣ ΓΚΟΡΟΥ
Φωτό: ΜΑΡΙΝΑ ΒΕΡΝΙΚΟΥ

Για όσους ξεροσταλιάζαμε, ως πιτσιρίκια, στα ράφια με τα τηλεκατευθυνόμενα ή τις βιτρίνες των μαγαζιών αερομοντελισμού, με τις προσγειώσεις, απογειώσεις, περιστροφές και μανούβρες να αποτελούν σταθερό μας απωθημένο, ήρθε επιτέλους η δικαίωση. Και αν σγκώσεις το κεφάλι σου, δεν αποκλείεται να τη δεις (τη δικαίωση) να κόβει βόλτες από πάνω σου βουίζοντας νευρικά, καθώς σε σκανάρει αδιάντροπα, πριν πάρει μια γρήγορη, περιφρονητική στροφή και σου γυρίσει την πλάτη.

Τα μικρά ιπτάμενα οχήματα, στα χέρια ερασιτεχνών χειριστών για ψυχαγωγική χρήση, όλο και πληθαίνουν στον ουρανό. Σε ελεύθερους και ανοιχτούς χώρους (που ακούγεται και συνήθως είναι ασφαλές) αλλά και μέσα σε οικισμούς, πάνω από ανυποψίαστους περαστικούς, όπου, όπως καλά καταλαβαίνεις, ούτε ασφαλές είναι ούτε δικαίωμά σου. Για να βάλουμε τα πράγματα σε μια σειρά, υπάρχουν διαφορετικά είδη χρήσης (επαγγελματική, επιστημονική, ψυχαγωγική) και τρεις βασικές κατηγορίες drones. Οι κατηγορίες είναι συνάρτηση της χρήσης και των χαρακτηριστικών τους. Για την εμπορική εκμετάλλευση μη επανδρωμένου αεροσκάφους, οποιασδήποτε κατηγορίας, απαιτείται ειδική άδεια της ΥΠΑ, η οποία έχει δωδεκάμηνη ισχύ και ανανεώνεται ύστερα από επανέλεγχο και πληρωμή νέου παρβόλου. Επιπλέον ο χειριστής, σύμφωνα με τη νομοθεσία, πρέπει να διαθέτει σχετικό δίπλωμα, ενώ αν πετάει πάνω από ανθρώπους χρειάζεται άλλη ειδική άδεια, όπως και υποχρεωτική ασφάλιση. Όλα δε τα drones που πετούν σε απόσταση μεγαλύτερη των 50 μέτρων από το χειριστή τους, ανεξαρτήτως από τους λόγους χρήσης τους, ακόμη και τα ερασιτεχνικά, θα πρέπει να δηλώνονται στο μητρώο της Υπηρεσίας Πολιτικής Αεροπορίας, μέσω μιας απλής δήλωσης που θα συμπληρώνεται και θα αποστέλλεται ηλεκτρονικά. Ο ερασιτέχνης χειριστής οφείλει επίσης να παρακολουθήσει ορισμένα μαθήματα, προκειμένου να λάβει μια σχετική πιστοποίηση και φυσικά να σέβεται τη νομοθεσία για την προστασία των προσωπικών δεδομένων. Μπορεί το αγαπημένο σου drone, με την ενσωματωμένη κάμερά του, να σε γεμίζει αδρεναλίνη και μοναδικές εικόνες, δίνοντας άλλη διάσταση στη φράση «όπου φτάνει το μάτι σου», αλλά να μην παραβιάζει και την ιδιωτικότητά μας.

Πού θα βγάλεις το drone σου βόλτα και πού όχι

Θα πρέπει να βρίσκεσαι σε απόσταση μεγαλύτερη των 3 χιλιομέτρων από το κοντινότερο αεροδρόμιο, το μέγιστο ύψος που μπορεί να φτάσει είναι τα 121 μέτρα και σε κάθε περίπτωση θα πρέπει να διατηρείς οπτική επαφή μαζί του. Οι απαγορεύσεις παρατίθενται στη συνέχεια σε αυστηρό τόνο, γιατί πρέπει να ψαρώσεις. Δεν παίζουμε με την ασφάλεια των άλλων, αλλά και τα πρόστιμα θα κάνουν την τσέπη σου να βογκάξει.

Πού δεν πετάς

α. Όπου διενεργούνται πτήσεις επανδρωμένων αεροσκαφών με κανόνες πτήσεως **β.** Εντός των ζωνών κυκλοφορίας των αεροδρομίων και ούτως ή άλλως σε απόσταση μικρότερη των 8 χιλιομέτρων από την περίμετρο του αεροδρομίου **γ.** Σε κατοικημένες περιοχές, πάνω από ανθρώπους, δημόσια κτίρια, χώρους που ανήκουν στο στρατό, αρχαιολογικούς χώρους, υποδομές της ΔΕΗ. **δ.** Στις απαγορευμένες περιοχές για τις πτήσεις συστημάτων μη επανδρωμένων αεροσκαφών, όπως ορίζονται από τους αρμόδιους φορείς και δημοσιεύονται με απόφαση της ΥΠΑ.

Τα tips του πρωτάρη

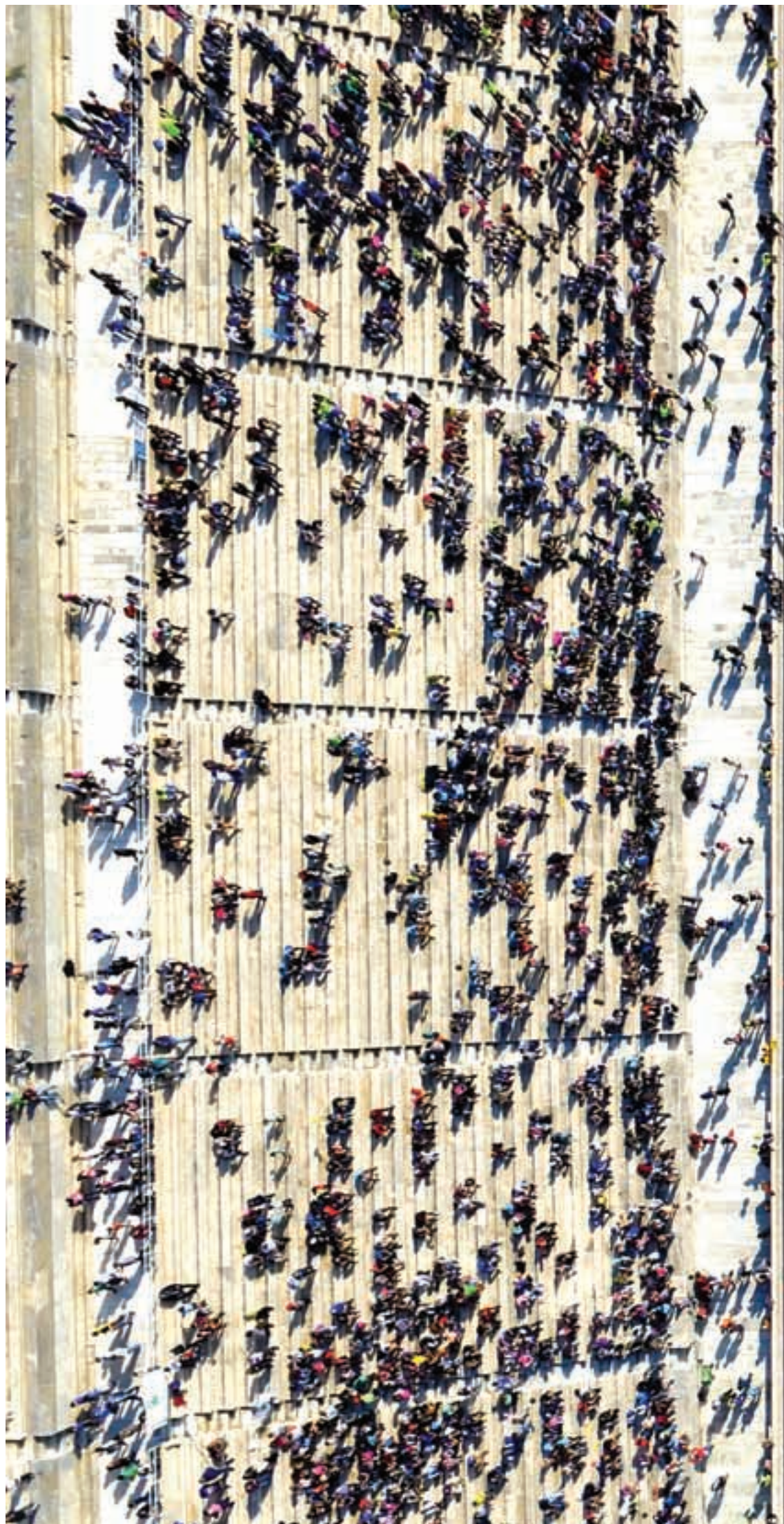
Προτίμησε ανοιχτούς χώρους. Μεγάλες ανοιχτές περιοχές με όσο λιγότερα δέντρα γίνεται, όπως ένα πάρκο ή ένα γήπεδο, όπου δεν θα υπάρχουν άνθρωποι και ηλεκτροφόρα καλώδια.

Εξάσκηση και πάλι εξάσκηση. Το ιδανικό ξεκίνημα είναι να αρχίσεις με σύντομες πτήσεις, σε χαμηλό υψόμετρο (από 1,5 μέτρο για λίγα δευτερόλεπτα και στη συνέχεια να αυξάνεις σταδιακά ανά 1,5 μέτρο). Μπορείς επίσης να δημιουργήσεις σημεία προσγείωσης (π.χ. να σχηματίσεις δύο «X» στο έδαφος για να μάθεις να προσγειώνεις και να απογειώνεις με ακρίβεια το drone σου.

Μελέτη. Είναι πολύ σημαντικό να μελετήσεις τους βασικούς χειρισμούς για να μπορείς να ελέγχεις ταυτόχρονα την κάμερα. Έχοντας φτιάξει το σωστό πλάνο θα καταφέρεις να πετάξεις με ασφάλεια το drone σου, ενώ παράλληλα θα καταγράφεις ευκρινείς εικόνες και βίντεο.

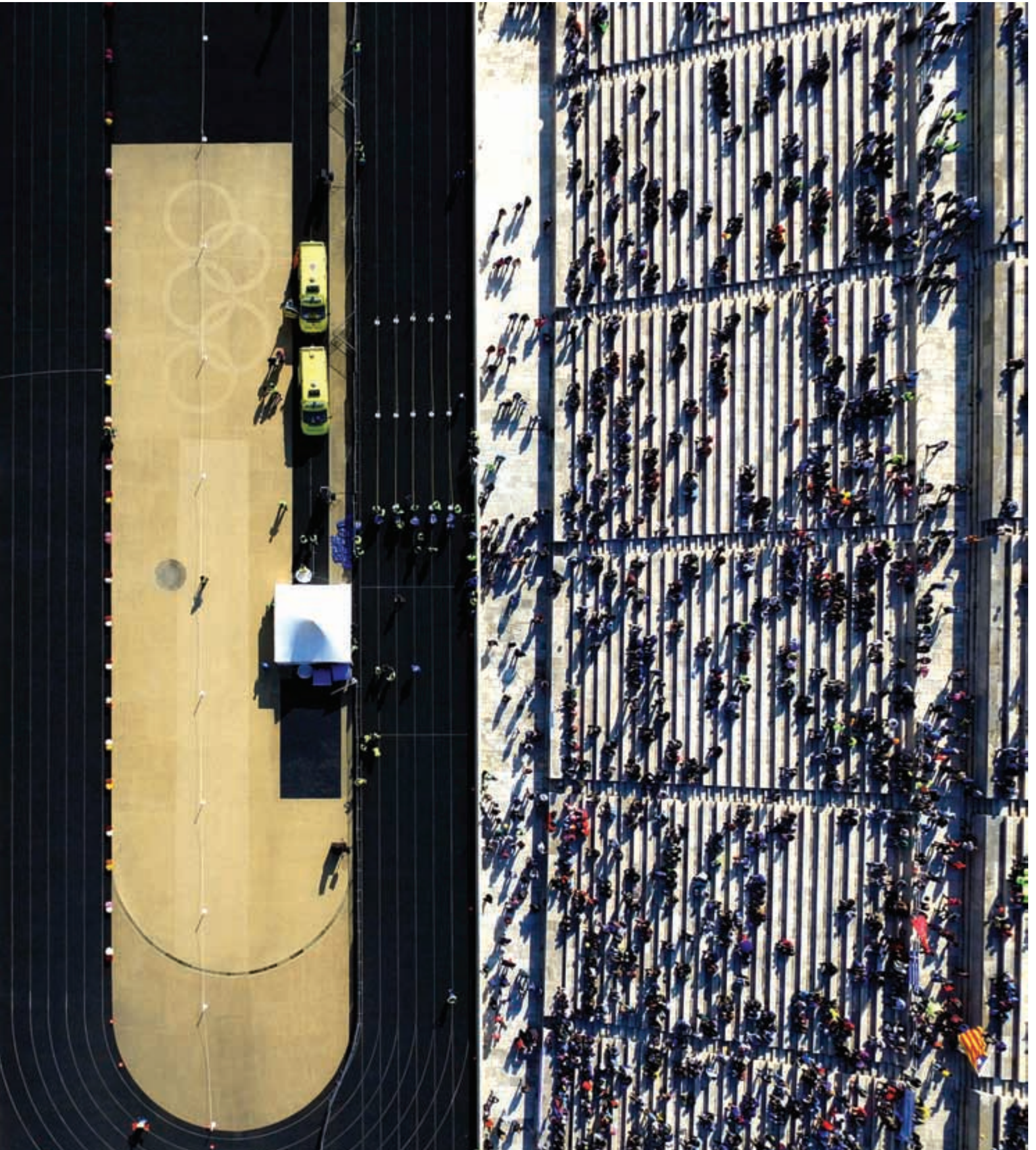
Εφοδιάσου με τα απαραίτητα. Φρόντισε να έχεις πάντα μαζί σου ανταλλακτικά, όπως επιπλέον έλικες και εφεδρική μπαταρία. Οι περισσότερες μπαταρίες πτήσης έχουν διάρκεια ζωής το περισσότερο 20-25 λεπτά και διαρκεί πολλή ώρα η φόρτισή τους.

Να παρακολουθείς τον καιρό με ευλάβεια. Μπορεί να νιώθεις ότι οι ουρανοί είναι δικοί σου, αλλά οι κακές καιρικές συνθήκες θα ρίξουν το παιχνίδι σου στα βράχια, ειδικά αν δεν είσαι καλά προπονημένος. Και δεν είναι τα λεφτά που θα έχεις πετάξει, αλλά εκείνη η πικρίλα. Όπως τότε, που η υπερηφάνεια του χαρταετού σου κουρελιαζόταν στα κλαδιά του πρώτου δέντρου, πριν καταφέρει να δοξαστεί σκίζοντας τους αιθέρες. **Α**

drone να με κοιτά

Ανύψωσέ το, αλλά μη πάρουν τα μυαλά σου
αέρα. Όλα όσα χρειάζεται να ξέρεις
πριν σηκώσεις το αεροπλανάκι σου.

Αurora Marion

Έχω ζήσει τη διπρόσωπη Ελλάδα

Στις φλέβες της κυλάει αφρικανικό, βελγικό και ελληνικό αίμα, αφού ο πατέρας της είναι ο **Κώστας Αρζόγλου**. Αυτό το υπέροχο πλάσμα είναι ηθοποιός και το βιογραφικό των 31 της χρόνων της δίνει το δικαίωμα να λέει, με τον πιο αυθόρμητο τρόπο, ατάκες που έχουν και... κοινωνικό αντίκτυπο.

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΙΤΗ - Φωτό: ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

A

Aurora; Πώς προφέρεται το όνομά σου; Ωρόρα. Σημαίνει αυγή και στην πραγματικότητα προέρχεται από το λατινικό Aurora Borealis, που είναι το Βόρειο Σέλας.

Γεννήθηκες; Στις Βρυξέλλες, όπου και έζησα έως τα 17 μου, μέχρι δηλαδή να τελειώσω το σχολείο. Ο στόχος μου ήταν να πάω στην Αγγλία, αλλά επειδή ήμουν ανήλικη ήρθα στην Ελλάδα, στον πατέρα μου. Στα 18 έφυγα πλέον για Λονδίνο.

Από μικρή πολύγλωσση; Αναγκαστικά. Ούτε ο πατέρας μου μιλούσε γαλλικά ούτε η μητέρα μου ελληνικά.

Πώς μπορούσαν να συνεννοηθούν; Ήταν έγκυος η μητέρα μου όταν χώρισαν, οπότε δεν ξέρω... Πάντως έμαθε κάποια ελληνικά γιατί είχε έρθει στην Αθήνα ώστε να είναι με τον πατέρα μου. Εγώ δεν τους έχω ζηήσει ποτέ μαζί, και μια χαρά συμβιβάστηκα με την πραγματικότητα που βρήκα καθώς μεγάλωνα. Ζούσα και ζω ανάμεσα σε δύο πολύ καλούς φίλους που έχουν μαζί ένα παιδί. Πα να γυρίσω όμως στις γλώσσες... Η μητέρα μου επειδή πήγαινε συχνά καλοκαιρινές περιόδους με άφηνε για δύο μήνες στη φροντίδα μιας ισπανίδας κυρίας, η οποία με έπαιρνε στη χώρα της. Εκεί έμαθα ισπανικά. Η πρώτη όμως λέξη που είπα ήταν στα ιταλικά. Πατί η μητέρα μου εκτός από ηθοποιός ήταν και μοντέλο (σ.σ. Estelle Marion) και έτυχε στα πρώτα χρόνια της ζωής μου να δουλεύει στο Μιλάνο. Γυρνώντας στο Βέλγιο μιλούσα μόνο ιταλικά, τα οποία δεν πολύ θυμάμαι. Σήμερα μιλάω ελληνικά, γαλλικά, φλαμανδικά –άρα καταλαβαίνω και γερμανικά–, ισπανικά και αγγλικά.

Σε ποια γλώσσα ονειρεύεσαι ή ποια χρησιμοποιείς στις ιδιωτικές σου στιγμές; Μια φορά ένας φίλος μου με έβαλε να μετρήσω τελειώς αυθόρμητα χωρίς να έχει προηγηθεί δεύτερη σκέψη. Μέτρησα στα αγγλικά –όπως και στις ιδιωτικές στιγμές προτιμώ τα αγγλικά. Η μόνη δικαιολογία που μπορώ να βρω σε αυτό είναι πως πρόκειται για μία γλώσσα που έχω επιλέξει εγώ και δεν είναι από τις γλώσσες των γονιών μου.

Άρα έχεις ένα θέμα με το «πού ανήκω». Αναμφίβολα. Ακόμα ψάχνομαι. Ζηλεύω όσους λένε «είμαι από εκεί» και τελειώνουν με το θέμα. Από τριών χρονών με θυμάμαι με την ταμπέλα που έγραφε «UM» (σ.σ. «Unaccompanied Minor», ασυνόδευτο ανήλικο) να μπαίνω βγαίνω μόνη μου στα αεροπλάνα από το Βέλγιο στην Ελλάδα και το ανάποδο. Είχε πλάκα, δεν λέω. Με έβαζαν business class, με φρόντιζαν όλοι... Θυμάμαι πάντα ο πατέρας μου, όταν με πήγαινε στο αεροπλάνο, με ρωτούσε αστεειυόμενος «σε καπνιστών ή μη καπνιστών να σου κλείσω θέση».

Έκανες μαθήματα ελληνικών; Όχι. Ότι μά-

θαινα όσο ήμουν εδώ. Γυρνώντας στο Βέλγιο τα ξεχνούσα και πάλι από την αρχή με την επιστροφή μου. Όμως σιγά-σιγά χτίζονταν η σχέση μου με τη γλώσσα. Όταν ήρθα πριν από πέντε χρόνια να μείνω εδώ μόνιμα –λέμε τώρα, μόνιμα– υπήρχε μια γερή βάση.

Από τις δύο χώρες ποια σου ταιριάζει περισσότερο; Η Ελλάδα. Ίσως γιατί και η ζωή μου είναι χαοτική οπότε νιώθω καλύτερα μέσα στο ελληνικό χάος. Δημιουργείται έτσι μια τάξη (γέλια). Νομίζω, τελικά, είμαι Ελληνίδα περισσότερο από ό,τι νόμιζα. Μου αρέσει να βρίσκω πλάγιους τρόπους ώστε να καταφέρω κάτι. Στο Βέλγιο είμαστε πολύ συγκρατημένοι και μιλάμε τα γαλλικά, που είναι μια γλώσσα που μιλάς με «κλειστό» το στόμα σου, σα να μην παίρνεις αέρα, άρα δεν υποχρεώνεσαι να γίνεις πολύ εκφραστικός. Οι φίλοι μου στο Βέλγιο μου λένε πως μιλάω πλέον ανοίγοντας πολύ το στόμα μου. Είμαι πιο αυθόρμητη κι αυτό κάποιες φορές λειτουργεί εις βάρος μου. Δεν με πειράζει. Το κατάλαβα δε πόσο διαθέσιμη είμαι να νιώθω Ελληνίδα, όταν δεν άντεχα άλλο στην Αγγλία. Ήθελα να έρθω εδώ. Μου έλειπε το φως, ο ήλιος της...

Τι έκανες στην Αγγλία; Αφού έμαθα αγγλικά, πήγα σε ένα κολλέγιο και πήρα ένα δίπλωμα πάνω σε καλλιτεχνικές σπουδές. Μετά έδωσα εξετάσεις στη Royal Academy of Dramatic Arts. Πέρασα από τους δύο πρώτους γύρους των εξετάσεων και κόπηκα στον τελευταίο, που είχε να κάνει με θεωρητικές γνώσεις. Αυτό έγινε η αιτία να πάω και να σπουδάσω θεατρολογία και κινηματογράφο στο Πανεπιστήμιο. Απλά δεν έδωσα ξανά ποτέ εξετάσεις για να μπω σε κάποια δραματική σχολή.

Όλα αυτά τα κάνεις με την οικονομική υποστήριξη των γονιών σου; Μόνο στις μεγάλες ανάγκες είχα την οικονομική υποστήριξη από τη μητέρα μου. Εκμεταλλεύομουν όποιες παροχές μπορούσα να έχω από το κράτος, αλλά και δούλευα από τα 16 μου σε μπαρ μέχρι να αρχίσω να βγάζω ως ηθοποιός χρήματα.

Πρώτη σου επαγγελματική δουλειά ως ηθοποιός; Όταν ήμουν στη Αγγλία ηγαινοερόχουν στο Βέλγιο γιατί τραγουδούσα σε κάποια jazz clubs. Λατρεύω την Bessie Smith... Στο μεταξύ, είχα στείλει σε casting directors του Βελγίου το βιογραφικό μου, το οποίο ουσιαστικά περιείχε μόνο μια φωτογραφία μου και κάποια στοιχεία. Μου τηλεφώνησαν λοιπόν για την ταινία της Chantal Akerman, «Almayer's folly». Πήρα τον πρωταγωνιστικό ρόλο και έπαιξα την κόρη του πρωταγωνιστή, μισή Γαλλίδα, μισή Καμποτζιανή στην καταγωγή. Στο Φεστιβάλ Βενετίας, όπου πήγε η ταινία, γνώρισα την Αθηνά Τσαγκάρη και έπαιξα στην ταινία της, τη μεσαίου μήκους «The capsule» και κάπως έτσι συνεχίστηκε...

Κάνω λάθος όταν σκέφτομαι ότι για την πρώτη σου ταινία έπαιξε ρόλο και το χρώμα του δέρματός σου; Κάτι τέτοιο συμβαίνει και στην Ελλάδα; Συμβαίνει. Όλοι οι ρόλοι που μου έχουν προτείνει είναι και γι' αυτό. Για παράδειγμα στον «Αύγουστο» κάνω μια Ινδιάνα. Δεν πειράζει, όμως, έχει πλάκα. Έζησα έτσι πολλές ζωές. Την πουτάνα, το θύμα trafficking, τη μετανάστρια, την τσιγγάνα... (γέλια). Μόνο τώρα στο «Κοριολανό» δεν με επέλεξαν λόγω χρώματος. Επιτέλους!

Στην καθημερινότητά σου τι αντιμετωπίζεις; Μένω στην Κυψέλη και μου αρέσει να περπατάω. Πολλές φορές καταλαβαίνω πως με α-

κολουθούν αυτοκίνητα με τους οδηγούς να λένε ό,τι μπορείς να φανταστείς. Θεωρούν δε μάλλον δεδομένο πως ως πιο μαυρούλα θα είμαι και πιο διαθέσιμη. Δεν δίνω σημασία. Το αστείο είναι με ό,τι συνέβαινε όταν ερχόμουν μικρή στην Ελλάδα. Αν έμπαινα μόνη μου μέσα σε ένα κατάστημα ένωθα ότι με κοιτούσαν με μισό μάτι. Αν έμπαινα μαζί με τον πατέρα μου άρχιζαν «αχ, τι κούκλα είσαι εσύ» και τα «φτου σου, κορίτσι μου». Θυμάμαι τον εαυτό μου να αρπάζομαι από το χέρι του πατέρα μου και φοβισμένη να τον ρωτάω: «Μπαμπά, γιατί με φτύνουν; Τι έκανα;». Τι τραύμα ήταν αυτό το φτύσιμο! Έχω ζηήσει λοιπόν τη διπρόσωπη Ελλάδα. Από την άλλη, ξέρεις κάτι; Η Χρυσή Αυγή έχει κάνει ένα καλό – αν μπορείς να το πεις ποτέ αυτό. Οι Έλληνες που δεν θέλουν με τίποτα να ταυτιστούν με τα πιστεύω της και δεν θέλουν να χαρακτηριστούν φασίστες, προσέχουν περισσότερο τη συμπεριφορά τους απέναντι στους έγχρωμους ανθρώπους. Νομίζω πως οι Έλληνες θέλουν να δείχνουν πως έχουν κάνει την επιλογή τους σε ό,τι αφορά στο ρατσισμό.

Η σχέση σου με τον πατέρα σου; Είναι πολύ περίεργη. Κάνουμε απίστευτα βαθιές συζητήσεις και όχι στη λογική πατέρα κόρης. Τρέφομαι από τη σκέψη τους. Κάποιες φορές νιώθω μάνα του, άλλες η μεγάλη αδελφή του... δύσκολο να πω ότι νιώθω κόρη του. Αγαπιόμαστε πολύ.

Η καταγωγή της μητέρας σου από πού είναι; Η μητέρα μου είναι μιγάδα. Η μητέρα της, η γιαγιά μου, είναι από τη Ρουάντα και ο πατέρας της ήταν ένας ολόξανθος γαλανομάτης Βέλγος. Η μητέρα μου, η οποία γεννήθηκε το '49, είναι από τα πρώτα παιδιά της αγάπης που γεννήθηκαν στο Βέλγιο. Εκείνη την εποχή δεν επιτρεπόταν να κυκλοφορούν στο δρόμο η γιαγιά μου μαζί με τον παππού μου. Αγαπήθηκαν αδιαφορώντας για όλο το κατεστημένο. Από τη δεκαετία του '60, και ειδικά μετά το '62 που η Ρουάντα έπαψε να είναι αποικία του Βελγίου, οι συνθήκες καλυτέρευσαν. Η μητέρα μου, ως μιγάδα, έζησε πολύ το ρατσισμό και από τις δύο πλευρές. Οι Σομαλοί τη θεωρούσαν λευκή και οι Βέλγοι μαύρη. Αλλά κι εγώ... πρόσφατα που πήγαμε στη Αφρική με τη μητέρα μου, λευκή με θεωρούσαν! Το άκουγα και δεν το πίστευα.

Άρα η μητέρα σου πέρασε δύσκολα χρόνια. Δεν είναι εύκολο να ζεις σε μια καθολική χώρα και να ακούς «ο Θεός αγαπάει όλα τα παιδιά αλλά περισσότερο τα λευκά!» Από τη μητέρα μου έμαθα να είμαι ένας ανεξάρτητος άνθρωπος. Οποιοδήποτε άλλο προσδιορισμό, είτε έχει να κάνει με το χρώμα του δέρματος είτε με το φύλο είτε δεν ξέρω με τι άλλο, τον κάνουν οι άλλοι.

Είσαι θρήσκα; Μεγάλωσα σε καθολικό περιβάλλον λόγω χώρας και σχολείου. Όμως ο παππούς μου, αυτός ο άνδρας που απήφηψε τις συμβάσεις κι έκανε δέκα παιδιά με τη γυναίκα που αγαπούσε, ήταν αυτός που ζήτησε από τη μητέρα μου να μη με βαφτίσει ώστε να αποφασίσω εγώ ποιο δόγμα θα ήθελα να ακολουθήσω στη ζωή μου. Υπάρχουν στοιχεία που μου αρέσουν στο Κοράνι, στη Βίβλο... αλλά τελικά αν ακολουθούσα ποτέ μια θρησκεία, θα ήταν αυτή που θα ευαγγελιζόταν πως πιστεύει στην καύλα. Όμως μην παρεξηγηθώ. Δεν εννοώ την ερωτική. Εννοώ το να νιώθεις συνέχεια την τεράστια επιθυμία για ζωή, για πράγματα, για ανθρώπους. Να ζεις πυρετωδώς και με υψηλή θερμοκρασία. **A**

INFO

«**Αύγουστος**» του Τρέισι Λετς, σε σκηνοθεσία Κων/νου **Μαρκουλάκη**. Θέατρο Δημήτρης Χορν, Αμερικής 10, Κολωνάκι, 2103612500

«**Κοριολανός**» του Ουίλιαμ Σέξπιρ σε σκηνοθεσία **Αλέξανδρου Διαμαντή**. Θέατρο Σημείο, Χαριλάου Τρικούπη 4, Καλλιθέα, 2109229579 (από 6/11)

www.athens voice.gr
Διαβάστε όλη τη συνέντευξη στο site

3

ΚΑΦΕ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ ΓΙΑ ΝΑ ΝΙΩΣΕΙΣ ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ

ΖΩΤΑΝΟΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Τα ξενοδοχεία της Αθήνας έχουν όμορφα καφέ, με τέλειο σέρβις και ταξιδιάρικη ατμόσφαιρα. Καφές με αέρα ταξιδιού. Θα τα γυρίσουμε όλα καφέ προς καφέ, ξεκινώντας από την Πατημόνοια...

Της ΜΑΝΙΝΑΣ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ

TITANIA

«Πατη-μόνοια»: έτσι βάφτισε ο Οδυσσέας Χατζόπουλος το κομμάτι της Πατησίων και της Πανεπιστημίου που δένει με την Ομόνοια — κάμποσα χρόνια πριν, στο πάλαι ποτέ «Ιντεάλ», που σηματοδοτούσε με την art deco εικόνα του την αρχή αυτής της «νέας περιοχής της πόλης», όπως έλεγε ο εκδότης του «Κάκτου». Η «Πατημόνοια», επέμενε, θα σημειώσει τεράστια ανάπτυξη και μια μέρα θα είναι ο ομφαλός, αν όχι του κόσμου, τουλάχιστον της Αθήνας...

Η ονομασία «Πατημόνοια» δεν πήγε πάρα πέρα από εκείνο το συγκεκριμένο μεσημερο-απόγευμα, και τη θυμήθηκα κατεβαίνοντας την Πανεπιστημίου. Το «Ιντεάλ» είναι κλειστό πια, οι «Λουκουμάδες Αιγαίου» επίσης, αλλά το ξενοδοχείο «Τιτάνια» παραμένει λαμπερό (όπως και το «REX», αλλά αυτό είναι άλλο θέμα). Έχει αναβαθμιστεί, δεν ξέρω με ποιον τρόπο καταφέρνουν τα ξενοδοχεία να ξεφύγουν από τον τζενέρικ χαρακτηρισμό «ξενοδοχείο κοντά/ή στην Ομόνοια», αλλά τα πηγαίνουν μια χαρά. Εκτός από το ωραίο roof garden με το σουπερ, gourmet εστιατόριο «**Olive Garden**», το «**Τιτάνια**» έχει ένα κυριλάτο καφέ μέσα στο επίσης υψηλο-κούζίνο «**La Brasserie**», μάλιστα το καφέ είναι ιδανικό για σοβαρές δουλειές και συζητήσεις — ήσυχο, διακριτικό, σαν φωτεινό νησάκι μακριά από την κίνηση της Πανεπιστημίου, με το ακόμα πιο διακριτικό σέρβις του μεγάλου ξενοδοχείου.

Λίγο πιο κάτω, Πατησίων-Βερανζέρου, είναι το «**Polis Grand Hotel**» με το «**Polis Life café**» πάνω στο δρόμο, αλλά ξεχωριστό και χρυσαφένιο... Τώρα που έχουνε αραιώσει οι τουρίστες, τα ξενοδοχειακά καφέ είναι ιδανικά για καφέ (ε ναι) ή σνακ, δεδομένου ότι δεν έχεις γραφείο, ή, αν έχεις, βαριέσαι να βλέπεις κόσμο συνέχεια στο γραφείο σου (μιλάμε για πολυτέλεια τώρα, επιπέδου λάγκσουρι, αλλά εντάξει, ας καλύψουμε όλες τις βάσεις...) Για χρόνια έκανα με επιτυχία συνεντεύξεις σε καφέ ξενοδοχείων, σε εποχές που το καφέ-μπαρ δεν είχε πάρει ακόμα τα πάνω του. Τα ξανα-τσεκάρω πάντως, για να βεβαιωθώ ότι αυτό το κομμάτι των αναμνήσεών μου είναι ασφαλές — και τα ξενοδοχεία ακόμα ασφαλέστερα.

Το «**Polis Life café**» είναι φιλικό, με καλές τιμές, με ζεστή ατμόσφαιρα, άψογο σέρβις, χαμογελαστές φάτσες, νόστιμα σνακ και καφέδες ποιότητας. Δυστυχώς δεν πίνω καφέ οπότε βασιζομαι σε μαρτυρίες φανατικών καφεποτών, φίλων που διαλέγουνε τον καφέ τους με μεράκι... Ακόμα πιο δυστυχώς, δεν μπορώ καν να μπω στη διαδικασία του να διαλέξω οτιδήποτε με μεράκι, εκτός από αυτά που διαβάζω, γράφω και βάζω στο σπίτι μου: αν μου αρέσει ο χώρος, όπως εδώ π.χ., θα έπινα ακόμα και, αν όχι φαρμάκι, τότε νεράκι. Η ατμόσφαιρα μετράει — ηρεμία, ελάχιστη παρενόχληση από ήχους έξω από αυτούς που καταγράφουμε συζητώντας δύο ή περισσότεροι άνθρωποι, σκυμμένοι πάνω από αχνιστά φλιτζάνια, μέσα σε ένα καφέ ξενοδοχείου.

Ο Βερανζέρου, που έχει δώσει το ονοματάκι του στο δρόμο, ήταν ο φιλέλληνας ποιητής Pierre Jean de Beranger (1780-1857) και ο μόνος λόγος που το αναφέρω, εκτός από φιγουρασιόν, είναι επειδή κάποιος επέμενε ότι είναι ντιτζέι. ΟΧΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ. ΤΖΗΣΑΣ.

Λίγο πιο πέρα είναι το «**Hotel Melia**», Πατησίων-Χαλκοκονδύλη, σκεφτείτε το για τριήμερο του μέλιτος, είτε παντρευέστε είτε όχι. Οι γνώμες στο Γκουγκλ διίστανται ως προς το όνομα του δρόμου, και αν είναι από τον Ιωάννη Χαλκοκονδύλη (1874-1951), απόγονο του ιστορικού Λαόνικου Χαλκοκονδύλη (1430-1490), αλλά σίγουρα θα βρεθεί κάποιος να μας το διευκρινίσει — πέρασα μια ωραία νύχτα διαβάζοντας ποιος είναι ποιος, ευτυχώς που δεν υπάρχουν ανάλογες αμφιβολίες όσον αφορά τον Νικόλαο Στουρνάρα (1778-1826, οπλαρχηγό που έπεσε ένδοξα στην έξοδο του Μεσολογγίου) ή τον Κόμη Ιωάννη Καποδίστρια (1776-1831, πρώτον κυβερνήτη της Ελλάδας). Με τούτα και με κείνα, καλύψαμε σχεδόν όλους τους δρόμους από την Ομόνοια μέχρι το ολόχρυσο ξενοδοχείο «**Melia**» και το κόζι, κουκλίστικο «**Café Mondo**» — το «**Melia**», πέρα από το καφέ, διαθέτει ένα από τα ωραιότερα roof garden της Αθήνας, που όμως κλείνει αυτές τις μέρες λόγω επερχόμενου φθινοπώρου όπως όλα τα roof garden του κόσμου. Σνιφ.

Τι μου αρέσει στα καφέ των ξενοδοχείων γενικά, και των τελευταίων, «**La Brasserie**», «**Polis Life café**», «**Café Mondo**», ειδικότερα: το σέρβις, που ξέρει από βέσπα και είναι (γκουχ-γκουχ) «ευρωπαϊκού επιπέδου». Η αίσθηση ότι είσαι ταξιδιώτης, ότι κάπου πρόκειται να πας ή μόλις έφτασες, η ελαφριά αναστάτωση της άφιξης σε ξενοδοχείο. Ξέρεις ότι όλα είναι μέσα στο μυαλό σου, για ένα καφέ έχεις έρθει — αλλά η μυρωδιά βαλίτσας και ξένου κόσμου πλανιέται, μάλιστα, στον αέρα, άνθρωποι περαστικοί παραγγέλνουν δίπλα σου, νιώθεις λίγο εξωτική/ός, το αποσμητικό χώρου μπλέκεται με ξένες κολόνιες, και υπάρχει ένα αόριστο αίσθημα περιπέτειας στην ατμόσφαιρα... Όχι; Έχω απλώς σαχή φαντασία; Μπορεί... **A**

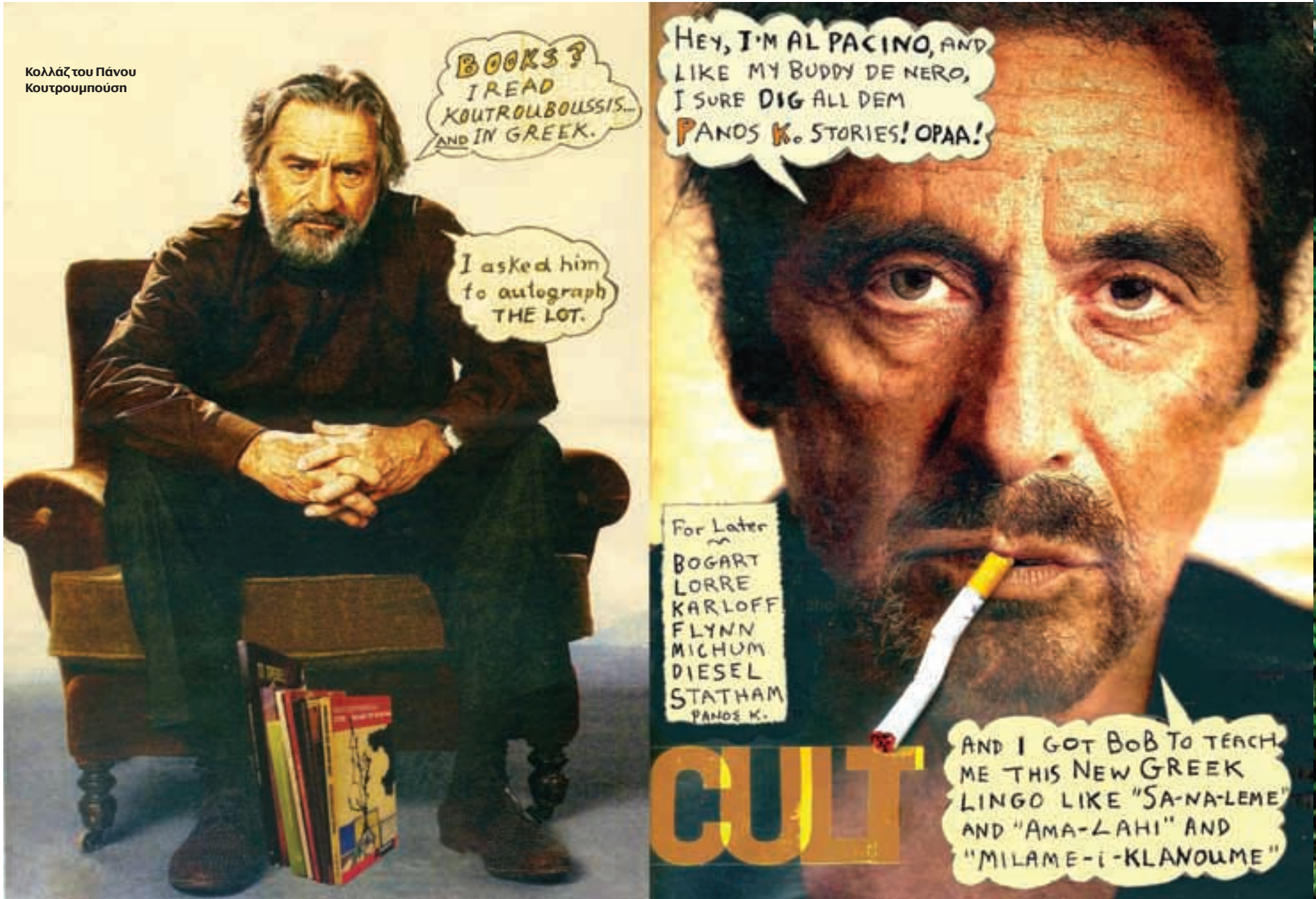
«**La Brasserie**», Ξενοδοχείο Τιτάνια, Πανεπιστημίου 52, 2103326000

«**Polislife café**», Polis Grand Hotel, Βερανζέρου 10 & Πατησίων, 2105243156-9

«**Cafe Mondo**», Hotel Melia, Χαλκοκονδύλη 14 & Πατησίων, 2103320100

MELIA
ATHENS

Το «Τιτάνια» έχει ένα κυριλάτο καφέ μέσα στο επίσης υψηλο-κούζίνο «**La Brasserie**», μάλιστα το καφέ είναι ιδανικό για σοβαρές δουλειές και συζητήσεις — ήσυχο, διακριτικό, σαν φωτεινό νησάκι μακριά από την κίνηση της Πανεπιστημίου, με το ακόμα πιο διακριτικό σέρβις του μεγάλου ξενοδοχείου.

BOOKS?
I READ
KOUTROUBOISSIS...
AND IN GREEK.

I asked him
to autograph
THE LOT.

HEY, I'M AL PACINO, AND
LIKE MY BUDDY DE NERO,
I SURE DIG ALL DEM
PANOS K. STORIES! OPAA!

For Later
BOGART
LORRE
KARLOFF
FLYNN
MICHUM
DIESEL
STATHAM
PANOS K.

CULT

AND I GOT BOB TO TEACH
ME THIS NEW GREEK
LINGO LIKE "SA-NA-LEME"
AND "AMA-LAHI" AND
"MILAME-I-KLANOUME"

Πότε ξεκίνησε η σχέση σας με τη σκηνή που αργότερα ονομάστηκε underground; Η σχέση ξεκίνησε όταν άρχισε να υπάρχει παρέα. Ήταν μία παρέα η οποία δεν συμμετείχε μετά. Μεταξύ τους ένας συμμαθητής από το Κολέγιο, ο Τώνης Ευθυμι-

άδης, ο οποίος ήταν και στου Σίμου του Υπαρξιστή, αλλά δεν συνέχισε μετά. Δύο άτομα από την Πλάκα, άσχετα όμως με την ομάδα του Κολωνακίου, δηλαδή οι Αγγελόπουλος, Μαρτινέγκος και Κούλης, οι οποίοι χάνονται με τον καιρό. Ο Πουλικάκος έρχεται εκ των υστέρων στην παρέα του «Βυζαντίου», αλλά μένει για πολλά χρόνια. Μία δεύτερη παρέα, αλλά πρώτη χρονικά, ήταν στου Ψυρρή και αρχίζει με την Παράγκα του Σίμου και τον υπαρξισμό α λα γκεκ, εκεί στα μέσα της δεκαετίας του '50. Ήμουν μεν στο Κολέγιο με υποτροφία, όμως μπήκα και σε άλλους χώρους με την Παράγκα του Σίμου και τους Έλληνες «υπαρξιστές» (γελάει). Οι οποίοι, βέβαια, καμία σχέση με φιλοσοφικό υπαρξισμό. Ήταν παιδιά από την Αθήνα και τις διάφορες γειτονίες, μία λαϊκή νεολαία. Μαζεύονταν και δυο-τρεις που κάτι γνώριζαν για Sartre και έβγαζαν και κανένα λόγο. Όπως ο Τζο (δηλαδή ο Κυριάκος Χατζηγεωργίου) που έβαλε και την ιδέα στον Σίμο για τον υπαρξισμό, όταν γύρισε από το Παρίσι. Η Παράγκα ήταν το εργαστήρι του Σίμου. Είχε μηχανές ραπτικές βαριάς λειτουργίας και έφτιαχνε τέντες για φορτηγά, αυτοκίνητα και για εξοχές. Ήταν και παπουτσής. Εγώ έμαθα από τον ημερήσιο τύπο για αυτά. Αυτοί, ο Σίμος, ο Τζο, ο Αντρέας και μια δυο κοπέλες, έκαναν εμφανίσεις σε café και στους δρόμους. Φορούσαν, για πλάκα, σακάκια ανάποδα, ρέγκες για γραβάτες κτλ. Κάτι τέτοια ακούγονταν από τον Τύπο. Είπαμε, λοιπόν, με τον Ευθυμιάδη, το συμμαθητή μου, να πάμε να τους βρούμε. Μαζεύονταν τότε στο πατάρι του Ζαχαροπλαστείου «Piccadilly», που δεν υπάρχει πια. Στις κυριακές φασαρίες μετονομάστηκε «Κύπρος» και αργότερα κατεδαφίστηκε. Το «Piccadilly» ή-

ταν στην Πανεπιστημίου, απέναντι από την Ιπποκράτους, δίπλα σε μία στοά νομίζω. Ήταν μεγάλο café, ίδιου μεγέθους με το «Zonar's», με πατάρι και μπουφές και ζαχαροπλαστικά στο ισόγειο. Όπως το «Zonar's». Μαζεύονταν σε εκείνο το πατάρι. Μετά κολλήσαμε. Έγινε καλλιτεχνικός διευθυντής της Παράγκας, μαζί με τον Ευθυμιάδη, αλλά αυτός βαρέθηκε μετά και λάκισε. Μου άρεσε αυτή η τρελή, ελεύθερη παρέα. Πήγαινα σχεδόν κάθε μέρα. Διαβάζαμε και κανένα ποίημα του σκηνοθέτη και ποιητή Ορέστη Λάσκου για κάποιον που «μοναδικό σκοπό στη ζωή του είχε ορίσει να πάει στο Παρίσι» (γελάει), ένας ηλικιωμένος υπάλληλος του δήμου έλεγε κάτι περί Sartre και υπαρξισμού, χορεύαμε rock n'roll και κάναμε διάφορες σαχαλαμάρες. Υπήρχε όμως μία δυνατή ζωντάνια... Εγώ έφτιαχνα τα προγράμματα, τα τύπωναν στον πολύγραφο και τα μοιράζαμε. Κάναμε και εκδρομές με ένα νοικιασμένο φορτηγό και πηγαίναμε στην αμμουδιά. Ανεβάζαμε και κανένα θεατρικό. Αυτή η ιστορία, λοιπόν, κράτησε-κράτησε, αλλά μετά το κλείσανε, γιατί οι γονείς άκουγαν διάφορα για την Παράγκα. Λαϊκοί άνθρωποι της εργατικής τάξης, νόμιζαν ότι γίνονταν όργια, ξεπαρθενιάσματα κτλ. Έκαναν καταγγελίες στις αρχές, στην αστυνομία και τελικά έκλεισε. Και ο Σύλλογος Ελλήνων Υπαρξιστών, ο «Διογένης» -έτσι λεγόταν- είχε πάρει άδεια λειτουργίας από το δήμο, αλλά αναγκάστηκαν να το διαλύσουν. Δεν υπήρχαν μετά ομαδικές δραστηριότητες. Έφυγε και ο Σίμος για το εξωτερικό, πρώτα για το Παρίσι, μετά πήγε Σουηδία και ξαναγύρισε στο Παρίσι για χρόνια πριν ξανάρθει Αθήνα. Βέβαια δεν γίνονταν τίποτα τρομερό στην Παράγκα. Όργια και τέτοια, επ' ουδενί λόγω. Τίποτα φλερτ και μερικές μισομόνιμες σχέσεις. Γύρω στο '55-'56, αν δε κάνω λάθος, τελείωσε η Παράγκα. Στο βιβλίο του Νταλούκα για το ελληνικό rock υπάρχουν πολλά στοιχεία. Ο Πάγκαλος επιμένει ότι ερχόταν στην Παράγκα, αλλά δεν τον είχα δει ποτέ. Με τον Σίμο ο Πάγκαλος κόλλησε στη δεύτερη διαμονή του Σίμου στο

Παρίσι, όταν εργαζόταν ως τσαγκάρης με ένσημα σε μια βιοτεχνία και πλήρωνε και τοπικό ΙΚΑ και πήρε και σύνταξη. Ο Πάγκαλος αργότερα πλήρωσε σε μία τράπεζα για μία θυρίδα του Σίμου και έβαλε μέσα φωτογραφίες, αρνητικά και φιλμ. Ο Νταλούκας, λοιπόν, μετά το θάνατο του Σίμου, ήρθε σε επαφή με μία κληρονόμο του, ανιψιά του, πλήρωσε και πήρε τα δικαιώματα, για να πάρει το υλικό της θυρίδας. Εκεί βρήκε 3.000 φωτοφίλμ ανεμφάνιστα, κείμενα, χαρτιά, δηλαδή όλα τα απομεινάρια του Σίμου. Στο βιβλίο του για το rock, του έχει αφιερώσει ένα ολόκληρο κεφάλαιο. Και όταν του είπα «πότε θα βγάλεις ένα ολόκληρο βιβλίο για τον Σίμο;», μου απάντησε «θα το βγάλω, αλλά έχει πάρα πολλή δουλειά». Ο Σίμος είναι μεγάλη ιστορία, όχι σαν αυτά που λέει ο Βαλαωρίτης, που προσπαθεί να τον απαξιώσει ως «κάποιον Σίμο».

Πώς αρχίζει να διαμορφώνεται ως ρεύμα, αν μπορούμε να το πούμε έτσι; Μεταξύ '55 με '57 πήγα για σπουδές στη Ρώμη στο Centro Sperimentale di Cinematografia, την επίσημη κρατική σχολή κινηματογράφου της Ιταλίας. Επιστρέφοντας, με άλλες παρέες συχνάζαμε στο «Green Park», στο «Chez Nous» του Φλίσκου. Παμένα, όμως, η πηγή πληροφόρησης ήταν το αμερικανικό βιβλιοπωλείο στην οδό Αμερικής. Από εκεί έπαιρνα το περιοδικό «Evergreen Review» της Grove Press και τόμους με έργα των Burroughs, Corso και Kerouac. Έτσι ανακάλυψα το beat movement. Μετά ήταν και οι παρέες στο «Βυζάντιο» και γενικότερα στο Κολωνάκι. Ο Πουλικάκος, ο Πάγκαλος, ο Ευθυμιάδης, ο Λεωνίδας Χρηστάκης, ο Πώργος Μακρής και κανα-δυο ζωγράφοι. Στο «Βυζάντιο» συναντούσες καμιά φορά και τον ποιητή Καρούζο ή τον Εμπειρικό πιο πάνω στη «Λυκόβρυση» και στου Μπόκολα. Όλοι αυτοί, βέβαια, ήταν θαμώνες στον «Λουμίδη» και στο «Brazilian», όπου εμείς συχνάζαμε πολύ λίγο. Τα στέκια τα δικά μας, των beat, ας πουμε, ήταν το «Βυζάντιο»

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ UN

Ο συγγραφέας και εικαστικός ΠΑΝΟΣ ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΟΥΣΗΣ

και ο «Μπόκολας». Λεγόμασταν beat γιατί ήμασταν λίγο αλητεία, ελεύθεροι και αμέριμνοι, καπνίζαμε μαριχουάνα, πηγαίναμε και στα νησιά. Για μένα το underground σαν όρος –εκτός από το γεγονός ότι μέχρι τότε το μόνο που λεγόταν «underground» ήταν το μετρό στο Λονδίνο– αρχίζει με την κυκλοφορία του alternative press στην Αμερική και ειδικά με τα underground comics, αρχίζοντας από το «ZAP COMIX» το 1967 στο San Francisco.

Θέλετε να περιγράψετε μία χαρακτηριστική δράση από εκείνη την εποχή; Το πιο χαρακτηριστικό ήταν το happening με αναγνώσεις κειμένων, που κάναμε με τον Πουλικάκο στο «Συμπόσιο» του Μπουκουβάλα, κάπου στην Πλάκα. Σου έχω στείλει και το πρόγραμμα. Μία εφημερίδα, μάλιστα, νομίζω η «Μεσημβρινή», έστειλε και μία δημοσιογράφο, γύρω στα σαράντα, για να το καταγράψει. Της κάναμε πλάκα και της είπαμε ότι στείλαμε γράμμα στον Breton, λέγοντάς του αστειευόμενοι «Κύριε Breton, γιατί πρέπει να γεννάμε καινούριες ιδέες και δεν αρκούμαστε στα παλιά και τα σωστά; Πώς υπάρχει αυτή η τάση για πρωτοτυπία ανά τους αιώνες και δεν υπάρχει πάντα το σταθερό και το σίγουρο;» (γελάει) Και η δημοσιογράφος μάς ρώτησε: «Αλήθεια; Στείλατε γράμμα στον Breton;». «Βεβαίως» της απαντήσαμε εμείς. (γελάει) Το είχα γράψει το γράμμα εγώ με τον Πουλικάκο, αλλά δεν το στείλαμε. Το διαβάσαμε, όμως, στο happening.

Επιδιώκατε να εκφραστείτε πέρα από τις κατεστημένες φόρμες; Να υπερβείτε τις όποιες αισθητικές ή πολιτικές οριοθετήσεις της εποχής; Στο πολιτικό σχεδόν ποτέ, πέρα από τα καθημερινά γεγονότα. Δεν είχαμε σύστημα. Συστηματικά δεν κάναμε τίποτα. Ήμασταν όπως και στου Σίμου. Επιδιώκαμε ό,τι μας άρεσε. Δεν ήμασταν κόμμα, ούτε είχαμε κοινές ιδέες τύπου σχολή. Δεν λέγαμε

«Α! εσύ είπες χθες αυτό και όλοι εμείς διαφωνούμε μαζί σου» και κάτι τέτοια. Αυτά είναι κομμουνιστικά πράγματα, φανατικά. Εμείς ήμασταν κάποιοι νεολαίοι, καθημερινά παιδιά, που ψάχναμε κάτι καινούριο, μπερδευόμασταν με διάφορα και θέλαμε να είμαστε διαφορετικοί. Αυτό συμβαίνει, νομίζω, κάθε λίγες γενιές. Το ίδιο με τον μپοεμισμό, τους υπαρξιστές, τους καταδικασμένους σουρεαλιστές από τον Breton και τελικά και στο λεγόμενο underground. Ίσως ο πρώτος που σχεδόν ακούμπησε τον όρο underground ήταν ο Κερούακ στο βιβλίο του «*The Subterraneans*». Αλλά τι μπορεί να ξέρει ο Βαλαωρίτης από underground; Βεβαίως, στην Ελλάδα μας δεν υπήρχε –και ούτε θα υπάρξει ποτέ– η κοινωνική άνεση και η πολυτέλεια της Αμερικής, αλλά είναι πολύ χοντρό ο άσχετος με την ουσία του θέματος, κατά τη γνώμη μου, να λέει πως «το ελληνικό underground είναι μύθος!»! Αφού δεν είχε ποτέ καμία ανάμιξη σε ένα τέτοιο περιβάλλον. Ίσως όμως γι' αυτό και το νομίζει μύθο. Οπότε δικαιολογείται. Και να προσβάλλει, εκ του ασφαλούς, τον Λεωνίδα τον Χρηστάκη, που έχει πια φύγει από τη ζωή...

Ποιές ήταν οι λογοτεχνικές σας επιρροές; Όταν ήμουν μικρός ήταν τα βιβλιάρικα του Καραγκιόζη, κάτι μικρά βιβλιάρικα, από τα οποία έχω ολόκληρη συλλογή. Η δεύτερη επιρροή ήταν τα αμερικάνικα κόμικς. Και μία τρίτη, κάπως πιο σοβαρή, ήταν ο Κόντογλου, ο Εγγονόπουλος, ως ποιητής, ο Beckett, ο Kafka και το Science Fiction. Τους beat τους διάβαζα, είχα διαβάσει, για παράδειγμα, όλο τον Κερούακ και τον Burroughs, αλλά δεν μπορώ να πω ότι με επηρέασαν. Δεν μου «μίλησαν» όπως οι άλλοι. Ο Ginsberg, μάλιστα, τι να πω; Το περίφημο «*Howl*» δεν μου λέει τίποτε. Τι να κάνουμε;

Πώς γνωρίσατε τον Ginsberg; Ο Ginsberg ήρθε εδώ με συστάσεις από τον Ferlingetti για τον Σπύρο τον Μείμάρη. Ο Μείμάρης είχε

κάνει San Francisco για ένα διάστημα και είχε συναναστραφεί τον Ferlingetti και γύρισε. Ο Ginsberg, λοιπόν, ήταν να έρθει και ζήτησε επαφές. Ο Ferlingetti του έδωσε επαφές για τον Μείμάρη, που ήταν ήδη beat poet, και τον Βαλαωρίτη. Αυτούς τους δύο ζήτησε να δει και αυτούς είδε. Έμεινε σε ένα ξενοδοχείο στην Πλάκα στην οδό Απόλλωνος. Μαζί με τον Μείμάρη και άλλους ήμασταν στο «Καφενείο του Ζαχαράτου» στο Σύνταγμα και μας λέει ο Μείμάρης «Ρε σεις θα δω σε λίγο τον Ginsberg. Πάμε να φάμε στο "Παλιό Πανεπιστήμιο";». Ήταν ένα ταβερνάκι μπροστά από το Παλιό Πανεπιστήμιο στην Πλάκα. Πριν πάμε να φάμε, περάσαμε από το ξενοδοχείο του Ginsberg. Μας έδωσε ένα special χόρτο, από την Ινδία πρέπει να ήταν. Παραισθησιογόνο. Φουμάραμε όλοι και φτιαχτήκαμε. Νόμιζα ότι μιλούσα για μία ώρα και είχα πει μόνο μία φράση. Αλλάζαν οι χρόνοι, έβλεπα τον διπλανό μου πιο μικρό και πιο μακρινό, τον άλλο πιο μεγάλο. Έμοιαζε με τα comics. Ήταν μία εμπειρία διαφορετική από το LSD. Εκεί δεν ήταν τόσο οραματικά τα πράγματα. Τον Ξαναείδα (τον Ginsberg) και άλλες φορές. Μία άλλη ήταν μαζί με τον Richter, έναν μπηπτικοειδή, που έγινε αργότερα και διευθυντής-χορογράφος της ομάδας των πιθήκων της ταινίας του Kubrick «*2001: Οδύσσεια του Διαστήματος*» και μετά εκδότης του περιοδικού «*Residu*». Αυτός είχε μαζί και την κοπέλα του. Τους λέω «ελάτε να δείτε το διαμέρισμα που έχουμε». Ήταν ένα σπίτι στην οδό Σίνα, απέναντι από το Γαλλικό Ινστιτούτο. Δεν υπάρχει πια, το έχουν γκρεμίσει. Αυτό το σπίτι είχε μία ταράτσα και κάτι ξύλινες σκάλες που οδηγούσαν σε μια κορυφαία μικρούτσικη ταρατσούλα με ένα δωματιάκι-πυργίσκο. Είχε πολεμίστρες γύρω-γύρω. Ούτε ξέρω ποιος από όλους μας νοίκιασε τον πυργίσκο και ποιος πλήρωνε. Νομίζω το είχε βρει ο Άλκης Αγγελόπουλος, ξάδερφος του Πάγκαλου. Εκεί πήγα, λοιπόν, τον Ginsberg και μας τράβηξε φωτογραφία η κοπέλα του Richter από την κάτω ταράτσα. Μετά τον Ξαναείδα στη Ρώμη, ►

UNDERGROUND ΜΥΘΟΣ;

μιλάει για τις underground παρέες

Της ΜΑΡΙΛΗΣ ΣΤΑΥΡΟΥΛΗ

ήμουν μαζί με την Kate και εκείνος ήταν μαζί με τον πατέρα του και τη μητέρα του. Είχε κολλήσει για αρκετό διάστημα εκεί, στην Piazza di Spagna. Πολύ σεμνός και συμμαζεμένος! *(γελάει)* Κρατούσε μάλιστα και την καμπαρντίνα του πατέρα του. Αγαπούσε πολύ τους γονείς του και τους γνωρίσαμε και εμείς. Και τον ξαναείδαμε στη Ρώμη. Αλλά μετά όχι. Όταν ήρθε προ ετών στην Αθήνα, μίλησε στην Αμερικανική Ένωση. Ήταν μαζί με τον Σπύρο τον Μείμάρη στην ομιλία και ο Μείμάρης τον αποκαλούσε συνεχώς «ο ποιητής». Ο Μείμάρης ήταν κάπως γελοίος με κάτι τέτοια. Τον παρακολούθησα, αλλά δεν πήγα να του μιλήσω. Δεν βαριέσαι, πολύ πλήθος και στρίμωγμα. Αυτό ήταν η σύντομη γνωριμία μαζί του. (Μου δείχνει φωτογραφίες από το βιβλίο του Κώστα Κατσικιά, *«Χρηστάκης: Η Γενιά των Beat και ο πρώην Ππτ»*, Εκδόσεις Τυφλόμυγα). Εδώ είμαι με τον Σίμο και τον Κούλη στο Café Buci στο Παρίσι. Και εδώ είναι η φωτογραφία με τον Ginsberg στην ταρατσούλα της Σίνα.

Να περάσουμε στη συνεργασία σας με το «Πάλι»; Σου έχω στείλει τις τέσσερις εισαγωγές. *(Εννοεί του Βαλαωρίτη, του Ταχτσή, του Πουλικάκου και του ίδιου, που δημοσιεύθηκαν στον τόμο με τα τεύχη του «Πάλι», που κυκλοφόρησε στη μεταπολίτευση).* Η δική μου, αν πρόσεξες, ήταν η πιο ευχάριστη και φιλική προς το περιβάλλον. Κάνω και διαφήμιση στο τέλος. Να τρέξουν όλοι να το αγοράσουν! *(γελάει)* Τότε ήμουν στο Παρίσι για έναν ολόκληρο χειμώνα. Ήταν και ο Φασιανός εκεί, ο οποίος είχε κολλήσει στην παρέα μας. Δεν είχε άλλες παρέες. Μαζί μου ήταν ο Θανάσης ο Κούλης με τη γυναίκα του, που τότε ήταν σχεδιάστρια σε αρχιτεκτονικά γραφεία. Ήταν στη Beaux-Arts ο Φασιανός. Μου έλεγε «να γραφτείς σε κάποιο atelier ενός καθηγητή, για να μπορείς να έρχεσαι στο εστιατόριο για φαγητό». Όταν έτρωγε εκείνος ή κάποιος άλλος γνωστός, μας έδιναν τη φοιτητική τους ταυτότητα, που δεν είχε φωτογραφία πάνω και πηγαίναμε να φάμε και εμείς. Πήγα, λοιπόν, να γραφτώ σε ένα atelier χαρακτηριστικής και ένινα δεκτός, αλλά ήθελαν 100 φράγκα για τα υλικά, τα σύνεργα κτλ. Δεν είχα καθόλου ένα τέτοιο ποσό και δεν γράφτηκα τελικά.

Τώρα σε ότι αφορά το «Πάλι», ο Χρηστάκης είχε συζητήσει με τον Πουλικάκο, μετά από εκείνο το event με την ανάγνωση στο *«Συμπόσιο»*, να βγάλουν ένα περιοδικό και του είχε μιλήσει και για την προσπάθεια του Βαλαωρίτη να κάνει κάτι αντίστοιχο. Εκείνος ήταν που γνώρισε τον Πουλικάκο στον Βαλαωρίτη. Γνωρίστηκαν, λοιπόν, και άρχισαν να το οργανώνουν. Εγώ ήμουν πια Παρίσι και μου στέλνει μια μέρα γράμμα ο Πουλικάκος –που πριν από λίγο καιρό, μετά το happening συζητάγαμε εμείς την περίπτωση να βγάλουμε κανένα περιοδικό οι δυο μας– και μου λέει «Θα βγάλουμε περιοδικό. Θα είναι και ο Γιώργος ο Μακρής και ο Δενέγρης. Θα έχουμε και τον Εμπειρίκο, τον Εγγονόπουλο, τον Κάλας. Στείλε και εσύ ό,τι έχεις». Έστειλα, λοιπόν, ένα σουρεαλιστικό τύπου Εμπειρίκου περίπου και μπήκε στο πρώτο τεύχος. Και μετά κατέβηκα και εγώ. Η ομάδα ήταν βασικά γύρω από τον Βαλαωρίτη. Εμείς ήμασταν αρκετά ενεργοί στο πρώτο τεύχος. Ο Βαλαωρίτης έκανε κουμάντο, επειδή είχε καλές επαφές και γνωριμίες με τον Εμπειρίκο, τον Ταχτσή κ.ά. Τον Ταχτσή τον γνωρίζαμε βέβαια και εμείς, γιατί αυτός ήταν underground. Μετά, όταν ερχόταν το καλοκαίρι, εμείς δίναμε τις δικές μας συνεργασίες και φεύγαμε στην Ύδρα, για να κάνουμε την πλάκα μας και να διασκεδάσουμε. Θέλαμε να νιώθουμε ανεξάρτητοι. Δεν μας ενδιέφερε να είμαστε σε μία λογοτεχνική ομάδα. Συμμετείχα, όμως, σχεδόν σε όλα τα τεύχη. Προς το τέλος ο Βαλαωρίτης μου έλεγε «εσύ, Πάνο, ν’ αναλάβεις τον τομέα του science fiction στο επόμενο τεύχος του περιοδικού». Αλλά ήρθε η δικτατορία και σταμάτησε. Όταν βγήκε δεν είχε καλή υποδοχή από τους λογοτεχνικούς κύκλους. Πήγαν να το σνομπάρουν. Ακουγόταν όμως έντονα. Και από τη δικτατορία και έπειτα, όταν πια σταμάτησε να κυκλοφορεί, αναγνωρίστηκε. Αλλά έλειπα και δεν μπορούσα να δω την επιρροή.

Το 1967 φεύγετε για το Λονδίνο, όπου μένετε για πολλά χρόνια. Ήταν τυχαίο ότι φύγατε μόλις ξέσπασε η δικτατορία; Όχι δεν ήταν τυχαίο. Αν δεν ήταν η δικτατορία, δεν ξέρω αν θα πήγαينا. Ήξερα πολύ καλά αγγλικά. Ήμασταν μαζί με την Kate. Ήταν και η παρέα η γνωστή τότε εκεί. Ο Πουλικάκος, που είχε παντρευτεί μία Αγγλίδα, τη Sara, και ο Κούλης με τη γυναίκα του. Πήγαμε στα bedsitters και νοικιάζαμε δωμάτια, με τουαλέτα και μία γωνία, για να μπορείς να βάλεις ένα μπρίκι, ας πούμε. Μετά νοικιάσαμε όλοι μαζί ένα ημιμόγειο για κάμποσο καιρό.

Θέλετε να περιγράψετε το πολιτιστικό κλίμα που συναντήσατε εκεί; Πηγαίναμε στο «Café des Artistes», που ήταν ένα υπόγειο για χορό, με χαμηλό φωτισμό και σε διάφορα café στις γειτονιές της μόδας. Θυμάμαι το ICA (Institute of Contemporary Art), την Indica Gallery, που ήταν βιβλιοπωλείο και gallery. Ήξερα και τον ιδιοκτήτη τον Barry Miles. Του πούλησα μάλιστα και κάποια *«Evergreen Review»*, που δεν τα ήθελα πλέον και εντυπωσιάστηκε. «Αυτά πουλάς;» με ρώτησε έκπληκτος. Ήταν συλλεκτικά, ήδη. Και βέβαια

Διογένης - «Το Ελληνικό Underground ΔΕΝ Είναι Μύθος. Είναι Αρχαία Ελληνική Ιστορία». (Η σφραγίδα του Συλλόγου της Παράγκας του Σίμου)

υπήρχε η μουσική, οι δίσκοι, οι Beatles...

Εργαστήκατε και στην ομάδα του animation για το «Yellow Submarine» των Beatles, αν δεν κάνω λάθος. Ναι, εργάστηκα στο department του inking. Για το animation υπήρχαν διάφορα departments. Ήμουν σε μία ομάδα. Σε ένα άλλο δωμάτιο υπήρχε μία άλλη ομαδούλα, που ασχολιόταν με κάτι άλλο κ.ο.κ. Ήταν ομάδες διαφορετικές, αλλά προτιμούσα να είμαι στα backgrounds. Και κάποια στιγμή μου την έδωσε, πήγα στο γραφείο και ζήτησα να μπω στα backgrounds, γιατί αυτά που κάναμε ήταν πιο δευτερεύοντα. Δεν είχαν άλλη θέση, δεν ήθελαν στα backgrounds ανθρώπους με λιγότερη εμπειρία; Ποιος ξέρει; Πάντως τα παράτησα. Θυμάμαι όμως τον Μάρδα, που τον είχα γνωρίσει από εδώ. Ο πατέρας του ήταν στρατιωτικός και διέθετε πολεμικό υλικό, χειροβομβίδες, δυναμίτες κτλ. Μου είχε, λοιπόν, πουλήσει κάποιους δυναμίτες στο «Βυζάντιο». *(γελάει)* Είχα πάει με την κοπέλα μου στην Ίο, σε μία μακρινή ακρογιαλιά. Εκεί κοντά υπήρχε και ένα εστιατοράκι. Έδωσα στο μαγαζάτορα τους δυναμίτες, για να τους ανατινάξει στη θάλασσα και να βγάλουμε ψάρια. Έγινε η έκρηξη κι άλλα ψάρια ανεβήκαν στην επιφάνεια και άλλα έμειναν νεκρά στο βάθος. Βούτηξα και εγώ με τη μάσκα κι έβγαλα ένα σωρό απ’ τα βυθισμένα. Και με τόσα πολλά ψάρια που πιάσαμε, ο μπαγάσας ο μαγαζάτορας κοίταξε να μας κάνει μόνο ένα φαγητό! *(γελάει)*

Στο Λονδίνο συνεργαστήκατε και με το «IT» και το «OZ», δύο πολύ σημαντικά underground έντυπα. Λίγο. Δεν ήμουν τακτικός συνεργάτης. Έκανα ένα εξώφυλλο στο «IT» και το άρθρο για τις φυλακές του Λιβάνου στο «OZ» μέσω κοινών γνωστών. Περισσότερο έκανα close up photography για εξώφυλλα βιβλίων science fiction. *(Σηκωνόμαστε και μου δείχνει σε ένα τραπέζι δύο χειροποίητα κουκλάκια τα οποία, μέσω της τεχνικής του close up photography, κόσμησαν το εξώφυλλο ενός βιβλίου science fiction).* Στο internet βλέπεις αυτό το εξώφυλλο να κυκλοφορεί ως το προτιμμητέο εξώφυλλο από τα άλλα αντίστοιχα της σειράς!

Πώς είχε διαμορφωθεί η underground σκηνή στην Αγγλία; Δεν μπορείς να πεις ότι υπήρχε κάποιο σύστημα. Υπήρχε ο Miles της Indica, που σου ανέφερα προηγούμενως, ένας Γερμανός γνωστός μας από την Ύδρα, που γνώριζε καλά τη Yoko Ono εκεί και κάποιοι γνωστοί γνωστών για το «IT» και το «OZ». Στο «OZ» το άρθρο για τις φυλακές του Λιβάνου, το έστειλα από εδώ. Έκανα ένα πορτρέτο του αξιωματικού, από μία φωτογραφία, για να μπορώ να πηγαίνω μόνος μου στο κελί των ξένων και να ακούω τι λέγανε οι κρατούμενοι. Γνωρίζαμε καλά τον ποιητή Sinclair Beiles, παρέα και από την Αθήνα. Τούτος είχε φροντίσει παλιότερα στο Παρίσι να βρεθεί εκδότης για το βιβλίο *«Minutes to Go»*, με δουλειά των Corso, Burroughs, Brion Gysin και του ίδιου. Και τη Lillian Lygn, πρώτη γυναίκα του γλύπτη Taki, καλλιτέχνης και η ίδια, η οποία ασχολιόταν με πλαστικά, ηλεκτρονικά, big structures κτλ. Αυτή γνώριζε το διευθυντή του «OZ» και της πάσαρα από την Αθήνα το κείμενο που είχα γράψει. Ο διευθυντής πήρε ένα απόσπασμα από το κείμενο και το δημοσίευσε και είπε, μάλιστα, πως έτσι πρέπει να γράφονται τα κείμενα. Κάτι τέτοια που συνέβαιναν ήταν καλά. Αλλά εκεί ασχολιόμουν περισσότερο με close up photography για τα εξώφυλλα βιβλίων. Η τακτική ήταν να πηγαίνεις με ένα portfolio, γυρολόγικα, και να δείχνεις slides, φωτογραφίες κτλ. Αν ήθελαν αγοράζαν κάτι για κάποιο εξώφυλλο. Εγώ έτσι πήγαينا, συνήθως, με portfolio με slides για να διαλέξουν. Κανα-δυο art editors με ήθελαν πάλι και έκαναν επαφή, για να αγοράσουν κάποιο εξώφυλλο. Πούλησα αρκετά. Αλλά βασικά πήγαينا εγώ, έδειχνα τη δουλειά μου και έβλεπαν επί τόπου αν τους έκανε κάτι.

Περάσατε ένα διάστημα και στην Αμερική. Ποιές διαφορές διακρίνατε ανάμεσα στο αμερικανικό και το αγγλικό underground; Εγώ ήμουν μόνο στη Νέα Υόρκη τότε, πάντα σε φθηνά ξενοδοχεία στο East Village οι δυο μας με την Kate και για ένα διάστημα φιλοξενούμενοι σ’ έναν παλιόφιλο, τον Τάκν Κίρκν. Στην Αμερική το underground ήταν πιο οργανωμένο, όπως όλα τα αμερικάνικα. Έχουν καλές επαφές και γνωριμίες και επικοινωνούν οργανωμένα.

Είχα φτιάξει μία σελίδα comic και την πήγα στο περιοδικό «East Village Other». Εκεί όλοι ήταν νεολαίοι, είπαν ότι τους άρεσε και μου είπαν να τους το αφήσω. Πέρασε ο καιρός, δεν με ειδοποιούσαν και έφυγα από την Αμερική. Είχαμε μία γνωστή μας κοπέλα, Νεοϋορκέζα, και της στέλνω να τη ρωτήσω αν ήξερε τι έκαναν αυτοί στο περιοδικό. Πήγε και πήρε πίσω το σχέδιο, γιατί της είπαν ότι είναι very busy, που πράγματι ήταν. Δεν είχα καμία άλλη συνεργασία με έντυπα εκεί, έμεινα, όμως για ένα εφτάμηνο και είχα κάτι λίγες πωλήσεις slides για εξώφυλλα science fiction.

Τότε συναντήσατε τον Burroughs; Τον Burroughs τον γνώρισα πιο αργά, το 1983, όταν δούλευα στο *«Voice of America»*, ελληνικό τμήμα, Ουάσιγκτον. Αυτός ήρθε για μία παρουσία ενός φιλμ για τον ίδιο. Έτσι έμαθα ότι θα ερχόταν. Το «Voice of America» ήταν ραδιοφωνία. Άλλες μέρες ήσουν παραγωγός, είχες και δικές σου εκπομπές. Είχα μία εκπομπή για Science and Technology, είχα κάνει και ένα ωραίο πρόγραμμα για τον Dali. Πήρα, λοιπόν, τηλέφωνο στο ξενοδοχείο, όπου ήταν ο Burroughs, είπα ότι εργαζόμουν στο «Voice of America» και ζήτησα να κάνω ένα interview μαζί του. Ήξερα, βέβαια, ότι δεν θα το έβαζαν στην εκπομπή. Ήταν απαράδεκτος ο Burroughs για το αμερικανικό κατεστημένο. Το «Voice of America» ήταν του Υπουργείου Εξωτερικών και είχε τμήματα για πολλές χώρες. Το τσεκάρισμα που έκαναν στις ειδήσεις ήταν τόσο απόλυτο που απαγορευόταν να χρησιμοποιείς τη λέξη σύντροφος (comrade), γιατί τη θεωρούσαν κομμουνιστική. Ήμασταν τότε επί προεδρίας Reagan. Πολλοί συνάδελφοί μου, μάλιστα, Αμερικάνοι έλεγαν ότι επί Carter ήταν καλύτερα τα πράγματα. Πιο μετρημένα, πιο ομαλά, πιο ανθρώπινα. Με τον Reagan είχαν γίνει πιο φασιστικά. Η συνέντευξη με τον Burroughs καλούτσικη ήταν. Ο μάντζέρ του ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του δωματίου στο ξενοδοχείο και ο ίδιος καθόταν στο τραπέζι και μου μιλαγε. Κάπως έτσι έγινε. Έχει δημοσιευθεί η συνέντευξη σε ένα βιβλίο δικό μου. Έχει μέσα και το ρεπορτάζ από τη φυλακή της Βηρυτού και χωριστά τη συνέντευξη με τον Burroughs. Ο τίτλος είναι Εικόνες στην Άμμο + Ο Μπάροουζ στην Ουάσιγκτον.

Με την underground ελληνική σκηνή της δεκαετίας του '70 είχατε επαφή; Όχι, ιδιαίτερα, γιατί πλέον μόνιμη βάση μας ήταν το Λονδίνο. Εκτός από τα καλοκαίρια, που περνάγαμε στην Ελλάδα. Βέβαια, είχα επαφή με τον Χρηστάκη, τον Πουλικάκο. Με τον Ράμφο, που ήταν πολύ δραστήριος τότε, δεν είχαμε συνδεθεί. Είχαμε γνωριστεί και κάναμε κάποιες συνεργασίες με τον Χρηστάκη από το 1960 περίπου. Εκείνος είχε δραστηριοποιηθεί πολύ πριν από τη χούντα με το περιοδικό *«Το Άλλο στην Τέχνη»*, ένα μικρό τετρασέλιδο, και φυσικά με τον *«Κούρο»*. Στη μεταπολίτευση το *«Ιδεοδρόμιο»* και το «Panderma» είχαν μεγάλη επιτυχία. Κυρίως το «Ιδεοδρόμιο».

Πώς θα προσδιορίζατε την έννοια του underground; Πρέπει να έχει μοεμισμό, αστάθεια επαγγελματική, ευχάριστες παρέες, σχέσεις, δηλαδή, με τις οποίες περνάς ωραία και ευχαριστιέσαι. Οι hippies, για παράδειγμα, είναι άλλη υποθέση, δεν θα τους έλεγα underground, αλλά με την ευρύτερη έννοια μπορεί να συνδέονται. Όλοι οι μοεμισμοί συνδέονται με το underground, αν το πάμε έτσι. Αλλά εγώ το συνδέω με την εμφάνιση του underground press, γιατί έτσι άρχισε να γίνεται γνωστό.

Υπάρχει σήμερα underground; Μήπως τείνει να μετατραπεί και αυτό σε ένα μουσειακό είδος; Δεν νομίζω ότι είναι μουσειακό είδος. Υπάρχει με άλλα πρόσωπα. Ακόμα και ο ISIS μπορεί να νομίζει ότι είναι underground. *(γελάει)* Είναι αλήθεια, όμως, ότι δεν υπάρχει πια μία μοεμικη σκηνή εδώ, ούτε αλλού. Δεν υπάρχει πια λόγος να κάνεις κάτι extraordinary ή εκκεντρικό. Η τρέλα, βλέπεις, έχει εξαπλωθεί παντού! Όλοι πια έχουν γένια, γιατί είναι στυλ, μόδα. Εγώ έχω γένια πάρα πολλά χρόνια. Αλλά όταν τα άφησα εγώ, ελάχιστοι είχαν. Το underground συνδέεται με την αμφισβήτηση. Δεν έχει πολιτική δύναμη. Αλλά και οι σατανιστές και οι βαμπίρ και ο ISIS μπορεί να νομίζουν ότι είναι κόντρα στο κατεστημένο, αλλά δεν είναι. Κι ένας που πηδάει από κάποιον ψηλό όροφο και ένας αλκοολικός μπορεί και να λέει ότι είναι underground. Το underground, όμως, είναι κάτι πιο υγιές. Είναι μοεμισμός, ανακατεμένος με τέχνη και διάνοηση. Θέλει ρίσκο, όχι προγραμματισμένη ζωή, ποια δουλειά να πιάσω, ποια επιστήμη να ακολουθήσω, τι καριέρα να κάνω κτλ. Η Billie Holiday ζούσε μία ζωή περιθωριακή, μέσα στην πρέζα, και ήταν underground. Το μεγαλύτερο μέρος του rock, όμως, δεν είναι. Γιατί έχει γίνει τεράστια μπιζνα. Για μένα, ξαναλέω, σχετίζεται με την εμφάνιση των αντίστοιχων εντύπων, όπως το *«Rolling Stone»* και άλλων περιοδικών διεθνώς και ειδικά με τα comics.

Σας ευχαριστώ πολύ. Και εγώ. **A**

Η συνέντευξη παραχωρήθηκε στη Μαρίλη Σταυρούλη στο πλαίσιο έρευνας για τη διδακτορική διατριβή που εκπονεί στο Πάντειο Πανεπιστήμιο με υποτροφία του ΙΚΥ.

Στα ΕΛΤΑ της οδού Μπότσαρη, όταν πας να πληρώσεις το λογαριασμό της ΔΕΗ και έχει ουρά, γλυκαίνεις την αναμονή με ένα κρουασάν. Όχι από το περίπτερο, αλλά από το μίνι-μάρκετ που λειτουργεί μέσα στο ταχυδρομείο. Άμα η ουρά επιμένει, ξεφύλλισε και κανένα περιοδικό ή κανένα ψυχολογικό θρίλερ. Πώς είπατε; Ναι, έχετε δικίο, ας τα πάρουμε από την αρχή.

Το 2002 ο 22χρονος Αποστόλης Παναγιωτάκης ανοίγει στην Μπότσαρη video club - μίνι μάρκετ. Οι καιροί αλλάζουν, ο κόσμος δεν νοικιάζει πια ταινίες, το video club πάσχει. Ο Αποστόλης αφουγκράζεται τις ανάγκες της περιοχής, σκέφτεται ότι τα Εξάρχεια δεν έχουν ταχυδρομείο (πράγματι τα ΕΛΤΑ της Ζαΐμη υπολειτουργούν και αργότερα κλείνουν εντελώς) και μεταφέρει την επιχείρησή του ακριβώς απέναντι. Η χαρακτηριστική μπλε ταμπέλα του Ελληνικού Ταχυδρομείου είναι εδώ, το κόκκινο ταχυδρομικό κουτί επίσης, μια μεγαλύτερη όμως ακριβώς από πάνω ενημερώνει ότι στον ίδιο χώρο λειτουργεί και μίνι μάρκετ.

Όταν μου το είπαν δεν το πίστεψα καθόλου. Μια μέρα λοιπόν παίρνω αυτό τον αχαρκτήριστο λογαριασμό της ΔΕΗ, ένα γράμμα που θέλω να στείλω στη θεία μου και μπαίνω διστακτικά. Δεξιά, φάτσα στην είσοδο το ταμείο, τσίχλες, μάρκες τσιγάρων (πρόσεξα ακόμα και ανταλλακτικά για IQOS), αναπτήρες, σοκολάτες, ό,τι τέλος πάντων βρίσκεις σε ένα ψιλικάτζίδικο. Αριστερά το πάτωμα υπερυψώνεται, είναι μεταλλικό και θυμίζει δημόσια υπηρεσία, πιο εκεί υπάρχουν γκισέ, γραμματόσημα, ράφια γεμάτα δέματα. Μπερδεύομαι. Ξανακοιτάω, στο βάθος βλέπω μακαρόνια, σάλτσες, χαρτιά υγείας, πατατάκια, αναψυκτικά, ποτά, αντηλιακά, απορρυπαντικά, καφέδες. Στέκομαι με το γράμμα της θείας στο χέρι και κουνιέμαι μπρος πίσω.

«Να βοηθήσω;» ρωτάει ο Αποστόλης. «Εεε... Μπορώ να στείλω ένα γράμμα;», «Μα εννοείται, ταχυδρομείο είμαστε». Ναι, καλά, σκέφτομαι, αλλά ξαναρωτάω: «Σίγουρα; Θέλω να πω, μπορώ να πληρώσω και λογαριασμούς ΔΕΚΟ;». «Μα εννοείται!». Αυτό ήταν. Έρωτας με την πρώτη ματιά.

Ο Αποστόλης λέει ότι η πιο συχνή φράση που ακούγεται είναι το «Α, τι είναι εδώ;». Λέει ακόμα ότι η αρχική ιδέα ήταν να δημιουργήσει ένα ταχυδρομείο - μίνι μάρκετ που να επεκτείνεται πέρα από τις συνηθισμένες ώρες των δημόσιων υπηρεσιών, ακόμα και Σαββατοκύριακα. Κυρίως όμως το επέλεξε γιατί του αρέσει η διαχείριση της αλληλογραφίας. «Στέλνουν ακόμα γράμματα οι άνθρωποι, στο δικό μας ταχυδρομείο έρχονται μερικές χιλιάδες γράμματα κάθε μήνα!» Περισσότερο εντύπωση του κάνουν οι τουρίστες που στέλνουν συνέχεια καρτ ποστάλ.

Μπότσαρη 2, Εξάρχεια, 2103822055, Δευτ.-Παρ. 08.30-19.00

Πλήρωσε τη ΔΕΗ, φέρε και μια σοκολάτα

Μισό ταχυδρομείο, μισό μίνι μάρκετ, το ΕΛΤΑ των Εξαρχείων είναι το πιο χρήσιμο

Της ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΒΝΑΤΣΙΟΥ
Φωτό: ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

Επιμέλεια:
TANIA ΔΕΛΗ

Τάσος Ξιαρχογιαννόπουλος

Ιωάννα Θεοδώρου

Λένη Ελληνικού

Γιώργος Λέντζας

SUPERSTAR BY ADIDAS ORIGINALS

► Εμπνευσμένα από το αυθεντικό στιλ του **Superstar**, τα νέα μοντέλα του εμβληματικού sneaker έχουν ως κοινό χαρακτηριστικό τις τρεις ρίγες της **Adidas**, ενώ κυκλοφορούν σε όλους τους τόνους του αγαπημένου μας γκρι προς χαρά όλων μας. Η φθινοπωρινή καμπάνια του Superstar μας συστήνει τη νέα γενιά δημιουργών της Ελλάδας. Φρέσκα πρόσωπα που έχουν ξεχωρίσει για την αυθεντικότητα, το έργο και την αγάπη τους για το street

style. Ο **Γιώργος Λέντζας**, filmmaker και λάτρης των extreme sports, ο χορογράφος **Τάσος Ξιαρχογιαννόπουλος**, η αρχιτέκτονας **Λένη Ελληνικού** και η στιλίστρια **Ιωάννα Θεοδώρου** φωτογραφίζονται με τα νέα μοντέλα. Τα **adidas Originals** και οι πρωταγωνιστές της καμπάνιας ενθαρρύνουν τη νέα γενιά να μη διστάζει να εκφραστεί, να είναι πάντα ο εαυτός της και να μη σταματάει να πιστεύει ότι έχει τη δύναμη να αλλάξει τον κόσμο.

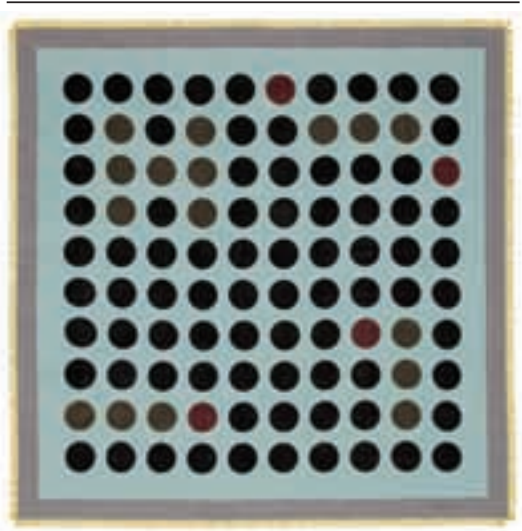
TISSOT
Heritage Banana
Centenary Edition,
συλλεκτικό ρολόι
χειρός με δερμάτινο
λουράκι €495

APIVITA
Lip Care, σειρά περιποίησης χειλιών €5,50/τμχ.

SCHOTT
Oakland μπουφάν με επένδυση €149

HERMÈS
Polka dots μαντίλι

TOMS
Forest tribal, σακίδιο από καμβά €80

THE BODY SHOP
Pumpkin, ενυδατικό body butter
με άρωμα κολοκύθας €15

HUSH PUPPIES
Γυναικείο δερμάτινο
σουέντ μποτάκι
με κορδόνι €125

ZOULOVITS
Love Wish
Dream, χρυσό
κολιέ 14κ
€120

MAHJONG
Begum Khan, χειροποίητα μανικετόκουμπα

TEZENIS
Bralette με δαντέλα €16,90

REEBOK
Club C 85 Melted metals,
γυναικείο αθλητικό παπούτσι
€89,95

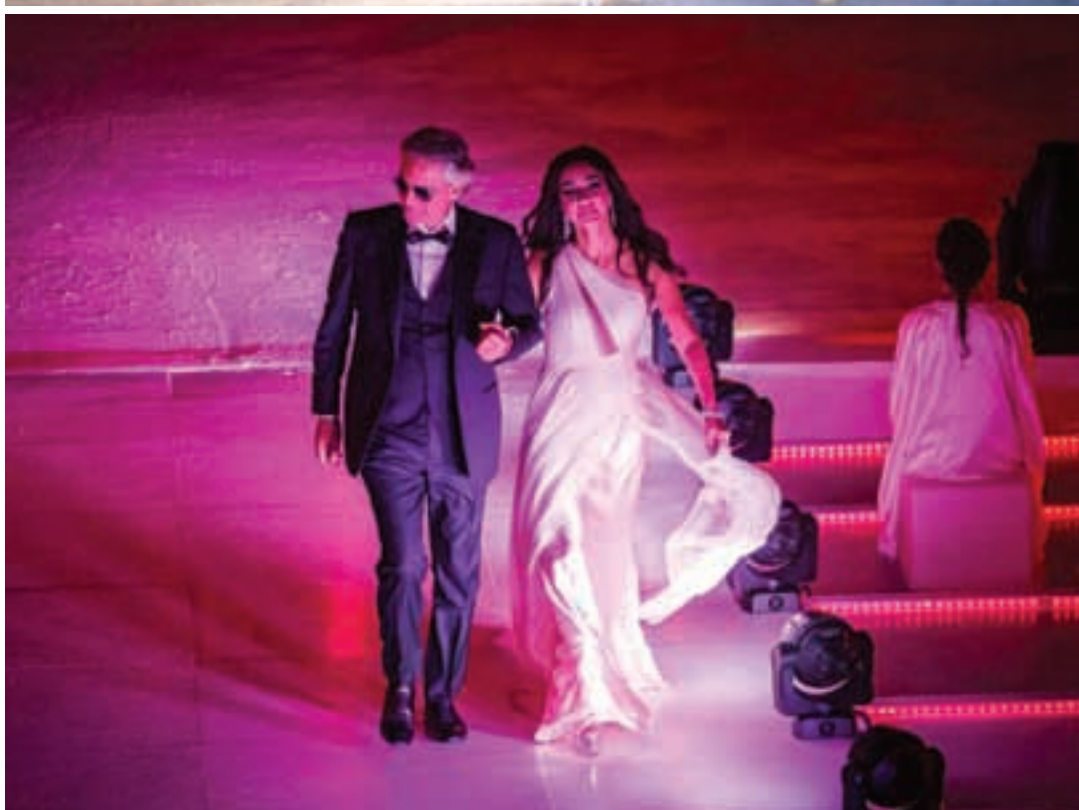

FALCONERI
Γυναικείο παλτό €897

Η μάγισσα Κίρκη μεταμορφώνει τους άντρες σε γουρούνια

Η φωνή της παράστασης, ο μοναδικός Andrea Bocelli

INTIMISSIMI ON ICE

Η Αρένα της Βερόνα φέτος ανέσυρε ιστορίες από την ελληνική μυθολογία για να γιορτάσει το καθιερωμένο γκαλά της Intimissimi πάνω στον πάγο. Η Α.Β. ήταν εκεί.

Ομολογώ ότι έχω ένα λόγο παραπάνω να ανυπομονώ για τον ερχομό του φθινοπώρου. Στις αρχές Οκτωβρίου η *Intimissimi* δίνει σταθερά πλέον το ραντεβού της με τους φίλους της, επώνυμους και ανώνυμους, από όλο τον κόσμο στην Αρένα της Βερόνας. Οι παγκοσμίως φήμης patineurs, τα εντυπωσιακά κοστούμια, η συγκλονιστική φωνή του Andrea Bocelli, ο επιβλητικός χώρος της Αρένας, η εξαιρετική ορχήστρα, όλα συντελούν στο να σου μείνει αυτή η εμπειρία αξέχαστη. Φέτος, είχαμε ακόμη ένα λόγο να συγκινηθούμε αφού ολόκληρο το show ήταν ένας ύμνος στην ομορφιά και τη γυναικεία φύση, εμπνευσμένος από την ελληνική μυθολογία. Η Αφροδίτη αναδύθηκε από το κέλυφος, ο Θησέας και η Αριάδνη πάλεψαν με τον Μινώταυρο, η Κίρκη έκανε τα ξόρκια της, οι Βάκχες ξεσήκωσαν το πλήθος, ο Αίολος χόρεψε αιθέρια, Έλληνες και Τρώες ήχησαν τα τύμπανα του πολέμου, οι Πλειάδες φώτισαν τον ουρανό και ο Έρως εισέβαλε στις καρδιές μας. Μέσα σε δύο ώρες ταξιδέψαμε σε φανταστικούς κόσμους, ανάμεσα σε λίμνες γεμάτες κρίνα και φωτεινούς αστερισμούς, ένθερμες μάχες και videogames. Μέσα από τις ιστορίες των πιο διάσημων γυναικών της μυθολογίας, το «**A Legend of Beauty**» γιόρτασε τη θηλυκότητα με τους πιο ταλαντούχους διεθνείς μουσικούς και αθλητές όπως οι Shizuka Arakawa, Meryl Davis, Charlie White κ.ά. Τα σχέδια των κοστούμιών υπέγραφε η γνωστή ιταλίδα mega blogger, επιχειρηματίας και αγαπημένη των social media, Chiara Ferragni. Καρδούλες και αστεράκια και χειροκρότημα μέχρι να πονέσουν τα χέρια μου για τον Evgeni Plushenko (τον οποίο μικρή παρακολουθούσα ευλαβικά στο καλλιτεχνικό πατινάζ), που βγήκε σαν μπλε οπτασία και στροβιλίστηκε με τη φωνή του Andrea Bocelli σαν άλλος Αίολος. Μόνο η φωνή του Κωστάλα έλειπε για να συμπληρωθεί αυτή η μαγική βραδιά, η γεμάτη χρώματα, ποίηση και χορό.

-ΕΛΕΝΗ ΜΠΕΖΙΡΙΑΝΟΓΛΟΥ

CITY GUIDE

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΛΥΡΙΚΗ
ΣΤΟ ΚΠΙΣΝ

Όλοι είχαμε υψηλές προσδοκίες από την «Ηλέκτρα», το εξηρσειονιστικό αριστούργημα του Ρίχαρντ Στράους με το οποίο τόλμησε να αναμετρηθεί η ΕΛΣ κάνοντας πρεμιέρα στο νέο της σπίτι. Και δεν διαψευσθήκαμε.

Της ΛΕΝΑΣ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

Η «Ηλέκτρα» είναι μια «δύσκολη» όπερα. Η μουσική της μιλά τη γλώσσα του μοντερνισμού και πατάει γερά στον 20ό αιώνα αφήνοντας πίσω της το ρομαντισμό του ιταλικού μελοδράματος. Στο πυκνό ποιητικό κείμενο του Χούγκο φον Χόφμανσταλ η σοφόκλεια τραγωδία μετατρέπεται σε μια σκοτεινή, βίαιη, ζοφερή ιστορία οιδιπόδειας αντιζηλίας και εκδίκησης με εμφανείς επιρροές από την ψυχανάλυση, που τότε κάνει τα πρώτα της βήματα, και τις φροϋδικές μελέτες για τη γυναικεία υστερία. Η «Ηλέκτρα» είναι μια «δύσκολη» όπερα γιατί δεν θα ανέβει ποτέ στη σκηνή αν δεν διαθέτει ορχήστρα, αρχιμουσικό και φωνές που μπορούν να χαρακτηρισθούν σπουδαίες. Η «Ηλέκτρα», που εγκαινίασε το νέο κύκλο ζωής της Λυρικής, τα είχε!

Οι φωνές. Η γερμανίδα υψίφωνος Ζαμπίνε Χογκρέφε ήταν μια ιδανική Ηλέκτρα. Με το πολυεπίπεδο πχόχρωμα της φωνής της, μας έκανε κοινωνούς των ψυχολογικών μεταπτώσεων της ηρωίδας και με τον υστερικό χορό της –το βαλς του θανάτου– κυριολεκτικά μας καθήλωσε. Η υψίφωνος Γκουιν-Μπριτ Μπαρκμιν, στον μικρότερο αλλά όχι λιγότερο απαιτητικό ρόλο της Χρυσοθέμιδας, ήταν μια ακόμα συναρπαστική αποκάλυψη. Μακάρι να τις ξαναδούμε σύντομα... Ο Δημήτρης Τηλιακός με την ερμηνεία του έπλασε έναν Ορέστη στιβαρό, αποφασιστικό αλλά και αφάνταστα τρυφερό στη σκηνή της αναγνώρισης. Όσο για την Αγνή Μπάλτσα, τι θα μπορούσαμε να πούμε; Με την επιβλητική σκηνική της παρουσία, την υποκριτική της δεινότητα και την ακμαιότατη φωνή της έπλασε μια ψυχικά διαταραγμένη, τρομακτική, φοβισμένη, πτημένη Κλυταιμνήστρα. Στο τέλος γνώρισε την αποθέωση – της το οφείλαμε άλλωστε χρόνια...

Η ορχήστρα. Η «Ηλέκτρα» ήταν η κορυφαία στιγμή και για την ορχήστρα της ΕΛΣ. Ήταν ολοφάνερο ότι δούλεψε σκληρά για να δαμάσει αυτό το πυκνό, θυελλώδες και τόσο σύνθετο έργο – φεύγοντας, μια κατάκοπη αλλά εμφανώς ικανοποιημένη μουσικός μάς εξομολογήθηκε ότι παιδεύονταν με την παρτιτούρα από τον περασμένο Ιούνιο και ότι μπροστά στον Στράους ο Βάγκνερ της φαινόταν παιχνιδάκι... Και τα κατάφερε! Κάτω από τη μαγική μπαγκέτα του Βασίλη Χριστόπουλου, 110 μουσικοί – η μεγαλύτερη από οποιαδήποτε άλλη ορχήστρα ρεπερτορίου όπερας! – υπηρέτησαν με θαυμαστή ακρίβεια την «ψυχολογική πολυφωνία» που ήθελε ο Στράους: την εμμονική ένταση των κρουστών, την παραμόρφωση των ήχων από τα πνευστά, τα επαναλαμβανόμενα μοτίβα που σχολιάζουν τα ακραία συναισθήματα των τριών πρωταγωνιστριών, το μίσος, το φόβο, τους εφιάλτες, την άγρια χαρά που βιώνουν. Περιγράφοντας με νότες όσα δεν εκφράζονται με λέξεις, αλλά χωρίς να «καταπίνει» το λόγο, η ορχήστρα της ΕΛΣ οδήγησε το δράμα στην κορύφωση και την κάθαρση, πλημμυρίζοντάς μας με δέος.

Η συγκίνηση που αισθανθήκαμε όλοι όσοι βρεθήκαμε σ' αυτή την επίσημη πρώτη της Λυρικής, μοιάζει να έδιωξε από το μυαλό μας τις μικρές ή μεγάλες ενστάσεις που διατυπώνονται συνήθως, έπειτα από κάθε παράσταση. Η «Ηλέκτρα» ήταν μια σπουδαία ιστορική στιγμή. Αυτό μόνο θέλουμε να κρατήσουμε.

INFO

18, 22, 26, 31/10, ΚΠΙΣΝ, Λεωφ. Συγγρού 364, Καλλιθέα, 2130885710
www.athensvoice.gr

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΚΗΦΙΣΙΑ

Πήγαμε, την περπατήσαμε,
και ορίστε: μια walk tour με πάμπολλες
ιστορίες για να σε συνεπάρουν.

ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ
ΦΩΤΟ: ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΕΔΡΑΣ

ΑΕΝ ΑΣΤΕΙΕΥΕΤΑΙ: δροσούλα που τη λες και ψυχρούλα, ο αέρας εδώ δεν έχει καμιά σχέση με την Αθήνα «κάτω», που σκάει από έναν Οκτώβρη θερμοφόρο και κοντομάνικο. Στην Κηφισιά κάνει κρύο. Ενώ στο Σύνταγμα οι τουρίστες κυκλοφορούν εν εξάψει, εδώ, σε αντίθεση, οι κάτοικοι ήδη φόρεσαν βαριές ζακέτες και μπουφάν. Ναι, «ψιλοξυρίζει»! Κυριακή πρωί, και τα καφέ είναι γεμάτα. Κρουασάν, καφές, εφημερίδες, βόλτες στους πεζόδρομους, καθόμαστε στα τραπέζακια του φούρνου του Paul, στην οδό Λεβίδη, και με μουσική υπόκρουση πλανόδιο μουσικό που άδει Πάριο και άλλα ελαφρού ρεπερτορίου – παραδόξως όχι Δάκη και «Εκείνο το πρωί στην Κηφισιά» – χαζεύουμε την ανθρωπογεωγραφία σε μια κλασική κηφισιώτικη «πασαρέλα»: κυρίες μετά των κυρίων τους, ενδεδυμένοι κομψά και αγκαζέ, διαλέγουν εκείνη την πλευρά των πέριξ δρόμων που το «βόρειο» φθινόπωρο κάνει τη χάρη και αφήνει τον ήλιο να γλιστρήσει θωπευτικά μέσα από τα πυκνόφυλλα δέντρα. Η ευταξία του ντυσίματος δικαιολογεί τα περί του σικ της περιοχής. Και νέοι γονείς. Ενδεδυμένοι επίσης σινιέ, μα σε athleisure εκδοχή, κυκλοφορούν αμέριμνοι επιτελώντας το ύψιστο χρέος μιας τέτοιας μέρας: μάθε, παιδί μου, τι θα πει ανέμελη ζωή.

Βέβαια τα πράγματα έχουν αλλάξει λίγο. Και το καταλάβαμε με το που ο συρμός του μετρό άνοιξε τις πόρτες του. Κυριακή πρωί στην Κηφισιά, που ψάχνει κι αυτή να βρει το βηματισμό της ανάμεσα στις στερεοτυπικές κλισέ παλιές good old days ιστορίες, ενθυμήσεις ενός παλιού κόσμου όπου η εικόνα της Κηφισιάς των ΤΒΠ σκόραρε κατά κόρον ως η πολεοδομία του «high», και την κρίση, που είναι και εδώ παρούσα.

Ξενάγηση. Σε έξι βίλες, πρώην εξοχικά σπίτια πρωθυπουργών, επιχειρηματιών και μεγαλοαστών που διαδραμάτισαν κομβικό ρόλο στη νεοελληνική ιστορία, και που ο Δήμος Κηφισιάς μάς δίνει την ευκαιρία να τα γνωρίσουμε εκ των έσω. Διάσημη για τους πύργους της, ειδικά αυτούς που περικλείονται στην περιοχή Στροφύλι, φιλοτεχνώντας στους δρόμους Τσαλδάρη, Πεσματζόγλου, Ραγκαβή και Εμμανουήλ Μπενάκη, μια αφήγηση που εμπεριέχει στιγμές ατόφιας Ιστορίας αλλά και αρχιτεκτονικού κλέους, η Κηφισιά προσφέρει μια «διήγηση» για τον περιπατητή ή τον τουρίστα που του δίνει την ευκαιρία, μα και του προσφέρει την αφορμή, για να τη δει διαφορετικά. Πτυχή του μάρκετινγκ πόλεων, μια τάση που στο εξωτερικό, χρόνια τώρα, αποτελεί ύψιστης σημασίας προδιαγραφή - πραγματικότητα.

Η ιστορία πάνω στα πραγματικά γεγονότα της «γειτονιάς», ένα διαρκές living legendary thing, που η μνήμη του χθες συναντάει την ευζωία του παρόντος, όπως την ορίζουν τα πέριξ εμπορικά κέντρα ή στέκια καλής ζωής, τα οποία αποτελούν με τον τρόπο τους το πρόσφατο τραξιόν του τόπου. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, ναι, η Κηφισιά χαρακτηρίζεται από μια υψηλού πλούτου διαβίωση και κατοικίες απλησίου κόστους. Όμως, ανάμεσα στους στιβαρούς όγκους χλιδής υπάρχουν και σημεία όπου γράφτηκε Ιστορία. Κι όχι μόνο στιγμές αστικής ξεγνοιασιάς με βεγγέρες, χορούς και ανέμελα καλοκαίρια με κρινολίνα και πόθους κάτω από τις λεύκες, μιας και το Στροφύλι αποτέλεσε κατ' εξοχήν «εξοχή» για τους αστούς της Αθήνας.

Αυτός ήταν και ο στόχος της πρώτης επίσημης Ξενάγησης που οργάνωσαν ο Δήμος Κηφισιάς σε συνεργασία με το Open House Athens, θεσμό που τα τελευταία χρόνια «ξεκλειδώνει» την Αθήνα και τα κτίριά της, ενταγμένης με κάποιο τρόπο στη νέα κουλτούρα «αφύπνισης» του παρελθόντος μέσα από ιστορίες αρχιτεκτονικής και κοινωνικοπολιτικής διαβίωσης. Και, τι ωραίο, που Κυριακή μεσημέρι η Κηφισιά δεν σφύζει μόνο από βόλτες στους πεζόδρομους και στάση στα καφέ ή τα εστιατόρια, μα και ανακαλύπτει στοιχεία της κάποτε inner city life της, καθώς γκρουπ των 25 ατόμων για την κάθε βόλτα μυείται σε έναν «παλιό κόσμο» που την ορίζει έως και σήμερα.

1. Βίλα Ατλαντίς 2. Έπαυλη Ζούρα 3. Οικία Dörpfeld 4. Οικία Βάρσου 5. Έπαυλη Σταθάτου

Λαός και... Κηφισιάκι!

Είμαστε πολλοί. Κυρίες που ανυπομονούν να γνωρίσουν καλύτερα ή να ξαναθυμηθούν(;) κάτι από τα χρόνια της νιότης τους • παθιασμένοι νεαροί φοιτητές αρχιτεκτονικής, που βρίσκουν την ευκαιρία να δουν εκ των έσω τις αποτυπώσεις των συγγραμμάτων – πρώτης τάξης ευκαιρία θέσης μνημειακής αθηναϊκής αρχιτεκτονικής • μερικοί από τους 60 συνολικά εθελοντές της δράσης που επιμελούνται την εύρυθμη ροή, αφού υπάρχει αδημονία εκ του «κοινού». Που το συμπληρώνουν, πέραν ημών, και δεκάδες άλλοι «τουρίστες» από την Αθήνα, έτοιμοι να γνωρίσουν αυτήν την άλλη Κηφισιά. Τip: ο ντιτζέι διαλέγει αναγεννησιακές μουσικές και η αντιδήμαρχος Εθελοντισμού, Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης και Δημοσίων Σχέσεων Κηφισιάς κ. **Ζέτη Κασσιμάτη**, εισπράττει εγκάρδιες ευχές, μιας και το χάπενινγκ φαίνεται πως ενθουσιάζει τους Κηφισιώτες με το καλημέρα.

Σημείο εκκίνησης, η οδός Τατοΐου, νούμερο 31, **Έπαυλη Σταθάτου**. Καλοφροντισμένο χορτάρι, δένδρα και μια τεράστια πισίνα συνθέτουν ένα μεγαλοπρεπή κήπο, που καταμεσής του δεσπόζει το κτίριο. Δεν υπάρχει welcome drink, βουρ στη «γνώση». Έτος ανέγερσης: 1890. Πιθανόν δημιουργήμα των αδελφών Αξελού και Θέρετρο - κτήση ενός περιώνυμου εμπόρου της εποχής που «παράγγειλε» προφανώς ρυθμό βυζαντινό, αλλά και με ολίγη από μια ρομαντική χροιά. Εχω ξανάρθει εδώ, έχω ξανάρθει, λέω από μέσα μου, και ναι, η Ξεναγός με δικαιώνει: Η «Τρελή Σαραντάρη» Ρένα Βλαχοπούλου αλλά και ο «Ορατότης Μηδέν» Νίκος Κούρκουλος έζησαν εδώ παθιασμένες στιγμές έρωτα μα και αγώνα για κοινωνική δικαιοσύνη, κινούμενοι ανάμεσα σε αδρές πολυγωνικές τοιχοποιίες και ένα φαντεζί εσωτερικό αστικής χλιδής δερμάτινων καναπέδων, αστραφτερών πολυελαίων και επίπλων που συνομολογούν τη σημερινή του χρήση, καθώς οι σημερινοί ιδιοκτήτες που κατοικούν αριστερά και δεξιά της έπαυλης, σε μετέπειτα δόμησης κατοικίες, χρησιμοποιούν τους χώρους της ως εντευκτήριο.

Οι φωτογραφίες επιτρέπονται, οπότε συντελούνται σκηνές απανωτής «αποτύπωσης», στα όρια γιαπωνέζικου φωτοπαραληρήματος. Κατά ένα θαυματοργό τρόπο, εντωμεταξύ, ο αέρας, που πριν από λίγο επέβαλε ζακετάκι, υποχωρεί, και η μετάβαση από την Τατοΐου στη συμβολή των οδών Στροφυλίου 20 και Πεσματζόγλου, όπου στέκει το μεγαλόπρεπο γοθθικού ρυθμού εμβληματικό σποτ της **βίλας Πρωτοπαπαδάκη**, συντελείται υπό συνθήκη χαλαρού θροΐσματος και ζέστης. Τι έχουμε εδώ; Ένα μεταλλειολόγο, που χρημάτισε έως και πρωθυπουργός, που, χωρίς συμβολή εργολάβου ή αρχιτέκτονα και χτίζοντάς το με μακέτα αλιευμένα από περιοδικά «φιγουρίνια» της εποχής, προέβη σε ένα ιδιότυπο D.I.Y., που μορφολογικά παρέπεμπε περισσότερο σε σκοτεινό οίκημα φυτεμένο στα βιβλία των αδελφών Μπροντέ, παρά στην Κηφισιά του 1897. Μετέπειτα οικία του ιατροφιλόσοφου Μέρμηγκα, το «Πρωτοπαπαδάκης» προκαλεί ανάμεικτα συναισθήματα - συζητήσεις μεταξύ των περιπατητών.

Flocafe Espresso Room

Το new entry της Κηφισιάς είναι ένα στέκι για όλους

Τους τελευταίους μήνες στη συμβολή των οδών Κυριαζή 40 & Κασσαβέτη οι περαστικοί κοντοστέκονται. Πρώτα αισθάνονται το πλούσιο άρωμα φρεσκοαλεσμένου καφέ που πλημμυρίζει την ατμόσφαιρα. Έπειτα, απορημένοι, στρέφονται και κοιτούν τον Πύργο της Κηφισιάς. Τότε καταλαβαίνουν. Το νέο κατάστημα Flocafe Espresso Room βρίσκεται εδώ, σε αυτό το ιστορικό και διατηρητέο κτίριο με την ιδιαίτερη αρχιτεκτονική. Στον ξεχωριστό αυτό χώρο γεννιέται η απόλυτη εμπειρία καφέ.

Η μύηση στην τέχνη του καφέ ξεκινάει από τα 3 μοναδικά χαρμάνια του Flocafe Espresso Room. Αν δυσκολεύεσαι να επιλέξεις ανάμεσά τους (η αλήθεια είναι ότι όλα τους είναι υπέροχα), ζήτησε τη βοήθεια των ειδικών. Οι εξειδικευμένοι baristi θα σου εξηγήσουν την ιδιαιτερότητα και τα μυστικά κάθε χαρμανιού, ενώ παράλληλα μπορούν να σου λύσουν ό,τι απορία έχεις πάνω στον καφέ.

Η εμπειρία Flocafe Espresso Room όμως δεν σταματά εδώ... Πριν ή μετά τα ψώνια ή ακόμα και για ένα ευχάριστο lunch break, με το αξεπέραστο και totally value for

money brunch των Flocafe Espresso Room. Εδώ, το brunch δεν είναι άλλη μια μόδα, αλλά σωστή τελετουργία! Το αυγό είναι ο απόλυτος βασιλιάς (απλά δοκίμασε τα αυγά Benedict με καπνιστό σολομό ή με μπέικον, τριμμένες τηγανητές πατάτες και φρέσκια σάλτσα Hollandaise που αγκαλιάζει το φρυγανισμένο ψωμάκι από προζύμι και θα καταλάβεις), ενώ τα αφράτα pancakes με φρούτα του δάσους και κρέμα βανίλιας ή περιχυμένα με ζεστή πραλίνα και κροκάν φουντουκιού είναι η πιο γλυκιά αμαρτία που μπορείς να χαρίσεις στον εαυτό σου.

Αν όμως ανήκεις στους healthy lovers τα Flocafe Espresso Room έχουν μερικά μυστικά μόνο για εσένα. White omelet φτιαγμένη με ασπράδια αβγών, τονωτικά smoothies, φρέσκιες σαλάτες με quinoa, γλυκά ντοματίνια, κάσιους ή με αυγό ποσέ παναρισμένο... Ό,τι ακριβώς χρειάζεσαι για ένα γεύμα πλούσιο σε βιταμίνες είναι εδώ. Μην το σκέφτεσαι. Το καινούργιο σου στέκι σε περιμένει.

Κυριακή 40 & Κασσαβέτη, 2108084303, Fb: flocafeofficial, Instagram: Flocafe

Επόμενη στάση, λίγο παρακάτω, στο 19 της Πεσματζόγλου, η παραθεριστική κατοικία του Γερμανού αρχαιολόγου **Dörpfeld**, με έτος ανέγερσης το 1891, δεν διαθέτει τίποτα το εμβληματικό, πέραν της ταυτότητας - χρήσης για την οποία ανεγέρθηκε: ένα τυπικό κηφισιώτικο θέρετρο, μια ξύλινη pavilion κατασκευή ρομαντικού ρυθμού, μίξη κυνηγετικού περιπτέρου φυτεμένου σε βοημικούς δρυμούς, αλλά και καλόγουστης κατοικίας για ανάπαυση και φόρτιση υγείας, υπό τους ήλιους και το καλό κλίμα του διάσημου κηφισιώτικου καλοκαιριού. Οι σημερινοί του, βέβαια, ιδιοκτήτες, μόνιμοι κάτοικοι πλέον σε όλες τις εποχές, φρόντισαν να παρέμβουν τοποθετώντας τζάκι, χωρίς όμως να αλλάξουν τίποτα από την υπόλοιπη διαρρύθμιση. Λόγω απαγορευτικού εισόδου –λογικό– στεκόμαστε στο τζάμι και παρατηρούμε το εσωτερικό. Η πριγκίπισσα Σίσι άνετα θα παρέθετε γεύμα με φασιανούς και ορτύκια στους συνδυαζόμενες, μιας και η σάλα, η τραπεζαρία και τα αστραφτερά σερβίτσια απαρτίζουν άλλο ένα απόλυτα σινέ σκηνικό.

Η ξενάγηση μας προκαλεί συνεχή κινηματογραφική παράκρουση. Όχι μόνο σε βίντατζ αναφορές, μιας και, καθώς μεταφερόμαστε στη βίλα «Ατλαντίς», σκέφτομαι πως εδώ ο Νίκος Νικολαΐδης θα μπορούσε να γυρίσει τη «*Γλυκιά Συμμορία*» κι ο Παναγιώτopoulos τους «*Τεμπέληδες της Εύφορης Κοιλιάδας*». Στο 10 της Πεσματζόγλου, συμβολή με Μπενάκη 36, ο Τσίλερ έκτισε το 1897 την κατοικία του εκδότη Σόλων Βλαστό. Η εφημερίδα «Ατλαντίς» κυκλοφορούσε στη Νέα Υόρκη, μα τα πτηνά, οι ερωτιδείς και η φύση, όπως αποτυπώνεται στις 4 πλευρές του κτιρίου υπό μορφή υπέροχων α λα αναπαραστάσεις πομπηιακής ζωγραφικής τοιχογραφιών, κάθε άλλο παρά στο Μανχάταν παραπέμπουν.

Πιο κάτω, στο 8 της Μπενάκη με Πεσματζόγλου, να άλλο ένα γαλλικού μπαρόκ υπερθέαμα του 1892: **Έπαυλη Ζούρα ή Βουδοούρη**. Η ξενάγηση όντως εκτυλίσσεται συναρπαστικά καθώς οι ιστορίες τρέχουν, οι εθελοντές και οι ειδικευμένοι storytellers αναπαριστούν τη ζωή και το εκείνο τότε. Διασχίζουμε τους ήπιες κυκλοφορίας δρόμους μιας κυριακάτικης Κηφισιάς, που στα στενά μυρίζει μπάρμπεκιου που συντελείται εντός των άλλων περικλειστων α λα «Δυναστεία» όγκων.

Τελευταία στάση, η σημερινή **οικία Βάρσου** στη Στροφυλίου 12 και Ραγκαβή. Παρόντος του ίδιου του κ. Βάρσου, που όχι απλά μας ξεναγεί στο σπίτι του, μα και παραθέτει έξω από το pool house ένα απέρριπτης ομορφιάς κοκτέιλ, καθώς μουσικοί και τραγουδιστές, αναπαριστώντας μουσικά και ενδυματολογικά την ατμόσφαιρα «άλλοτε», τραγουδούν και αρπίζουν ιδανικά.

Εδώ η βόλτα τελειώνει. Και η κ. **Σάντυ Πατρινού Ντελ Τόρο**, πρόεδρος του δημοτικού συμβουλίου Κηφισιάς, μας ξεπροβοδίζει, περιμένοντας το επόμενο κύμα «τουριστών». Η δράση «**Περίπατος στα αρχοντικά της Κηφισιάς**» ντεμπούταρε ιδανικά. Κατηφορίζοντας για Αθήνα, καθώς το πράσινο και ο ήλιος υποχωρούν παραδίνοντας την εικόνα σε καθεστώς ουρμπανιτέ, με γκράφιτι, υπόγειους ανήλιους σταθμούς ή συνοικίες με περισσότερη αχλή από μπετόν και στενότητα χώρου, σκέφτομαι πως αυτή είναι άλλη μια από τις σημασίες της: χαρίζει σε όσους την περιηγηθούν την ανάσα μα και την ενθύμηση ενός παρελθόντος, που ίσως πάλι κάποτε να συναντήσει το μέλλον στην ιδανική του μορφή.

Τα αρχοντικά της Κηφισιάς

Έχουν τα σπίτια μνήμη; Η **Καρολίνα Μέρμηγκα***, που συνδέεται με την περίφημη έπαυλη Πρωτοπαπαδάκη, θεωρεί πως ναι.

Η Κηφισιά υπήρξε από πολύ παλιά το προάστιο για δροσιά και αναψυχή των Αθηναίων. Κρύβει έτσι πολύ παλιά μυστικά, όπως λ.χ. τη βίλα του Ηρώδη,¹ αλλά και νεότερα, όπως το μυστικό μιας γενιάς Ελλήνων που έκτισαν εκεί τα «αρχοντικά» τους. Μυστικό, γιατί τι ήταν αυτή η περίφημη αρχοντιά, η κατά τον Κωνσταντίνο Τσάτσο «σύνθεση υπερηφάνειας, ευπρέπειας, αυτοπεποίθησης, μεγαλοψυχίας»;

Αριστοκρατία στην Ελλάδα δεν υπήρξε. Υπήρξε όμως μια εύπορη τάξη που λίγο πριν και λίγο μετά από τις απαρχές του 20ού αιώνα είχε μεγάλη αγωνία να επιδείξει την ευρωπαϊκότητά της – βασικό ζητούμενο για τη νέα, φέρελπι χώρα που κρατούσε το νεωτερικό βλέμμα της στραμμένο πεισματικά προς δυσμάς και τις παρωπίδες της κλειδωμένες προς οτιδήποτε «ανατολίτικο». Η στάση αυτή μεταφράστηκε σε κοσμοπολιτισμό, μόρφωση και κουλτούρα, ολίγη επίδειξη και, ναι, ξενομανία. Κυρίως όμως, απέχθεια προς ό,τι θύμιζε το οθωμανικό παρελθόν. Έτσι, έκτισαν στην Κηφισιά σπίτια που αρχιτεκτονικά ήταν ο απόλυτος αχταρμάς

(παλλαντιανές βίλες, μεσαιωνικοί πύργοι, νεογοθικά κτίσματα, επαύλεις σε καστροειδή ρυθμό κ.ά.), χωρίς δηλαδή καμία συνοχή, αλλά με έναν κοινό παρονομαστή: τίποτα «τουρκικό». Παράλληλα ο καθαρός αέρας έκανε καλό όχι μόνο λόγω οξυγόνου, αλλά και λόγω της εγγύτητας με το βασιλικό Τατόι, το κέντρο εξουσίας δηλαδή. Οξυγόνο πολιτικά και κοινωνικά ευεργετικότατο.

Έχει η νοσταλγία μνήμη; Ναι, αλλά όχι πάντα αξιόπιστη. Μουλιάζει μέσα στο συναίσθημα, και το συναίσθημα δεν έχει πάντα την καλύτερη σχέση με την πραγματικότητα. Μεγάλωσα σ' ένα τέτοιο «αρχοντικό». Χαρακτηρισμός αμήχανος, αλλά πώς να ονοματίσεις το νεογοθικό, ευφάνταστο, οριακά weird πύργο που έκτισε με δικά του σχέδια ο Πέτρος Πρωτοπαπαδάκης; Εγώ τότε δεν ήξερα τίποτα από ορισμούς. Από Μάιο μέχρι και Οκτώβριο (χωρίς θέρμανση γαρ...) ζούσα με τα πόδια μου στο παγωμένο νερό της αμπολής που κυλούσε απ' έξω, το κεφάλι μου θαπλωμένο πάνω στα παλιά πούσια που έπεφταν από τα πεύκα και το μυαλό χαμένο σε ιστορίες που εκτυλίσσονταν κάπου αλλού. Οι χοντρές λαξευμένες πέτρες του Κοκκινάρη, οι γοθτικοί πυργίσκοι και το πεντελικό μάρμαρο με άφηναν αδιάφορη – θα προτιμούσα να βρίσκομαι σε κάποιο νησί, με τις παρέες μου.

Λένε ότι κανένας δεν μπορεί να σου πάρει το παρελθόν, και είναι η μισή αλήθεια: η άλλη μισή είναι ότι κανένας δεν μπορεί να σου το δώσει. Όμως τα σπίτια έχουν έναν τρόπο να κρατούν κάτι από τις ζωές που υπήρξαν μέσα τους, όπως το γουργούρισμα της αμπολής που τόσα χρόνια μετά, και αφού την σκέπασαν με άσφαλτο, ακούω ακόμα να κυλάει. Ξέρω κάθε σκιερή γωνιά του κήπου εκείνου, μυρίζω το χώμα, τα δάχτυλά μου γνωρίζουν κάθε σπιθαμή των χοντρών εξωτερικών τοίχων και με κλειστά μάτια μπορώ, ξυπόλυτη όπως παλιά, ν' ανέβω

Έπαυλη Πρωτοπαπαδάκη ή Μέρμηγκα. Ο νεογοθικός ρυθμός μοιάζει να έρχεται από τη σκοτεινή Ευρώπη, λίγο μετά το τέλος του Μεσαίωνα.

τη μαρμάρινη σκάλα και να περπατήσω πάνω στις κρύες ζωγραφιστές πλάκες του δαπέδου. Μπορώ με κλειστά μάτια ν' ανεβοκατέβω τους τρεις ορόφους, μέχρι ψηλά στις σοφίτες όπου κατοικούσαν μόνο νυχτερίδες και μέχρι κάτω, στα ολοσκότεινα κελάρια, εκεί όπου φοβόμουν να πάω γιατί υπήρχαν φαντάσματα.

Έχουν λοιπόν τα σπίτια φαντάσματα; Σκιές από τις ζωές που πέρασαν από εκεί; «*Καμιά φορά, τα σπίτια αποκαλύπτονται με μια παράξενη δική τους ταυτότητα. Πέτρες και μάρμαρο και τούβλα και λάσπη μετατρέπονται σε κάτι αυτόνομο που μοιάζει κάτι να θέλει να σου πει, να σου δώσει και να σου πάρει*».² Κάτι μου έδωσε και κάτι μου πήρε το σπίτι που έκτισε ο Πρωτοπαπαδάκης, του οποίου ο βίος διέσχισε την ιστορία της χώρας μας με τρόπο τραγικό – κι εν πολλοίς αγνοημένο. Έζησε και πέθανε με αξιοπρέπεια, που είναι συνάλλαγμα σπάνιο και χωρίς δυνατότητα μετατροπής ή ισοτιμίας. Σκληρό και δύσκαμπτο νόμισμα η αξιοπρέπεια, κι έτσι αναγκάστηκε λόγω χρεών να πουλήσει το λατρεμένο του σπίτι, κι έτσι το αγόρασε ο παππούς μου. Και μετά ούτε η δική μου οικογένεια μπόρεσε να το κρατήσει, γιατί τα σπίτια απαιτούν συντήρηση, φόρους (χα!), χρήμα.

Και το χρήμα είναι χρήμα. Αλλά, όπως συμβαίνει και με τα όπλα, έχει σημασία ποιος το κρατάει – και γιατί. Περπατώντας ως επισκέπτρια πια στη Κηφισιά, προσπαθώ να καταλάβω τι είναι αυτό που λείπει. Ποιο είναι εκείνο το υπόγειο βουπό της απατηλής μνήμης μου που μου φαίνεται ότι ακούω ακόμα, σαν το νερό της καλυμμένης αμπολής. Περνώντας μπροστά από τα «αρχοντικά», το βλέπω: είναι η απουσία ενός μέλλοντος που κάποιοι ονειρεύτηκαν, χτίζοντάς τα. Δεν υπάρχει μέλλον εδώ. Υπάρχει μόνο το παρόν, ακινητοποιημένο μέσα σε κάμερες παρακολούθησης γιατί πρέπει να προστατευθεί ως έχει, μονωμένο κι ανοξείδωτο. Δεν ξέρει ακριβώς γιατί βρίσκεται εδώ, δεν ξέρει τι να ονειρευτεί. Υπάρχουν μόνο σπίτια όπου απαγορεύεται ακόμα και να κοντοσταθείς μπροστά τους, γιατί κάποιος φύλακας θα σου φωνάξει να απομακρυνθείς – και προς θεού μη διανοηθείς να τραβήξεις φωτογραφίες. Όμως τι είναι η ομορφιά όταν δεν επιτρέπεται να την κοιτάξεις; Τι είναι αυτό που κατέχεις, όταν πρέπει να το κρύψεις; Αν και η νοσταλγία μου σίγουρα δεν είναι καθόλου αξιόπιστη, νομίζω ότι θυμάμαι μια εποχή που το χρήμα δεν ντρεπόταν, δεν κρυβόταν, δεν φοβόταν – κι έτσι έκανε αυτό που άγγιζε, πραγματικά αρχοντικό.

**Η Καρολίνα Μέρμηγκα είναι δημοσιογράφος και συγγραφέας. Το μυθιστόρημά της «Ο Έλληνας Γιατρός» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Μελάνα.*

1 Ο Ηρώδης ο Αττικός έκτισε το 146 μ.Χ. για τη σύζυγό του Ρήγιλλα μια μικρή «Villa rustica» στην Κηφισιά, της οποίας τα ίχνη όμως δεν έχουν εντοπισθεί ακόμη.
2 Από το βιβλίο μου «Ο Έλληνας Πατρός» όπου διηγούμαι, μυθιστορηματικά, και τη ζωή και τον θάνατο του Π. Πρωτοπαπαδάκη.

Ninnolo

Από τα πιο αγαπημένα στέκια της Κηφισιάς, έγινε γνωστό για το χειροποίητο, εντελώς σπιτικό gelato του με τα αγνά υλικά. Αν λαχταράς παγωτό, να ξέρεις ότι εδώ θα βρεις μερικά από τα καλύτερα της πόλης. Όχι μόνο όμως. Στο Ninnolo θα έρθεις από το πρωί για τον εξαιρετικό μονοποικιλιακό καφέ του από τη Βραζιλία (ο καφές Area 51 αλέθεται εδώ, έχει εκπληκτική γεύση, ενώ μπορείς να τον προμηθευτείς και συσκευασμένο για το σπίτι), αλλά και για πληθωρικά πρωινά. Το brunch σερβίρεται καθημερινά μέχρι τις 16.00 και έχει όλα όσα μπορούν να σε κάνουν ευτυχισμένο: υπέροχα αυγά Benedict, αυγά Urban (δηλαδή αυγά ποσέ σε ζυμωτό ψωμί με καπνιστό απάκι, ντοματίνια και κρέμα γραβιέρας), ομελέτες, scrambled eggs, χειροποίητα pancakes και βουτυρένια κρουασάν. Από τις 12.00 και μετά, όμως, οι επιλογές αυξάνονται και ο κατά-

λογος εμπλουτίζεται με το comfort food που όλοι αγαπήσαμε. Δοκίμασε ραβιόλι με σπανάκι, τυρί ρικότα και χειροποίητη σάλτσα pesto, ριζότο με φρέσκα μανιτάρια, ζουμερή tagliata, burger (από βουβάλι Κερκίνης παρακαλώ!) και εννοείται τις λαχταριστές πίτσες, που φημίζονται για την υπέροχη ιταλική ζύμη και τα ολόφρεσκα υλικά τους. Και τα γλυκά όμως είναι μεγάλο κεφάλαιο στο Ninnolo. Δυστυχώς. Γιατί σαν να μην έφτανε που φτιάχνονται εδώ καθημερινά και είναι από μόνα τους κολασμένα, μπορούν επιπλέον να συνοδευτούν με το gelato του Ninnolo. Και τότε δεν μας σώζει κανείς. Δεν γίνεται να μην τα δοκιμάσεις. Είναι απλά ακαταμάχητα.

Αγίου Δημητρίου 8, 210 8012765, www.ninnolo.gr,
Fb: @NinnoloKifisia

The Wilbury

Είναι το στέκι μιας αλεπούς (Wilbury) και αυτό σημαίνει ότι εδώ όλο σκαρφίζονται πρωτότυπες ιδέες για να σε βγάλουν από τη ρουτίνα της καθημερινότητας. Έτσι, μπορεί να πετύχεις από ένα караόκε πάρτι (στις 28/10) αφιερωμένο στο Halloween, ένα ανατρεπτικό rock, swing ή jazz live (κάθε Παρασκευή) μέχρι πεντανόστιμο brunch (που είναι και το αγαπημένο της αλεπούς). Το brunch σερβίρεται καθημερινά μέχρι τις 18.00 και τα μυστικά που πρέπει να ξέρεις είναι τρία: 1. Full English Breakfast, το αυθεντικό. 2. Eggs Benedict με την πιο νόστιμη σος Hollandaise που έχεις δοκιμάσει. 3. Τέλεια

pancakes! Για το brunch προτίμησε το θρυλικό Bloody Mary, που είναι και το κλασικό ποτό στα brunch όλου του κόσμου. Για τις βραδιές των live όμως, επέλεξε κάποιες από τις μπίρες των ελληνικών μικροζυθοποιείων ή ένα house cocktail. Ο εσωτερικός χώρος είναι non smoking, αλλά η όμορφη αυλή είναι φιλόξενη και το χειμώνα! Tip: Το προσωπικό είναι άψογο και φιλικό ή αλλιώς, όπως λέει και ο John, ιδιοκτήτης του Wilbury, "the best in the business".

Λ. Κηφισιάς 238-240, Κέντρο Μελά,
2108089454, Fb: The Wilbury

Bateau Lavoir

Μόλις άνοιξε και τα νέα είναι σπουδαία. Λίγο η έμπνευση της Μονμάρτης, κάτι το ζεστό περιβάλλον, οι καταξιωμένοι εισηγητές και το πρωτότυπο πρόγραμμα, αυτός ο νέος χώρος σεμιναρίων, τεχνών και πολιτιστικής δραστηριότητας θα μιλήσει στην ψυχή σου. Άλλωστε Bateau Lavoir αποκαλούσαν χαϊδευτικά στις αρχές του 20ού αιώνα το σπίτι πολλών καλλιτεχνών της «πρωτοπορίας» στη μαγευτική Μονμάρτη, κι εσύ έχεις τόσο ανάγκη για δημιουργία και μάθηση. Αν η ερώτηση είναι «ποια ήταν η τελευταία φορά που έκανες κάτι για πρώτη φορά», τότε η απάντηση βρίσκεται στα πολύ ενδιαφέροντα και πρωτότυπα σεμινάρια του νέου χώρου της Κηφισιάς, ένα «bistrot τέχνης» τόσο οικείο σαν ένα σαλόνι σπιτιού. Με οδηγό την καταξιωμένη ηθοποιό Μαρία Κεχαγιόγλου, το θεατρικό εργαστήρι ενηλίκων είναι ένα μόνο από τα 5 θεατρικά

σεμινάρια. Ο ταλαντούχος Γ. Κόρρας εισηγείται το σεμινάριο ιστορίας του κινηματογράφου, ενώ στη μουσική βρίσκεται ο Δ. Κίκλης, στη φωτογραφία ο Ν. Μάστορας, στην κίνηση η Σ. Abigador και στη λογοτεχνία ο Δ. Σωτάκης. Μιούζικαλ, φωτοκόμιξ, και θέατρο εξιτάρουν τα παιδιά, ενώ οι γονείς παρακολουθούν συμβουλευτικά σεμινάρια όπως «Βάζοντας όρια». Αναμένονται πολλές ακόμα διαλέξεις, όπως χρήση tablet και social media για όσους δεν το κατέχουν, mobile photography, εικαστικά, δημιουργική γραφή, ψυχολογία, χειροτεχνία κι όλα αυτά μέσα από προβολές, αναγνώσεις, πρόβες, διαλέξεις, συνεδρίες, αλλά και ξεχωριστές ξεναγήσεις και master classes.

Ιλισίων 4, Κηφισιά (δίπλα στην πλατεία Ελαιών),
www.bateaulavoir.gr, Facebook: @bateaulavoirkifisia

Dos Hermanos

mexican cuisine

Από τα πρώτα μεξικάνικα εστιατόρια που άνοιξαν στην Αθήνα, το Dos Hermanos έκλεισε φέτος τα 25. Πάνω στο άνθος της ηλικίας του, πιο φρέσκο και ανανεωμένο από ποτέ, γιορτάζει τα γενέθλια όπως μόνο εκείνο ξέρει. Με ασύγκριτες μεξικάνικες λιχουδιές και δώρα για όλους! Δεν θα πούμε πολλά, για να μη χαλάσουμε το σασπένς, όμως σύντομα θα ανακοινωθεί ένας μεγάλος διαγωνισμός που θα στείλει δύο τυχερούς στο Μεξικό για δέκα μέρες! Όσο για τις λιχουδιές... Στον υπέροχο χώρο του με τα μοναδικά, χειροποίητα έπιπλα, τα χαρούμενα χρώματα και τα παραδοσιακά μεξικάνικα αντικείμενα θα δοκιμάσεις υπό το βλέμμα της Φρίντα Κάλο τα πιο νόστιμα μεξικάνικα πιάτα. Fajitas και Enchiladas να

πεθαίνεις, τραγανά tacos, ζουμερά burritos, χορταστικές quesadillas και πολλές ακόμα δημιουργίες (όπως η κακ τοσαλάτα με κομμάτια φρέσκου κάκτου!) που θα σε κάνουν να αναφωνήσεις "Viva la Mexico!". Τα πάντα φτιάχνονται εδώ από τον chef patron (και ιδιοκτήτη) Πίτερ Μαραγκό και την ομάδα του, ενώ τα μπαχαρικά έρχονται από το Μεξικό. Με τίποτα μην παραλείψεις τα πολλά διαφορετικά είδη Μπαργρίτας, που έχουν τη φήμη των καλύτερων της πόλης. *Tip: Κάθε Παρασκευή και Σάββατο μη χάσεις τις βραδιές salsa με κουβανέζους μουσικούς και πολύ χορό!* **Κυριακή 24, 2108087906, www.doshermanos.gr, Fb: [@doshermanos.gr](https://www.facebook.com/doshermanos), www.instagram.com/doshermanos, www.doshermanos.gr**

Καστελόριζο Κηφισιάς

Από τα πρώτα εστιατόρια των Βορείων Προαστίων εξολοκλήρου αφιερωμένο στο ψάρι, δημιούργησε σχολή στο είδος του, όχι μόνο στην Κηφισιά, αλλά και σε όλη την Αθήνα! Καθόλου τυχαίο που όταν ακούμε τη λέξη «Καστελόριζο», ο νους πηγαίνει στο φρέσκο ψάρι. Τα εστιατόρια Καστελόριζο διατηρούν αποκλειστικές συνεργασίες με αλιείς από όλη τη χώρα, πραγματοποιούν αυστηρούς καθημερινούς ελέγχους και καταφέρνουν να κρατάνε την άριστη ποιότητά τους σε value for money τιμές. Άλλωστε ο ιδιοκτήτης του Ομίλου Καστελόριζο, κ. Αντώνης Σταύρου, έχει δηλώσει: «Προσπαθώ σε κάθε κατάσταση να υπάρχουν και οικονομικά sets menus και η μέση τιμή ανά άτομο να βρίσκεται σε λογικά επίπεδα, ακολουθώντας την οικονομική

κρίση, παρακολουθώντας όμως τις γευστικές εξελίξεις, αλλά και διατηρώντας υψηλά τα επίπεδα των υπηρεσιών». Τα sets menus, που ισχύουν πέρα από τα πιάτα του καταλόγου, όχι μόνο προσφέρονται σε πραγματικά καλές τιμές, αλλά περιλαμβάνουν εμβληματικά πιάτα της εξαιρετικής κουζίνας του εστιατορίου. Εκτός από το ολόσωστα ψημένο και πάντα φρέσκο ψάρι θα απολαύσετε και εξαιρετικές συνταγές που μυρίζουν θάλασσα, όπως η φρίνα караβιδόψυχα ή η αχνιστή κακαβιά. Κλασικές, αλλά ανανεωμένες γεύσεις που σίγουρα αξίζει δοκιμάσετε... **Πλατάνων 2, Κηφισιά, 2108001057 και Λεωφ. Ποσειδώνος Λιμανάκια Βάρκιζας, Tel: 21 0965 5022 www.kastelorizo.com.gr, Μέλος του Ομίλου Καστελόριζο**

Τα Αλώνια

Πέτρινος, χτισμένος το 1932, είναι ο πιο παλιός φούρνος της Κηφισιάς. Η ονομασία του μάλιστα προέρχεται από το τοπωνύμιο της περιοχής, μια που εδώ κάποτε βρισκόνταν τα αλώνια της κηφισιώτικης εξοχής, όπου γινόταν η διαλογή του σιταριού, πριν αλεστεί στους μύλους. Τώρα, καθημερινά παρασκευάζονται (εντελώς χειροποίητα και με τον παραδοσιακό τρόπο) δεκάδες είδη ψωμιού, χωρίς ίχνος συντηρητικών, χρωστικών ή βελτιωτικών ουσιών. Το καταλαβαίνεις όχι μόνο από τη γεύση, αλλά και από τη μυρωδιά του φρεσκοψημένου ψωμιού που φτάνει μέχρι τον παρακάτω δρόμο! Θραύση όμως κάνουν και τα γλυκά ταψιού (ασύγκριτη η πορτοκαλόπιτα), ενώ αν έχουμε να σου δώσουμε μια συμβουλή αυτή είναι να ζητήσεις τα ονειρεμένα κουλουράκια χωρίς ζάχαρη και το μοσχομυριστό πολίτικο τσουρέκι με μαχλέπι.

Αγίου Τρύφωνος 24, Κηφισιά, 2106230020 και Αισώπου 21 & Μ. Αλεξάνδρου, Περιστέρι, 2105729377

Parity Tattoo

Μπορεί να έχει ανοίξει κάτι περισσότερο από χρόνο, ο cosy χώρος του Parity Tattoo όμως έχει ήδη τον κόσμο του. Ο λόγος είναι ότι –όπως μαρτυράει και το όνομά του– τα σχέδια είναι customized πάνω στον πελάτη, πράγμα που σημαίνει πως ό,τι κι αν έχεις σκεφτεί, τα παιδιά του Parity θα το σχεδιάσουν. Οι 4 καλλιτέχνες που εργάζονται ήδη εκεί έχουν πολλά σχέδια να σου δείξουν σε γραμμικό, full colour ρεαλισμό, blackwork ρεαλισμό και watercolour κόμικ. Εσύ αρκεί να περιγράψεις αυτό που φαντάζεσαι. Αν πάλι είσαι περισσότερο τύπος του piercing, το Σάββατο είναι η μέρα σου! Διάλεξε σημείο και αφέσου στους επαγγελματίες. **Κολοκοτρώνη 1, Κηφισιά, 2114036818, fb: Parity Tattoo, Instagram: paritytattoo**

Η Κηφισιά του Πάβλου Χαμπίδη

Ο Π. Χαμπίδης είναι ένας ζωγράφος περιηγητής. Στα «Σχέδια της Κηφισιάς», μια έκθεση που παρουσιάστηκε στο Ίδρυμα Εικαστικών Τσιχρίτζη, αποτυπώνει μοναδικά στις ακουαρέλες σημεία και στιγμιότυπα ζωής από το αγαπημένο προάστιο, όπως στο παρακάτω έργο το Ζαχαροπλαστείο Βάρσος.

Παίξ' το Κηφισιώτης!

(ή τουλάχιστον ξεκίνα από μερικά βασικά)

Άρτια ρυμοτομία, πεζόδρομοι και ποδηλατόδρομοι, ιαματικό κλίμα και ανθοκομία, με την τελευταία να αποτελεί το κλου αλλά και το καθιερωμένο ετήσιο ραντεβού στην περίφημη από πλευράς θέματος έκθεση, που μαγεύει και μαζεύει όλους τους Αθηναίους floweristas. Έως και σήμερα, η περιοχή, όπως την ορίζουν η παλιά και η νέα Κηφισιά, το Κεφαλάρι, η Πολιτεία και ο Κοκκινάρας, παραμένει ένας μικρός παράδεισος, ασχέτως αν οι βέροι Κηφισιώτες τη θυμούνται και καλύτερα. Χωρίς δηλαδή κυκλοφοριακή συμφόρηση, που, ειδικά κάποιες ώρες και μέρες, προκαλεί απαντωτά εμφράγματα σε κομβικές της αρτηρίες. Μενεξέδες, φράουλες, πατάτες και σπαράγγια, καλλιέργειες δηλαδή που ευδοκίμησαν από τους πρόσφυγες της Μι-

κρασιατικής Καταστροφής, που εδώ βρήκαν μεροκάματα αλλά και εύφορη γη για να αποδώσουν, ήταν κάποτε μερικά ακόμα από τα διάσημα μπρानς της περιοχής. Όπως και το μέλι της. Μαζί με το ατμοκίνητο «Θηρίο», τρένο που ένωνε την Κηφισιά με την Αθήνα. Αλλά και τον παιγνιώδη αστικό θρύλο που θέλει το όνομά της να πηγάζει όχι μόνο από τα νερά του Κηφισού ποταμού, μα και από ένα λογοπαίγνιο. Οι αστοί τη διάλεγαν ως το παραθεριστικό μέρος με κωδικό «εκεί που φυσά»! Οι πρόσφυγες το εκφωνούσαν ως «κει που φυσά». «Κηφυσά» και «Κηφισιά» επομένως εμπεριέχουν το περίφημο δύο σε ένα που όρισε την ανάπτυξη του δήμου: μια γη για όλους τους ανθρώπους και υπό τη σκέπη-ελπίδα μιας καλύτερης ζωής.

Όμικρον

Με την υπογραφή του Ομίλου Καστελόριζο, είναι από τα εστιατόρια που αναγορεύουν την Αθήνα σε γαστρονομική πρωτεύουσα του κόσμου και που πρέπει οπωσδήποτε να επισκεφθείς. Ο εντυπωσιακός χώρος διαμορφώνεται σε δύο επίπεδα και κόβει την ανάσα από την είσοδο. Με ιδιαίτερη αρχιτεκτονική, κομψό design και ατμοσφαιρική διακόσμηση, θα μπορούσε να βρίσκεται σε οποιαδήποτε μητρόπολη του κόσμου. Τα καλοκαίρια οι θαμώνες μαγεύονται στον κήπο (σωστή όαση), ενώ το χειμώνα βρίσκουν τη θαλπωρή στη φιλόξενη σάλα με τα δύο επιβλητικά τζάκια. Αλλά ο κύριος λόγος που πρέπει να έρθετε εδώ, είναι –φυσικά– η κουζίνα. Από φέτος τα νβία της αναλαμβάνει ο βραβευμένος ελληνοϊσπανός chef Μίλτος Αρμένης, που το 2016 κέρδισε το βραβείο ταλαντούχου Σεφ στους Χρυσούς Σκούφους. Με

θπτεία σε εστιατόρια με αστέρια Michelin στη Γαλλία, στην Ισπανία και στην Ελβετία και συνεργασίες με τεράστια ονόματα της παγκόσμιας γαστρονομίας (όπως ο Alain Ducasse και ο Jérôme Serres) ο Μίλτος βαδίζει στα μονοπάτια της σύγχρονης δημιουργικής κουζίνας, διατηρώντας τις επιρροές από την κερκυραϊκή καταγωγή του και προσθέτοντας πινελιές από τις πιο εμβληματικές κουζίνες του κόσμου. Έτσι, θα δοκιμάσετε πιάτα όπως το ντάμπλινγκ παστιτσάδας με κρέμα γραβιέρας, το κους κους με ξύγαλο και ξύσμα λεμονιού ή το αρνίσιο καρέ με σταρότο ντομάτας και κρεμμύδι. Όλα τους, μια μικρή αποκάλυψη. **Δρόσου 1& Αίγλης 29, Ν. Ερυθραία, 2106202475, www.omikronrestaurant.gr, Fb: Omikron**
Μέλος του Ομίλου Καστελόριζο

Βιβλιοπωλεία Ευριπίδης

Σύγχρονο, κομψό, απόλυτα ενημερωμένο. Το βιβλιοπωλείο Ευριπίδης στην Κηφισιά μετράει πλέον 5 χρόνια λειτουργίας και ευχόμαστε να τα εκατοστήσει γιατί πρόκειται για βιβλιοπωλείο ευρωπαϊκών προδιαγραφών! Θα βρείτε μια τεράστια ποικιλία βιβλίων (ελληνική και ξένη λογοτεχνία, σχολικά και εκπαιδευτικά βοηθήματα), γραφική ύλη, σημειωματάρια, ημερολόγια, αναλώσιμα Η/Υ, είδη οργάνωσης γραφείου, ζωγραφικής και χειροτεχνίας, αλλά όχι μόνο. Πρόκειται για ένα πραγματικά ιδιαίτερο βιβλιοπωλείο, αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Ξεκινώντας από το... ισόγειο. Εδώ έχει στηθεί μια ιδιαίτερη γωνιά

όπου θα ανακαλύψετε αντικείμενα τέχνης, εργαλεία γραφής, αξεσουάρ τεχνολογίας, και άλλα κομψά και πρωτότυπα δώρα. Ο δεύτερος όροφος είναι εξολοκλήρου αφιερωμένος στον πιο απαιτητικό αναγνώστη, το παιδί! Βιβλία –ελληνικά, αγγλικά και γαλλικά–, εκπαιδευτικά και άλλα παιχνίδια, fancy δώρα, dvd και πολλά ακόμα. Αφήστε το παιδί σας να περιηγηθεί ανάμεσα στα βιβλία ενώ εσείς χαλαρώνετε στο café απολαμβάνοντας γλυκές και αλμυρές λιχουδιές και ροφήματα! Ο Ευριπίδης όμως είναι κάτι πολύ παραπάνω από ένα βιβλιοπωλείο. Είναι ένα κέντρο πολιτισμού. Στο πλαίσιο των δράσεων του

περιλαμβάνονται λέσχες ανάγνωσης και εργαστήρι δημιουργικής γραφής, cine-δρίες για τον κινηματογράφο, συζητήσεις με θέμα την ψυχολογία, ομιλίες από διακεκριμένους ανθρώπους των γραμμάτων και των τεχνών, παρουσιάσεις βιβλίων από την πρόσφατη εκδοτική παραγωγή, αφηγήσεις, θεατρικές και μουσικές παραστάσεις για παιδιά και πολλά ακόμη για τα οποία μπορείτε να ενημερωθείτε στο www.evripidis.gr.

Κηφισιά, Κηφισίας 310, 2108075792 | Χαλάνδρι, Α. Παπανδρέου 11, 2106800644, info@evripidis.gr

BIBΛΙΟ

Επιμέλεια:
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΜΠΙΡΜΠΙΛΗ

Μια ώρα με τον κύριο Νέσμπο!

ΦΩΤΟ: ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Απόγευμα Δευτέρας, στη Βιβλιοθήκη του Ιδρύματος Ωνάση, τετ-α-τετ στο τραπέζι με τον παγκόσμιο μπεστοσελερίστα πατέρα του αστυνόμου Χάρι Χόλε, που ήρθε στην Ελλάδα καλεσμένος από τη Στέγη για μια συζήτηση στη σειρά «Λέξεις και σκέψεις».

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Εκατομμυριούχος μεν, λιτός δε. Περισσότερο τον περνάς για τύπο που του αρέσει το τρέκινγκ, καθώς το στιλ και το φιζίκ του παραπέμπουν σε αστική χαλαρότητα, παρά για σhtar του λογοτεχνικού crime fiction, που οι ιστορίες του καθηλώνουν σκιαγραφώντας τη σκανδιναβική twilight zone. Πέρα από τα στερεοτυπικά περί προχωρημένων και ειρηνικών κοινωνικών μοντέλων ζωής, οι ιστορίες του Χάρι Χόλε μοιάζουν ώρες ώρες με κατάδυση στην Κόλαση. Και καθώς η ταινία «Χιονάνθρωπος» που βασίστηκε στο ομώνυμο βιβλίο του παίζεται στις αίθουσες, η Α.Υ. δεν έχασε την ευκαιρία να συμμετάσχει σε ένα δημοσιογραφικό σουαρέ με κωδικό: to know us better.

«**Μ**όλις επέστρεψα από την Κάλυμνο, δυναμικοί όγκοι, ωραίες στιγμές, συνεχίζει να με συνεπαίρνει η αναρρίχηση ως κόπος και προσπάθεια. Ξέρετε γιατί την αγαπώ και την ασκώ τόσο παθιασμένα; Εκείνη τη στιγμή που

δεμένος με σκοινιά –πάντα με σκοινιά, όχι ελευθέρως– οδεύεις για την όποια κορυφή, μοιάζει να συνομιλούν μέσα μου δυο πράγματα. Η καρδιά και το συναίσθημα, ο προαιώνιος τρόμος του κενού παράλληλα με το ορθολογικό της σκέψης, που ψάχνει τα σωστά και ασφαλή πατήματα. Ιδανική ισορροπία που μοιάζει με ένα διαρκή εσωτερικό μονόλογο ύπαρξης.

» Χρόνια τώρα είμαι συγγραφέας μόνο. Μα πάντα βλέπω όνειρα ή καμιά φορά ονειροπολώ και ξύπνιος, πως είτε κοιμώμαι την παλιά μου ομάδα ποδοσφαίρου ή πως χτυπά το τηλέφωνο και μια φωνή από τα παλιά μου λέει: «Ξέρεις, έχουμε κρατημένη ακόμα την παλιά σου φανέλα και τα παπούτσια που φορούσες, έλα επομένως μια βόλτα από το γήπεδο να αγωνιστείς, σ' έχουμε ανάγκη, φιλαράκο». Ή από την παλιά μου μπάντα! «Φόρα την κιθάρα και έλα να γκρουβάρουμε». Επιστρέφω σ' εκείνες τις μέρες...

» Προσπάθησα να γράψω στο σπίτι, μα με τίποτα! Κι ας είναι υπέροχη η θέα από το παράθυρο. Ο υπολογιστής μου, όπως κι όλος ο οικιακός εξοπλισμός

μου, είναι καταπληκτικά, η δε καφετιέρα μου πάντα σε εγρήγορση. Μπα, το προσπάθησα, αλλά δεν μου βγήκε. Έτσι συμβιβάστηκα με την ιδέα πως στα καφέ ή της πόλης ή των αεροδρομίων, καθώς χαζεύω τις χειρονομίες και τα βλέμματα των ανθρώπων, μου βγαίνει πιο ωραία. Πιο εύκολα. Υφαρπάζω στιγμές μα και ατάκες, φορώ εννοείται τα ακουστικά μου, μα άπειρες φορές έχω την ένταση της μουσικής στο μηδέν, ώστε να ακούω απρόσκοπτα, μα να μη φαίνομαι και αδιάκριτος.

» Εννοείται πως ο Χάρι Χόλε είναι ο πιο αγαπημένος μου ήρωας, κι ας έχω γράψει ή συνεχίζω να γράφω κι άλλα πράγματα. Και συνεχίζει ακόμα να με ιντριγκάρει, όταν είμαστε οι δυο μας στο δωμάτιο, και προσπαθώ να γράψω γι' αυτόν. Ασχέτως πλέον αν δεν έχω ανάγκη ούτε τα χρήματα ούτε και τη δημοσιότητα. Προσοχή: είμαι πάντα ένας συγγραφέας και το υπέρτατο προνόμιο είναι που, ακόμα και τώρα, ο Χάρι με αφήνει να ζω δίπλα του και μέσα του. Α, πρέπει συνεχώς να παλεύεις να γνωριστείς καλύτερα με το χαρακτήρα σου! «Ζήσε» του λέω. «Βγες εκεί έξω και μετά έλα και εξομολογήσου μου τις περιπέτειές σου». Βλέπεις κι ο Χόλε κι εγώ έχουμε άλλο ένα κοινό: δεν χρησιμοποιούμε τα κοινωνικά δίκτυα, δεν έχουμε λογαριασμούς fb και twitter. Δεν ξέρω αν είναι καλό, μιας και η τεχνολογία επηρεάζει πλέον και αλλάζει κάθε τι όχι μόνο στην κοινωνία μα και στη γλώσσα, την ουσία της επικοινωνίας δηλαδή. Όμως είμαστε έξω από την όλη φάση και μόνο μέσα αληθινή ζωή.

» Η μουσική είναι κάτι που πάντα με συνεπαίρνει, μα θέλω να σας εξομολογηθώ κάτι: τις περισσότερες φορές την άκουγα μακριά από το ιστορικό πλαίσιο που τη γέννησε! Άκουσα Ντίλαν τη δεκαετία του '70 και Νιλ Πανγκ το '80. Τώρα ανακαλύπτω το old school gangsta hip hop του Ντόκτορ Ντρε, κι αυτό από τα παιδιά των φίλων μου, που μάλλον κι αυτά έχουν το ίδιο θέμα με μένα: ακούμε ετεροχρονισμένα. Όσο για τις λίστες μου στο Spotify, μια και ακούω όταν γράφω, θα βρείτε από Miles μέχρι Ramones.

» Ναι, η άνοδος των ακροδεξιών, αλλά και η έλλειψη αλληλεγγύης, όπως αναδύεται με το συνεχές πουςάρισμα για πιο κλειστά σύνορα και κοινωνίες στην Ευρώπη και τον κόσμο, με απασχολεί. Μα δεν το βλέπω μονοσήμαντα. Ξέρετε, οι άνθρωποι ανησυχούν πως χάνουν κομμάτια ασφάλειας ή κεκτημένες χρήσεις, μα από την άλλη δεν έχω σπουδάσει φιλοσοφία, πολιτικές επιστήμες ή διεθνή, για να τοποθετηθώ και γι' αυτό. Ναι, είμαι πολιτικοποιημένος, όπως είναι –και ίσως καλύτερα και επαρκέστερα από μένα– σπουδαγμένο ένα μεγάλο μέρος του αναγνωστικού κοινού μου. Νιώθω καμιά φορά και ηλίθιος που δεν καταφέρνω εύκολα να αναλύσω και να κωδικοποιήσω τις καταστάσεις. Όμως πάλι κι αυτή η τάση ως συγγραφείς να μιλάμε επί παντός, σε αντίθεση με τους συγγραφείς παλιά, που μιλούσαν μόνο για το έργο τους, μου φαίνεται περίεργη. Γιατί πρέπει να μιλάμε για όλα;

» Κάνω αυτοκριτική. Για παράδειγμα, κατόπιν βέβαια εορτής, κι εγώ ένιωσα άβολα με τη βία που διατρέχει σελίδες της «Λεοπάρδαλης». Χμ, το αίμα, το βασανιστήριο, δεν ξέρω, θεωρώ πως δεν επιταχύνουν την πλοκή ή αποτελούν, πέρα από «θέαμα», και κομβικά στοιχεία που εξελίσσουν την ιστορία. Δεν χρειάζοταν. Μου το είπαν και άλλοι δημοσιογράφοι, άσε που μου την είπαν και στην πατρίδα μου, το καταλαβαίνω.

» Το θέμα πάντα είναι να προσπαθείς να βλέπεις τον κόσμο με τα μάτια του ανθρώπου που βιώνει τα γεγονότα, ιστορικά, κοινωνικά, προσωπικά. Να προσπαθείς δηλαδή να κατανοήσεις το πλαίσιο των πράξεων-αντιδράσεων με άξονα το φόρτο και το φορτίο εκείνης της στιγμής. Και μόνο εκείνης, που ωθεί στην απόφαση. Μετέπειτα μπορεί να πεις πως ήταν σωστή ή λάθος, μα εκείνη τη στιγμή που λαμβάνεται μια απόφαση αυτό είναι το τελευταίο που μετράει. Γιατί η στιγμή έχει και τη δική της ψυχολογία, μα και μια άλλου είδους ερμηνεία για τα συμβάντα.

» Με ρωτάτε για τη δημοφιλία των κακών παιδιών, των διεστραμμένων ηρώων, των ψυχοπαθών ή των

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ /
ΕΚΔΟΣΕΙΣ /
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ /
ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

σαλταρισμένων απόκληρων. Φρικιά ή κυνηγημένοι, ασκούν, ναι, μια γοητεία, ειδικά σε κοινωνίες οργανωμένες και εύτακτες, όπως οι σκανδιναβικές. Υπάρχει εξήγηση: ψυχαγωγία. Η ενσάρκωση του κακού είναι μια μορφή ψυχαγωγίας. Είτε στο σινεμά, είτε στη λογοτεχνία, το κακό συνάδει με μια μορφή fun. Υποδότη μπορείς να συμπεράνεις πως στα μέρη μου οι άνθρωποι μπορεί και να πλήττουν, οπότε σε τέτοιου είδους “παθογένειες” φαίνεται να βρίσκουν εκτόνωση. Να γίνω λίγο πιο συγκεκριμένος: Νορβηγία, η χώρα μου! Είμαστε οργανωμένοι αλλά και σχετικά πιο πλούσιοι από άλλους λαούς, οπότε δεν χρειάζεται, για παράδειγμα, να ληστεύει κανένας τράπεζες. Εντούτοις συνέβη. Πραγματική ληστεία, με όπλα πυροβολισμούς, αίμα και καταδιώξεις! Υπήρξε ληστής, που μπορεί να το έκανε όχι μόνο για τα λεφτά αλλά και για τον ίλιγγο ή την αδρεναλίνη της πράξης, για το σπάσιμο του κανόνα, της νόρμας. Και η κοινωνία τον αποθέωσε. Ναι, ειδικά στη Σκανδιναβία, η τάση είναι φανερή: ψάχνουμε για τους νέους επαναστάτες και μέχρι να εμφανιστούν αποθεώνουμε τους εκτός νόμου.

»Ένα βιβλίο θα είναι πάντα ένα βιβλίο. Κι όταν έρθει, αν έρθει ποτέ, η ώρα που θα μεταφερθεί στο σινεμά, το θέμα είναι να προκύψει συμβατότητα ανάμεσα στο μυαλό του συγγραφέα και την ιδέα-επιθυμία του σκηνοθέτη και του storyteller. Ακόμα κι αν το αποτέλεσμα δεν είναι αυτό που ο συγγραφέας ή ο σκηνοθέτης είχαν στο μυαλό τους, το βιβλίο θα είναι πάντα και για πάντα ένα βιβλίο. Έτσι καθόλου δεν με στεναχωρεί ή με χαροποιεί το αν και κατά πόσο η οποιαδήποτε μεταφορά έργου μου στην οθόνη αγγίζει επιτυχημένα ή όχι τον πυρήνα του έργου μου. Άσε που ακόμα δεν είδα τον “Χιονάνθρωπο”.

Για την πιο ενοχλητική ερώτηση που μπορεί κάποιος να του κάνει: «Αυτή που θέλουν να μάθουν πόσα και ποια στοιχεία από το χαρακτήρα μου μπορεί να υπάρχουν εμφυτευμένα στο προφίλ του ήρωα Χάρι Χόλε. Τη μισώ αυτή την ερώτηση. Μα είναι αυτονόητο. Ο τρόπος που γράφουν όλοι οι συγγραφείς έχει να κάνει και με τον τρόπο που βλέπουν τον κόσμο. Άρα κατ' επέκταση και ο ήρωας, που είναι δημιούργημά μου».

Τα βιβλία του Jo Nesbo κυκλοφορούν από τις εκδ. Μεταίχμιο

ΜΗ
ΧΑΣΕΙΣ!

Παρουσίαση βιβλίου

Τίποτα δεν θα κρύψει η **Μανίνα Ζουμπουλάκη** στην παρουσίαση του νέου βιβλίου της «**Κάτι μου κρύβεις**» (εκδ. Παπαδόπουλος). Μαζί της θα μιλήσει η δημοσιογράφος **Αλεξία Καλογεροπούλου**. Δραματοποιημένα αποσπάσματα θα διαβάσει η **Γαλήνη Τσεβά**. Την παρουσίαση θα συνοδεύσει μουσικά η τραγουδίστρια **Άρτεμις Ματαφιά**. 19/10, 19.00, Public Συντάγματος, Καραγεώργη Σερβίας 1, Σύνταγμα, 5ος όρ.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ

ΑΝΘ ΔΙΟΥΧ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Μετά το παγκόσμιο μπεστ σέλερ
Τα τρία μικρά λυκάκια
«ο μετρ του χιούμορ και των ανατροπών», όπως έχει
αποκαλέσει τον **Ευγένιο Τριβιζά** το διεθνές περιοδικό
Bookbird, μας καλεί να απολαύσουμε
νέες σπαρταριστές εκδοχές κλασικών παραμυθιών!

Κυκλοφορούν τα δύο πρώτα βιβλία της σειράς
και ακολουθούν *Η Ωραία Νυσταγμένη*
και ο *Παντουφλωμένος Γάτος*.

Η Κοκκινομπλουτζινίτσα αμφισβητεί το αναχρονιστικό
στερεότυπο της παθητικής ηρωίδας και αποκαλύπτει το άγνωστο
μέχρι τώρα παρελθόν της γιαγιάς της στο **Μουλέν Ρουζ**!

Η πριγκίπισσα Φλουρένια αποτινάσσει τα βασιλικά της
προνόμια και θυσιάζει το χρυσό της τόπι για μια ζωή
γεμάτη φιλία και πλατσουρίσματα!

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

Για on-line παραγγελίες www.dioptra.gr

Διόπτρα
www.dioptra.gr

Βρείτε μας!

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ www.metaixmio.gr

CHINA MIÉVILLE

ΟΚΤΩΒΡΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Μετάφραση: Γιώργος-Θεόδωρος Μπαμπούδης

Ένας από τους πιο επαναστατικούς σύγχρονους συγγραφείς αφηγείται τη Ρωσική Επανάσταση αναδεικνύοντας όλο το πάθος, το δράμα και την παραδοξότητα της.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ΣΙΝΕΜΑ

ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΚΑΪΜΑΚΗ

JUST THE FACTS

Μητέρα!

Μητρικό φίλτρο
σε βιβλικό ανάγνωσμα

Χωρίς αγάπη

Μπεργκμανικές αποχρώσεις
αγάπης στη σύγχρονη Ρωσία

Χειρότερα δεν γίνεται

Κρίση μέσης ηλικίας
για τον Μπεν Στίλερ

Όντως φιλιούνται;

Ο έρωτας στα χρόνια της κρίσης

Ριψοκίνδυνοι άντρες

Φωτιά, πυροσβέστες

Η τελευταία πινελιά

Πορτρέτο του Τζιακομέτι

Παγκόσμιος κίνδυνος Geostorm

Ξανά μανά ο πλανήτης
καταστρέφεται

Γορίλομπελάδες

Η σημασία της διαφορετικότητας

Μνήμες

Ο ντοκιμαντερίστικος πλούτος
του Νίκου Καβουκίδη

ΑΚΟΜΗ

>>>Το «Όντως φιλιούνται;» (**) η πρώτη ταινία του Γιάννη Κορρέ με πρωταγωνιστές τους Θανάση Πετρόπουλο, Ηρώ-Ελένη Μπέζου και Όμηρο Πουλάκη είναι μια εναλλακτική ρομαντική κομεντί γύρω από τη σχέση δύο νέων, του Ντάνυ και της Στέλλας, που ψάχνουν να βρουν το δρόμο τους σε έναν κόσμο αφιλόξενο και προβληματικό. >>>Οι «Ριψοκίνδυνοι άντρες» (*) περιγράφουν τις ηρωικές προσπάθειες μιας ομάδας πυροσβεστών που έχουν αρχηγό τον Τζος Μπρόλιν να αποκτήσουν πιστοποιητικό αναγνώρισης από την πολιτεία. Εντυπωσιακές σκηνές στις μάχες με τις φλόγες, αλλά πέραν αυτού μια ακόμη ανόητη υμνολογία για τον ηρωισμό, την αυτοθυσία και τις πατροπαράδοτες αμερικανικές αξίες σε ένα φιλμ που αν δεν είχε αυτό το καστ (δίπλα στον Μπρόλιν έχουμε τον Τζεφ Μπρίτζες και την Τζένιφερ Κόνελλι) μάλλον δεν θα το βλέπαμε στις αίθουσές μας. >>>Ο «Παγκόσμιος κίνδυνος Geostorm» είναι μια περιπέτεια καταστροφής με τον Τζέρεμντ Μπάτλερ για την οποία δεν έγινε δημοσιογραφική προβολή. >>>Το ισπανικό animation «Γορίλομπελάδες» των Αλμπερτ Βαλ και Αμέλια Μόρα περιγράφει τα ρατσιστικά προβλήματα που αντιμετωπίζει ένας μικρός λευκός γορίλας. >>>Οι «Μνήμες», το ιστορικό ντοκιμαντέρ του Νίκου Καβουκίδη, αφορά σε ανέκδοτα πλάνα από εύφλεκτο αρνητικό 35mm των πρωτοπόρων κινηματογραφιστών της Ελλάδας κατά την περίοδο 1936 - 1952.

Μητέρα! (MOTHER!) ***

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Ντάρεν Αρονόφσκι ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Τζένιφερ Λόρενς, Χαβιέ Μπαρδέμ, Μισέλ Φάιφερ

Ένα ζευγάρι ανακαινίζει μια παλιά, απομονωμένη εξοχική κατοικία έως ότου ένας απρόκλητος επισκέπτης σχεδόν μετακομίζει στο σπίτι τους ενώ λίγο αργότερα καταφθάνει και η συμβία του. Μάταια η νεαρή οικοδέσποινα προσπαθεί να τους ξεφορτωθεί, αφού η καλή καρδιά του ποιητή συζύγου της δεν επιτρέπει κάτι τέτοιο...

Το τρομερά φιλόδοξο «Mother!» του Αρονόφσκι είναι ένα φιλμ με το οποίο δεν ξεμπερδεύεις εύκολα και αβίαστα. Δεύτερη μέρα από την προβολή του κι ακόμη στροβιλίζει στο μυαλό μου ως ένα προκλητικό, βίαιο και παραληρηματικό αλληγορικό θρίλερ που έχει ως στόχο να πει τα πάντα. Κυριολεκτικά. Η ιστορία του ζευγαριού που δέχεται σχεδόν με το ζόρι να φιλοξενήσει ένα θαυμαστή του ποιητή συζύγου, μπορεί αρχικά να θυμίζει το πολανσκικό «Μωρό της Ρόζμαρι» —μέχρι και η αφίσα του είναι πανομοιότυπη με εκείνη της ταινίας του 1968— αλλά στο τέλος καταλήγει να είναι μια τυπική ταινία του Αρονόφσκι, ο οποίος εδώ οραματίζεται την Αρχή και τη Γέννηση της ζωής με βιβλικούς όρους και μαζί ένα σκληρό ανάθεμα για την κατάντια της ανθρωπότητας με αναφορές στις σύγχρονες πληγές που μαστίζουν τη δυτική κοινωνία: η ανυπαρξία της πραγματικής αγάπης, το κυνήγι της διασημότητας και του χρήματος, ο άνθρωπος που φαντασιώνεται ότι γίνεται υπέρτατος θεός, η έλλειψη επικοινωνίας, η διάλυση της οικογένειας, η τυφλή πίστη σε δόγματα, το υπερτροφικό Εγώ. Με μια αγχωτική και κολλημένη πάνω στο πρόσωπο της πρωταγωνίστριας —και συντρήφου του σκηνοθέτη— κάμερα, η τελετουργική μανία του Αρονόφσκι αγγίζει τον περφεξιονισμό στη ρωγμή ανάμεσα στο παρελθόν και το παρόν, τη φαντασία και την πραγματικότητα, την αλήθεια και το ψέμα. Όμως δεν καταφέρνει να αποφύγει τις γραφικότητες και την υπερβολή. Η αποφασιστικότητά του να φτιάξει ένα έργο απόλυτης αλήθειας τον οδηγεί σε ένα ασύλληπτης υψής κρεσέντο αλληγορικής βίας όπου το σπίτι των πρωτοπλαστών ηρώων του (ένας Αδάμ που πρώτος δαγκώνει το μήλο του πειρασμού προκειμένου να γευτεί το νέκταρ της επιτυχίας-ευτυχίας) μεταμορφώνεται σε μια Κιβωτό της ανθρωπότητας —για να θυμηθούμε την προηγούμενη ημιαποτυχημένη ταινία του σκηνοθέτη «Νώε»— όπου σατανιστές, θαυμαστές, πλιατσικολόγοι, ηδονιστές, μετανάστες, άστεργοι, επενδυτές, έμποροι, εξουσιαστές, μπάτσοι και όποια άλλη κατηγορία ανθρώπων μπορεί να φανταστεί κανείς, εισβάλλουν για να διαλύσουν την ευτυχία του ζευγαριού. Η υπέρμετρη φιλοδοξία του Αρονόφσκι βουλιάζει κάτω από το βάρος των αμέτρητων ιδεών του και η ταινία γίνεται αφόρητα ενοχλητική για το θεατή (ο βασικός λόγος της αποτυχίας της στις ΗΠΑ) καθώς η σαδιστική βία —σοκ η σκηνή που ο όχλος σαπίζει στο ξύλο την ηρωίδα σε ένα σχολείο για τη βία κατά των γυναικών— και ο παροξυσμός της γραφής του δεν έχει προηγούμενο. Όμως δεν παύει να είναι το προϊόν της τολμηρής φύσης ενός δημιουργού και κυρίως της αποφασιστικότητάς του να πει τα πάντα χωρίς στρογγύλεμα των γωνιών της αλήθειας και συμβιβαστικές λύσεις.

«Η μάνα σου είναι ένας τύραννος, ο ίδιος ο Στάλιν με φουστάνια»
(«Χωρίς αγάπη»)

Χειρότερα δεν γίνεται (BRAD'S STATUS) ***

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Μάικ Γουάιτ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Μπεν Στίλερ, Οστιν Εϊμπραμς, Τζένα Φίσερ, Λουκ Γουίλσον, Μάικλ Σιν

Ο Μπραντ παρότι έχει μια ικανοποιητική καριέρα ως ιδρυτής μιας ΜΚΟ και μια άνετη ζωή στα προάστια του Σακραμέντο, όπου ζει με τη γλυκιά σύζυγό του Μέλανι και το γιο του Τρόι, που είναι ταλέντο στην μουσική, βλέπει ότι δεν πραγματοποιεί τα όνειρα που είχε όταν ήταν νέος.

Η αφορμή για να θυμηθεί τα παλιά ο Μπραντ είναι το ταξίδι που θα κάνει ο γιος του για να περάσει από συνέντευξη στο Χάρβαρντ, όπου στοχεύει να πραγματοποιήσει τις μουσικές σπουδές του. Με μια πίκρα ανάμεικτη με αποθνήμενα για τη ζωή που δεν έζησε, ο 47άρης Μπραντ βλέπει το μέλλον να του χτυπάει δυνατά την πόρτα και να συνειδητοποιεί ότι του έχουν μείνει «λίγα καλά χρόνια ακόμη στη ζωή του». Το μεγάλο πλεονέκτημα του φιλμ είναι η αυθεντικότητα από το συναισθηματικό ζόρι που τραβά ο ήρωας, τον οποίο υποδύεται με σπάνια εγκράτεια ο Στίλερ, ενώ η ιδανική ισορροπία της χαρμολύπης δεν διαταράσσεται ποτέ άκομψα ή άστοχα. Ο ικανότατος Γουάιτ μάς εκπλήσσει ευχάριστα σε τούτη την απρόβλεπτα εύστοχη δραμεντί, όταν αντί του προβλέψιμου ηθικοπλαστικού φινάλε προβαίνει σε μια λιτή αλλά γενναϊόδωρη σκηνή που περικλείει όλο το νόημα γύρω από τη σχέση πατέρα-γιου, καθώς και το μυστικό για να μπορέσει να αφήσει πίσω του ο ήρωας την υπαρξιακή του κρίση.

★ ΑΔΙΑΦΟΡΗ
★★ ΜΕΤΡΙΑ
★★★ ΚΑΛΗ
★★★★ ΠΟΛΥ ΚΑΛΗ
★★★★★ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ

☛ Μια... μητέρα ενοχλητική
αλλά και ιδιοφυής μαζί!

Η τελευταία πινελιά (FINAL PORTRAIT) **½

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Στάνλεϊ Τούτσι ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Τζέφρι Ρας, Αρμι Χάμερ, Κλεμάνς Ποεζί, Τόνι Σαλούμπ, Σιλβί Τεστί

Η ιδιότυπη φιλία μεταξύ του συγγραφέα και θιασώτη της τέχνης, Τζέιμς Λορντ, και του διάσημου Αλμπέρτο Τζιακομέτι, που ξεκίνησε όταν ο πρώτος πόζαρε για το περίφημο ζωγάφρο και γλύπτη στο Παρίσι του 1964.

Στιγμές ιδιοφυΐας εναλλάσσονται με στιγμιότυπα εκκεντρικότητας όσο ο συμπαθέστατος Στάνλεϊ Τούτσι (θαυμάσιο το πρώτο του σκηνοθετικό φιλμ με τίτλο «Big night»)

φιλοτεχνεί το πορτρέτο του Τζιακομέτι

τον οποίο πάντως υποδύεται με υπερβάλλοντα κωμικό ζήλο ο Τζέφρι Ρας. Η παραπάνω κατάσταση αποδυναμώνει σαφέστατα το κομμάτι του φιλμ που αξιώνει να έχει ιστορικό βάρος και αξιοπιστία αλλά προσφέρει διαλείμματα ουσιαστικής διασκέδασης και ιδιόρρυθμου χιούμορ, όσο η «καλλιτεχνική συνεργασία» των δύο αντρών προχωράει και ανακαλύπτουμε σημαντικές λεπτομέρειες από τις πολύτιμες πληροφορίες για το μεγαλείο, την ομορφιά, την εσωτερικότητα και το χάος της καλλιτεχνικής δημιουργίας του κορυφαίου καλλιτέχνη.

Χωρίς αγάπη (NELYUBOV) ***

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Αντρέι Ζβιάνγκιντσεφ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Μαριάννα Σπίβακ, Αλεκσέι Ρόζιν, Μάτβεϊ Νόβικοφ

Ένα ζευγάρι χωρίζει με έντονους καβγάδες και αλληλοκατηγορίες γύρω από το ποιος φταίει που διαλύθηκε η σχέση τους. Ο 12χρονος γιος τους δεν αντέχει άλλο αυτό το κλίμα και εξαφανίζεται.

Η νέα ταινία του κορυφαίου σύγχρονου ρώσου σκηνοθέτη Αντρέι Ζβιάνγκιντσεφ που βραβεύτηκε στις Κάννες (βραβείο Επιτροπής) είναι ένα συγκλονιστικό έργο γύρω από την αγάπη. Ή, καλύτερα, την ανυπαρξία της. Σε μια χώρα, τη σημερινή Ρωσία, που αντιστακτικά το ένδοξο παρελθόν της σε τεράστια αλλά εγκαταλειμμένα πλέον κτίρια –σε ένα από αυτά υποψιάζονται οι αρχές ότι βρήκε προσωρινό καταφύγιο το αγόρι– με παρόν δυσβάσταχτο και μέλλον τουλάχιστον αβέβαιο, ο δημιουργός του «Λεβιάθαν» διατυπώνει ένα πικρό και απαισιόδοξο σχόλιο για το τέλος

των σχέσεων και την εγκληματική συμπεριφορά των μεγάλων που «τρώνε τα παιδιά τους». Η αλυσίδα των ψυχολογικών ουλών, του άφατου κυνισμού και της συνθηκολόγησης –«ποτέ δεν σε αγάπησα, όπως κι εσύ άλλωστε, καθώς είχαμε κι οι δύο κέρδος από αυτό το γάμο» λέει η γυναίκα στο σύζυγό της– δεν δείχνει να σπάει. Όταν οι έρευνες της αστυνομίας οδηγηθούν στην πόρτα της γιαγιάς του εξαφανισμένου αγοριού θα γίνουμε μάρτυρες μιας απίστευτα σκληρής μπεργκμανικής σκηνής όπου ο σκοταδισμός και η αναλγησία ανθρωπόμορφων τεράτων ορίζουν τις τύχες των παιδιών, καταδικάζοντάς τα σε μια ζωή χωρίς όνειρα και αγάπη. Το αριστουργηματικό φινάλε, χωρίς πολλά λόγια και μόνο με τον ήχο από την τηλεόραση που περιγράφει άλλο ένα αιματηρό επεισόδιο στην αντιπαλότητα Ρωσίας - Ουκρανίας, ανοίγει κι άλλο τον πολιτικό πεσιμιστικό ορίζοντα του έργου σε επίπεδα που δεν φαντάζεστε.

Προσκλήσεις για σινεμά

Καθημερινά στο site της ATHENS VOICE δίνονται προσκλήσεις για το 30στό ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ (19/10 - 1/11). Ένα πανόραμα γεμάτο πρεμιέρες, με αφιερώματα και φυσικά το διαγωνιστικό τμήμα του. Μπες και στείλε ένα απλό e-mail για την ταινία που σε ενδιαφέρει.
www.athensvoice.gr

ΜΟΥΣΙΚΗ

Αμνηχανία ή ο θρίαμβος του «3 αστεράκια»

Τεράστιες ποσότητες μέτριας και αδιάφορης τέχνης κατακλύζουν τα πάντα. Η πλημμυρίδα του τίποτα.

VARIOUS ARTISTS

Του ΜΑΚΗ ΜΗΛΑΤΟΥ

Δίσκοι, ταινίες, βιβλία, θεατρικές παραστάσεις σε ποσότητες που δεν προλαβαίνει κανείς να παρακολουθήσει. Οι άνθρωποι πια δεν διαβάζουν, δεν αγοράζουν δίσκους, δεν πάνε σινεμά, αλλά οι ποσότητες των εκδιδόμενων έργων αυξάνονται. Ένας πλασματικός οργασμός που καταλήγει σε πρόωρη εκσπερμάτιση καθώς λίγο μετά την κυκλο-

το περίφημο πρώτο άλμπουμ να είναι καλό. Για πόσο θα το πληρώνουμε αυτό; Τι βάσανο για την pop κουλτούρα που είναι κι αυτοί οι onehitwonders. Τους τρώμε στη μάπα για χρόνια επειδή κάποτε έκαναν μία επιτυχία ή ένα συμπαθητικό άλμπουμ. Άσε που τότε ο James Lavelle δεν ήταν μόνος... Τώρα θέλει να κάνει το κάτι παραπάνω, να δείξει ότι μπορεί να συγκροτήσει κάτι πιο απαιτητικό και ολοκληρωμένο και να το συνδέσει με το σύγχρονο καλλιτεχνικό Λονδίνο. Ξέρεις πού καταλήγουν αυτά τα (αμήχανα) κόνσепт όταν το ταλέντο είναι μέτριο. Το ότι μπορεί να υπάρξει Part 2 μην το συζητήσουμε καλύτερα.

Grandbrothers - Open Γερμανικό ντουέτο από το Ντίσελντορφ που βασίζεται στο πιάνο αλλά και στην ηλεκτρονική επεξεργασία του ήχου του. Είναι οι μόνοι που σώζουν κάπως την παρτίδα. Με το 2ο άλμπουμ τους δείχνουν πως διαθέτουν δημιουργικότητα και αισθητική. Χωρίς να είναι κάτι αξιοσημείωτο, δημιουργούν ένα άλμπουμ που μπορείς ευχαρίστως να το αφήσεις να τελειώσει και να θυμάσαι και το όνομά τους μπας και προκύψει κάτι στο μέλλον με αυτούς.

Starsailor - All This Life / The Script - Freedom Child Πατί και τα δύο μαζί; Θα μου επιτρέψετε να κομπιάσω... Τα άκουσα το ένα πίσω από το άλλο, άντεξα, είμαι ζωντανός και με λένε Μάκ. Πώς οι Άγγλοι κάνουν μιούζικαλ τους Beatles ή τους Kinks κι εμείς τον Ζαμπέτα... Πώς έχουμε εμείς τα μπουζούκια... Αυτοί έχουν συγκροτήματα σαν τους μελοδραματικούς Starsailor ή τους ζωντανούς Script για να βγαίνουν τα Σάββατα, να ακούνε στα αυτοκίνητα αυτοί που δεν ακούνε μουσική, να παίζει στα σουπερ μάρκετ (όπου θα πουλιούνται σε λίγο οι δίσκοι σε καλάθι, ειδική προσφορά). Μουσικά προϊό-ντα μαζικής παραγωγής για ευρεία κατανάλωση που αφορούν όλο και λιγότερους, αν και για να εκσυγχρονιστούν αντί για ζάχαρη χρησιμοποιούν στέβια.

→ makismilatos@gmail.com

Η Carla Bruni στην Αθήνα

Τραγουδάνε οι πρώτες κυρίες AC/DC;

Η πρώτη κυρία της Γαλλίας ξεκινά την παγκόσμια περιοδεία της για το νέο της άλμπουμ «French Touch» από την Ελλάδα. Με δύο συναυλίες στο Παλλάς στις 23 και 24 Οκτωβρίου. Η 49χρονη σήμερα Carla Bruni διασκευάζει classics σαν το «Moon River» από το «Breakfast at Tiffany's», το «Enjoy the Silence» των Depeche Mode ή το «Highway To Hell» των AC/DC. Ο παραγωγός David Foster (συνεργασίες με Celine Dion, Madonna, Whitney, Buble) την προέτρεψε να κάνει ένα άλμπουμ με αγγλικά τραγούδια, όταν γνωρίστηκαν το 2013 στο Λος Άντζελες κατά τη διάρκεια της περιοδείας της. «Δεν θα πρέπει να είσαι η Barbra Streisand» αναρωτήθηκε αρχικά «για να κάνεις ένα άλμπουμ διασκευών»; Ξεκίνησε όμως κάποια ακουστικά ντέ-μο και ο Foster ταξίδεψε στο Παρίσι για να αναλάβει τα υπόλοιπα. Μέσα από απαντήσεις σε συνεντεύξεις της στον ξένο τύπο μαθαίνουμε μερικά πράγματα για την πρώτη της κιθάρα, το μουσικό της σπίτι, τα πρώτα της αγγλικά, τα λάθη στη σελίδα της στην wiki, την AC/DC διασκευή και το σημερινό ενδιαφέρον της για την πολιτική...

«Θεωρείς την προφορά μου ανυπόφορη;» ρώτησα τη δασκάλα φωνητικής. Και εκείνη μου απάντησε: «Οχι είναι λίγο «french touch». Μην αλλάξεις τίποτα.

«Άκουσα το «Highway To Hell» από το γιο μου γιατί είναι φανατικός του metal. Είναι 16 ετών και του αρέσει η δυνατή μουσική. Μου είπε η μουσική σου είναι καλή, μαμά, αλλά μου φέρνει νύστα. Πρέπει να ακούσεις πραγματική μουσική. Τότε του είπα ότι διασκεύασα το «Highway To Hell». Έμεινε έκπληκτος και όταν το άκουσε μου είπε «... αυτό είναι σαν τζαζ».

«Η μπτέρα μου είναι πιανίστρια και ο πατέρας μου συνθέτης, έπαιζαν όλη την ώρα μουσική. Ήταν σαν να ζω μέσα σε στερεοφωνικό. Στα 9 μου χρόνια μού έκαναν δώρο μια κιθάρα. Ποτέ δεν ήμουν καλή, το μόνο που ήθελα ήταν να μπορώ να γράψω δικά μου τραγούδια. Δεν χρειαζόσαι να είσαι βιρτουόζος μουσικός για να το πετύχεις. Ξέρω εκατοντάδες φανταστικούς κιθαρίστες που δεν μπορούν να γράψουν.

«Πάντα έγραφα κομμάτια αλλά χωρίς να σκεφτώ ποτέ να τα βγάλω. Μέχρι το 2003, που έβγαλα το

ντεμπούτο μου «Quelqu'un M'a Dit». Μέχρι να βγει το άλμπουμ είναι όπως και με τα βιβλία, σου ανήκει. Αλλά μετά την κυκλοφορία του γίνεται κτήμα του κόσμου.

«Είμαι συμφιλιωμένη με το πέρασμα του χρόνου. Θυμάμαι σε μια συζήτηση που είχα με το φίλο μου συγγραφέα Michel Houellebecq που μου λέει ότι δεν τον απασχολεί τόσο το ότι μεγαλώνει, αλλά τον στενοχωρεί ότι δεν είναι νέος. Συμφωνώ.

«Συνάντησα για πρώτη φορά τη Μισέλ Ομπάμα σε σύσκεψη του NATO στη Γερμανία, όπου μου πρόσφερε μια κιθάρα Gibson. Έπαιξα με αυτή τη διασκευή του «Blowing in the Wind» για την 91η επέ-τριο από τη γέννηση του Nelson Mandela στη Νέα Υόρκη.

«Στη σελίδα μου στη Wikipedia υπάρχουν πολλά λάθη και δεν ξέρω πώς μπορώ να τα αλλάξω. Σημαντικά λάθη για τις κυκλοφορίες των άλμπουμ, τις πωλήσεις, όλα τα έχουν γράψει λάθος. Μήπως πρέπει να τους στείλω ένα γράμμα να τα διορθώσουν;

«Έμαθα αγγλικά ακούγοντας Beatles χωρίς να ξεχωρίζω τους στίχους. Τραγουδούσα «Clo' your eye' and I'll kit you, doo-morrow I mit you». Μετά από πέντε χρόνια συνειδητοποίησα ότι έλεγαν «close your eyes...»

«Το να γράφουν για μένα ανακρίβειες είναι η ιστορία της ζωής μου. Το συνήθισα. Δεν με ενδιαφέρει πια η πολιτική. Εύχομαι καλή τύχη στην κυρία και τον κύριο Τραμπ, την κυρία και τον κύριο Μακρόν, αλλά δεν με ενδιαφέρει πια το θέμα. Καθόλου. Και δεν θέλω να μιλάω για αυτά γιατί στις συνεντεύξεις μιλάω μισή ώρα για τη μουσική και οι δημοσιογράφοι βγάζουν τίτλους για τον Τραμπ και τον Μακρόν. Δεν με νοιάζει καθόλου. Μπορούν να κάνουν ό,τι θέλουν, καλή τύχη και αντίο. Η φήμη για τη σχέση μου με τον Τραμπ κρατάει από παλιά, δεν έχει ίχνος αλήθειας, οπότε αν ο κόσμος θέλει να μιλά για αυτό, ας το κάνει.

Παλλάς, Βουκουρεστίου 3-5, Αθήνα, 2103213100. Έναρξη 21.00. Είσοδος €15 (περιορισμένης ορατότητας), €25, €35, €50, €80. Προπώληση: Παλλάς, Public, Ticket Services, Πανεπιστημίου 39, 2107234567. Στις 23&24/10.

ΤΟ SOUNDTRACK ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ
ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ
ΔΙΣΚΟΙ

Γράψε για το **ΣΕ ΕΙΔΑ** και το **ΞΕΡΕΙΣ ΕΣΥ** (μέχρι 20 λέξεις) και στείλε το με SMS: **AVSE** κενό και το μήνυμά σου στο **19400**.
Αριθμοί κινητών θα δημοσιεύονται μόνο εάν είναι ίδιοι με το νούμερο του αποστολέα.
Χρέωση SMS €0,31 με ΦΠΑ (Mediatel - Τηλ παραπόνων: 2142148020)

Σε είδα...

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΟΥ

Το Σάββατο γύρω στις 17.00 κυκλοφούσες κρατώντας το κανελί λαμπραντόρ σου, φορώντας ακουστικά και gaybar γυαλιά. Κόλλησα όταν σε είδα, δεν μπορούσα να σου το δείξω γιατί συνοδευόμουν.

ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Κυριακή βράδυ 8/10 πτήση από Φρανκφούρτη, καθόμουν στην 34Α, όρθιοι

περιμένουμε στο διάδρομο την πόρτα ν' ανοίξει, κοιτάζομασταν, χαμογέλασα... μετά στον ιμάντα 11 έφτασες πρώτος, πήρες βαλίτσα πρώτος, με κοιτούσες έντονα, όμορφη αίσθηση, αλλά δεν περίμενες αρκετά... κρίμα...

ΣΙΝΕ ΔΙΑΝΑ

Κάθισες δίπλα μου με το γιο σου. Έφυγες ξαφνικά... 6948616307, Μιχάλης

Ξέρεις εσύ...

Μακάρι να μου έστειλνες μήνυμα ώστε να μπορούσα να σε βρίσω για τη συμπεριφορά σου.

Κι όμως η ζωή είναι ωραία ό,τι κι αν μου πεις, Νικήτα.

Μα δεν καταλαβαίνεις πως

στέλνοντάς μου Γ. αστεία βιντεάκια κάθε μέρα, χάνεις κάθε πιθανότητα να ξανά ενδιαφερωθώ για σένα.

Κρίση άγχους το λένε και μην προσπαθείς να χρυσώσεις το χάπι, Κ.

Μικρές αγγελίες

Για να καταχωρίσετε μια αγγελία επικοινωνήστε με το **210 3617.369 (11.00-18.00)**
Χρεώσεις: € 34 οι 20 πρώτες λέξεις και € 0,35 κάθε επιπλέον.
Αγγελία σε πλαίσιο: € 45.

Σε γνωρίζω...

Αβαντάζ, Πλούσια και όμορφη 39χρονη, καλλίγραμμη, με μπλε μάτια, μεγάλη ακίνητη περιουσία, βίλα σε νησί, πολυτελές Ι.Χ. και €2.500 μηνιαίως, με καλλιτεχνικά ερεθίσματα, επιθυμεί γνωριμία γάμου. «Πάππας», Ομήρου 38, Κολωνάκι, 210 3620.147, www.pappas.gr

Τρίτος σε μία σχέση 4 χρόνων για εκείνη. Και ύστερα από 2μηνιο ειδύλλιο με καψούρα και τρέλα, με γλεντάει κανονικά και επιστρέφει στον γκαφρά πρώην... Προσπαθεί να κρατήσει επαφή, τρώει μπινελίκια και κόβουμε. Μου ευχήθηκε για τα γενέθλιά μου. Να απαντήσω ένα ευχαριστώ, μην ξανά στείλεις, ή αδιαφορία καλύτερα; (Δεν θέλω να ξαναπαιχτεί κάτι ειδικά με έναν τέτοιο άνθρωπο, αλλά δεν μπορείς να στέλνεις έτσι σαν να μην έκανες τίπτ... Λίγη ντροπή, επιτέλους.) Ευχαριστώ! Άσταναπανε

Το «ευχαριστώ μην ξαναπάρεις» είναι πάγος. Η αδιαφορία, μαχαιριά. Διαλέξτε όπλο και ρίξτε στο ψαχνό.

Υ.Γ. Το ξέρετε βέβαια ότι το πανηγυράκι της καψούρας και της τρέλας κρατάει μέχρι να πεις «κολοκύθα». Μετά γίνεσαι κολοκύθα.

Μυρτώ μου αγαπημένη, διαβάζοντάς σε τόσο καιρό, ομολογώ ότι είσαι ο πρώτος άνθρωπος που μου ήρθε στο μυαλό όταν σκέφτηκα ότι χρειάζομαι μια γνώμη ουδέτερη και αντικειμενική. Το λοιπόν... Είμαι 27 ετών κι εκείνος 30. Είμαστε μαζί σχεδόν ένα χρόνο, έναν υπέροχο χρόνο. Μένουμε σε διαφορετικές πόλεις, όχι πολύ μακρινές, και βρισκόμαστε αρκετά συχνά, περίπου 10 μέρες το μήνα τις περνάμε μαζί. Επειδή πρόκειται σύντομα να μετακομίσω, σκέφτηκα ότι θα ήθελα να μετακομίσω κοντά του ώστε να περνάμε περισσότερο χρόνο μαζί. Το συζητήσαμε λοιπόν και μου είπε ότι δεν θέλει να περνάμε περισσότερο χρόνο μαζί! Με αγαπάει,

με θέλει κ.λπ. αλλά έχει μάθει από τα μικράτα του (που έλεγε και η γιαγιά μου) στις σχέσεις εξ αποστάσεως και δεν μπορεί τα «πολλά πολλά». Προτιμά να βλέπουμε λίγες μέρες ή τα ΣΚ και τον υπόλοιπο χρόνο να τον περνάει μόνος. Δε λέω, από τη μια το καταλαβαίνω, μπορεί να είναι ιδιότροπος, αλλά από την άλλη δεν καταλαβαίνω πώς γίνεται κάποιος να σε λατρεύει, όπως λέει, και να μη θέλει να σε βλέπει συχνά. Για πες, λοιπόν, βρε Μυρτώ μου...

ΜΙΛΑ ΜΟΥ ΒΡΩΜΙΚΑ

Της ΜΥΡΤΩΣ
ΚΟΝΤΟΒΑ

Όπως έχω ξαναπεί, ξέρω ζευγάρι που είναι 10 χρόνια μαζί – ο ένας Αθήνα, ο άλλος Θεσσαλονίκη. Μια χαρά τα πάνε και

αγαπιούνται πολύ και το 'χουν μοντάρει τέλεια. Βεβαίως, ζουν χωριστά εκ των συνθηκών, όχι από επιλογή, οπότε η δική σας περίπτωση διαφέρει ως προς την επιθυμία. Για να μην πολυλογούμε, πιστεύω το ίδιο που μάλλον πιστεύετε κι εσείς κατά βάθος: όταν κάποιος μας είναι απαραίτητος θέλουμε να είμαστε μαζί του όλη την ώρα. Απλό.

Υ.Γ. Στη θέση σας, αν ήμουν της κοντινότητας, θα προβληματιζόμουν για το πόσο ταιριάζουν οι ανάγκες μου με τις ανάγκες ενός μοναχικού λύκου. Αυτό το λέω για να μην πέσετε στην παγίδα των τοξικών σκέψεων και αμφιβολιών, μήπως το αγόρι σας δεν θέλει πολλά πολλά γιατί ζουζουνίζει εδώ κι εκεί.

Μυρτώ, έχουν περάσει 9 χρόνια και δεν μπορώ να ξεκολλήσω από τον πρώην μου. Κάναμε και οι δύο άλλες σχέσεις αφότου χωρίσαμε, εκείνος προχώρησε ακόμη περισσότερο τη ζωή του και τώρα είναι με μια κοπέλα που ετοιμάζεται να την παντρευτεί αλλά γυρίζει κατά καιρούς σε εμένα με τον ίδιο ερωτικό και όλο υπονοούμενα τρόπο του απαιτώντας χώρο στη ζωή μου, χωρίς να ξεκαθαρίζει τι χώρος είναι αυτός που ζητάει. Δεν μπορούμε να είμαστε φίλοι, όπως λέει κι εκείνος, αλλά δεν μπορούμε και να είμαστε μαζί. Αν με ρωτάς γιατί, δεν ξέρω να απαντήσω. Απλώς κάποια στιγμή ένιωσα να πνίγεται και ύστερα από 11 μήνες τρελού έρωτα χωρίσαμε με κλάματα και από τις δύο πλευρές. Το πρόβλημα είναι ότι με όλο αυτό δεν μπορώ να ξεκολλήσω και να κάνω κάτι άλλο για να λυθούν τα μάγια. Και κάθε φορά που προσπαθώ, το μυρίζεται και εμφανίζεται πιο γλυκός και επικίνδυνος από πριν...

«Όταν η Αυλαία κλείνει, ανόπτη μου Ιουλιέτα, στα σκοτεινά οι θεατρίνοι παίζουνε ρώσικη ρουλέτα». Αυτό μου θύμισε το γράμμα σας και χαίρομαι που μου το θύμισε γιατί λατρεύω αυτό το τραγούδι, αλλά, ανόπτη μου Ιουλιέτα, δεν υπάρχουν Ιουλιέτες, υπάρχει ο χρόνος που τρέχει ανεπιστρεπτή και αυτό σας το λέει μια ανόπτη, εντελώς ανόπτη Ιουλιέτα.

Υ.Γ. Αντε μωρέ με τον μαλάκα.

Μυρτώ, κλασική συνταγή. Την πατάς με ένα στρέιτ και είσαι γκέι. Ο στρέιτ σε παίζει, σου στέλνει μην, σου χαμογελάει όλο νόημα, σου αγγίζει τυχαία το χέρι, σου κάνει ένα ταχυδακτυλουργικό που για να δουλέψει πρέπει να κάθεται δίπλα σου και να σου φυσάει το αυτί απαλά επί 5 λεπτά, σου κάνει δήθεν θυμωμένες σκηνές όταν βγαίνεις με άλλους φίλους και νάζια και χαριτωμενιές και όλα κομπλέ και φιλικά. Τι κάνεις;

Στριμώχνεις τον στρέιτ και όποιον πάρει ο Χάρος. Μετά του ποστάρεις στον τοίχο του Μιχάλη Ρακιντζή.

Στείλε το γράμμα σου ταχυδρομικά ή στο fax της Α.Υ. ή στο info@athensvoice.gr για τη στήλη «Μίλα μου βρώμικα».

ΚΡΙΟΣ

(20 Μαρτίου - 19 Απριλίου)

Φρόντισε τον «κήπο» σου, για να αποφύγεις ζιζάνια στη σχέση σου

Η αρχή της εβδομάδας σε βρίσκει να παλεύεις να εξισορροπήσεις την κατάσταση ανάμεσα στις διαθέσεις για εξόδους, ρομάντζα και σεξ με πιο ζόρικες καταστάσεις που αφορούν την προσωπική σου ψυχολογία και τις δυσκολίες που αντιμετωπίζεις σε δουλειά και σπουδές. Ο Ερμής μπαίνοντας στον Σκορπιό, την Τρίτη, σου προσφέρει την ικανότητα να ξεκαθαρίσεις τουλάχιστον τις ερωτικές και οικονομικές υποθέσεις που σου δημιουργούν άγχος, αν καταφέρεις να μην παραδοθείς άνευ όρων σε παρανοϊκές σκέψεις και φόβους. Η Νέα Σελήνη της Πέμπτης είναι εκ πρώτης όψεως μία ευχάριστη συγκυρία που υπογραμμίζει τις πλέον κοινωνικές, διπλωματικές και συνεργατικές σου τάσεις, διευκολύνοντας τις προσωπικές –κυρίως ερωτικές– σου σχέσεις. Ωστόσο, τονίζει και την ανάγκη να επιληφθείς των προσωπικών σου προβλημάτων που προανέφερα, ώστε να μην γίνουν η αιτία να αντιμετωπίσεις συγκαλυμμένα ή απροκάλυπτα επιθετικές συμπεριφορές από το σύντροφό σου πρωτίστως και τους συνεργάτες σου δευτερευόντως, μετά την είσοδο του Άρη στον Ζυγό, στις 22.

ΤΑΥΡΟΣ

(20 Απριλίου - 19 Μαΐου)

Άρχισε να φέρεσαι καλύτερα στο σώμα σου επιτέλους

Το μόνο σίγουρο είναι ότι δεν σου λείπουν οι δουλειές στην αρχή της εβδομάδας, οπότε όλα φαίνεται να περνούν από το χέρι σου και, δυστυχώς, και την τσέπη σου. Παρά την κούραση, δεν δυσανασχετείς απολύτως, ωστόσο αναρωτιέσαι πότε επιτέλους θα καταφέρεις να στρώσεις ένα πρόγραμμα. Ο Ερμής στον Σκορπιό, από τις 17, σε βάζει να ασχοληθείς, ευτυχώς, και με πιο δημιουργικά και κερδοφόρα πράγματα διευκολύνοντας τις συνεργασίες σου, αλλά και την ουσιαστική και κάπως πιο σέξι επικοινωνία στα προσωπικά σου (και όχι, η ζήλεια δεν είναι σέξι). Η Νέα Σελήνη της Πέμπτης επιτάσσει να ασχοληθείς με το σώμα, την υγεία και την καθημερινή σου ισορροπία και να μη παραμελείς τη δουλειά χρησιμοποιώντας σαν δικαιολογία το γενικό χάος στις φιλίες και τα σχέδιά σου ή τις ανατροπές του τελευταίου καιρού. Από την Κυριακή, με την είσοδο του Άρη στον Ζυγό, τα ατοπήματα απέναντι στο σώμα και την αρμονική καθημερινότητα συγχωρούνται πιο δύσκολα.

ΔΙΔΥΜΟΙ

(20 Μαΐου - 20 Ιουνίου)

Πέρνα καλά, λύσε και κανένα θέμα, όμως, πριν το βρεις μπροστά σου

Παρά την καλή σου διάθεση, η εβδομάδα ξεκινάει κάπως βαρετά, αφού ο Ερμής στον Σκορπιό, από την Τρίτη, σε βάζει να ασχοληθείς με τις μάλλον βαρετές δουλειές του σπιτιού και της ρουτίνας ομορφιάς σου, ενώ και στη δουλειά πετάγονται πράγματα από παντού. Πάντως η Νέα Σελήνη της Πέμπτης σε σπρώχνει σε καλοπέραση, διασκέδαση, εξόδους, δημιουργία, φλερτ και γενικά σε οτιδήποτε είναι καλός αγωγός της «χαράς της ζωής». Ταυτόχρονα όμως σου θυμίζει πόσο αυτά μπορούν να υποθκηυθούν από τις δυσκολίες στην καριέρα σου και τις φιλικές και συγγενικές σου σχέσεις, όσο δεν κάνεις τον κόπο να αφομοιώσεις τις σημαντικές αλλαγές που συμβαίνουν σε αυτούς τους τομείς. Δεν χρειάζεται να επιλέξεις, χρειάζεται να κινηθείς ταυτόχρονα και στα δύο μέτωπα (το ταλέντο σου). Άλλωστε ο Άρης στον Ζυγό, από τις 22, εγγυάται ότι δεν θα πήξεις και θα παραμείνεις δραστήριος και στο πλαίσιο «καλά να περνάμε» και στις εξωεπαγγελματικές ασχολίες σου.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ

(21 Ιουνίου - 21 Ιουλίου)

Βρίσκεις τον εαυτό σου επικοινωνιακά αλλά στο σπίτι ακόμη δυσκολεύεσαι

Με το πέρασμα του Ερμή στον Σκορπιό παραδόξως αρχίζεις να κελαηδάς και πάλι και να θέλεις βολτίτσες, φλερτάκι, χιουμοράκι, όλα αυτά με αρκετό συναισθηματικό χειρισμούλη γαρνιτούρα και φυσικά καμία απολύτως διάθεση για αντικειμενικότητα. Η προσπάθειά σου να είσαι ακριβοδίκαιος και κάπως πιο αποστασιοποιημένος στο σπίτι, τερματίζεται, δεν είναι για σένα. Πάντως η Νέα Σελήνη της Πέμπτης βρίσκει την πρόσοχή σου ακόμη στραμμένη στο οικογενειακό σου περιβάλλον (ειδική μνεία σε ζητήματα που αφορούν τα αδέρφια σου) και στην προσπάθεια να επιλύσεις διάφορα θέματα, από οικονομικά, μέχρι το τι βάζο πάει στη γωνία και γιατί η μαμά δεν σε είχε ντύσει τότε υπερήρωα και τέτοια. Χρησιμοποίησε τα λογάκια σου όπως ξέρεις και μπορείς χωρίς να δίνεις υπέρμετρα ελαφρυντικά στο συγγενολόδι και χωρίς να αφήνεις να σε αδικήσουν σε οποιαδήποτε μοιρασιά, για να αποφύγεις τις εντάσεις που εγκυμονεί το πέρασμα του Άρη στον Ζυγό, στις 22, οπότε αναμένεται και μια έξτρα αναστάτωση στη δουλειά.

ΛΕΩΝ

(22 Ιουλίου - 22 Αυγούστου)

Δεν καλύπτεσαι από επιφανειακά ενσταντάνε, αναζητάς ουσία

Επειδή μπορεί να κυκλοφορείς, αλλά τις κουβέντες που θέλεις δυσκολεύεσαι να τις κάνεις, από την Τρίτη με την είσοδο του Ερμή στον Σκορπιό, προγραμμάτισε, αντί να κλειστείς, να βλέπεις κόσμο στο σπίτι, ιδανικά φίλους. Θα κάνει καλό και στην τσέπη σου, αφού τα έξοδα για το σπίτι και την οικογένειά σου συνεχίζονται αμείωτα. Η Νέα Σελήνη της Πέμπτης σε βοηθάει να τακτοποιήσεις τηλεφωνήματα, συζητήσεις και συναντήσεις που εκκρεμούν, ιδιαίτερα προσωπικής φύσεως. Επειδή η προσέγγισή σου δεν είναι όσο χαρωπή θα ήθελες όμως, να είσαι προετοιμασμένος ότι μπορεί να πάρουν αναπάντεχη ή και απογοητευτική τροπή, ειδικά αν εμπλέκονται σε όσα έχεις να διευθετήσεις ζητήματα διατροφής, μοιρασμένου πορτοφολιού, νοοτροπίας και διαμοίρασης υποχρεώσεων στη σχέση. Πάντως το πέρασμα του Άρη στον Ζυγό από την Κυριακή, σε βοηθάει να υποστηρίξεις τα πιστεύω σου με μεγαλύτερη επιτυχία, κομψότητα και αποφασιστικότητα, ενώ σε κινητοποιεί σε σχέση με τις σπουδές και την επιμόρφωσή σου.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ

(23 Αυγούστου - 21 Σεπτεμβρίου)

Εστίασε στην καριέρα σου ή γενικά στην κερδοφορία και την καλοπέρασή σου

Το πέρασμα του κυβερνήτη σου Ερμή στον Σκορπιό, την Τρίτη, κινητοποιεί τη γλώσσα και τα πόδια σου και εξορμάς προς πάσα κατεύθυνση για να προωθήσεις την καριέρα και τον εαυτό σου. Στο πλαίσιο αυτό, αφθονούν οι συζητήσεις, συναντήσεις, μετακινήσεις και ταξιδάκια. Ωστόσο, η Νέα Σελήνη της Πέμπτης σου λέει να μη καθείς τρέχοντας δεξιά-αριστερά σαν ακέφαλο κοτόπουλο, αλλά να εστιάσεις στο να κλείσεις τις εκκρεμότητές σου σιγά-σιγά και να θεωρήσεις τον παράγοντα χρήμα πολύ σημαντικό για όλα σου τα μελλοντικά σχέδια. Καλύτερα να διαθέσεις την ευφυΐα σου στην καλλιέργεια της καριέρας και της κοινωνικής σου εικόνας και να καταλάβεις ότι οι προσδοκίες για στήριξη από το σύντροφό σου αργούν να έρθουν ή δεν αρκούν. Στα προσωπικά σου, αξιοποίησε την αυξημένη ερωτική σου διάθεση από τις 22, με τον Άρη στον Ζυγό, αφού οι προσπάθειες για σχέδια, σοβαρές κουβέντες και οργάνωση είναι επιβλαβείς για την ψυχολογία σου αυτό το διάστημα.

ΖΥΓΟΣ

(22 Σεπτεμβρίου - 22 Οκτωβρίου)

Ξεκαθαρίζεις τις προτεραιότητές σου και τα λες ένα χεράκι

Οι μετοχές σου είναι στα πάνω τους αυτό τον καιρό κι ο Ερμής στον Σκορπιό, από την Τρίτη, θα σε βοηθήσει να τακτοποιήσεις μέσα σου και πέντε πραγματάκια που ακόμη σε ταλανίζουν και να ξεκαθαρίσεις τις προτεραιότητές σου. Το

ότι γίνεσαι κάπως συμπερο-ντολόγος, ειδικά όταν πρόκειται να κάνεις τη λάντζα σε μία κατάσταση –πρακτικά ή θεωρητικά– λειτουργεί υπέρ σου. Άλλωστε και η Νέα Σελήνη της Πέμπτης στο ζώδιό σου σε ανανεώνει, σου δίνει ενέργεια και σε βοηθάει με αλλαγές νοοτροπίας. Τις προσπάθειές σου καθυστερούν και υπονομεύουν (όχι απαραίτητα συνειδητά) ο σύντροφός σου, οι συνεργάτες σου, το πρόγραμμά

σου και γενικά κάθε άνθρωπος και κατάσταση τον οποίο δυσκολεύεσαι να ορίσεις με σαφήνεια και ειλικρίνεια. Σπεύδει προς αρωγή σου ο Άρης, στο ζώδιό σου από τις 22, που θα σου δώσει την πυγμή που σου λείπει και θα σε βοηθήσει να εξωτερικεύσεις κάθε, ως τώρα εσωτερική, ένταση στις σχέσεις σου, ενώ παράλληλα θα τονώσει επαρκώς τα ενεργειακά σου επίπεδα.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ

(23 Οκτωβρίου - 21 Νοεμβρίου)

Παίρνεις το χρόνο σου για να κλείσεις προσωπικές κι επαγγελματικές καταστάσεις

Η είσοδος του Ερμή στο ζώδιό σου την Τρίτη σου παραχωρεί το βήμα για να σκεφτείς, να κουβεντιάσεις και τελικά να αποφασίσεις τι πρέπει να κάνεις για να βελτιώσεις τα οικονομικά, τη σχέση με τους φίλους σου, τα σχέδια και την ψυχολογία σου εν γένει. Δίνει και χείρα βοήθειας εκτός από ιδέες. Η Νέα Σελήνη της Πέμπτης υπογραμμίζει ότι έχεις αφήσει πολλά θέματα ανοικτά στα επαγγελματικά και τα προσωπικά σου, τα οποία δημιουργούν παρασκένιο κι εσωτερική αναστάτωση. Στα προσωπικά σου, εφόσον δεν σέβεσαι τις συνειδητοποιήσεις που έχεις κάνει περί έρωτος, έρχεσαι αντιμέτωπος με συμπεριφορές κατώτερες των περιστάσεων. Περιορίσε τις χρονοτριβές για να περιορίσεις και τον ψυχοσωματικό αντίκτυπο της ιστορίας. Ούτως ή άλλως συμβιβασμοί, ημίμετρα και «εάν και όταν» δεν σου πηγαίνουν και με το πέρασμα του Άρη στον Ζυγό, την Κυριακή, η ενέργειά σου κάνει βουτιά και απομένει όση χρειάζεσαι για να φροντίσεις τον εαυτό σου, άντε και τη δουλειά σου.

ΤΟΞΟΤΗΣ

(22 Νοεμβρίου - 20 Δεκεμβρίου)

Λες λίγα, κάνεις πολλά παραπάνω για να αυξήσεις τη χαρά και τον έρωτα

Με την είσοδο του Ερμή στον Σκορπιό, κλείνεις το στοματάκι σου και παίρνεις σειρά να μιλήσει και κανένας άλλος, αφού η μικρή αυτή ροπή προς την εσωτρέφεια δεν επηρεάζει τα σουλάτσα σου, κοινωνικής, φιλικής και επαγγελματικής φύσεως. Η Νέα Σελήνη της Πέμπτης σε βάζει να σκεφτείς ξεκάθαρα το μέλλον και τους στόχους σου, ατομικούς, ακαδημαϊκούς και ερωτικούς. Τα συναισθήματα είναι ανάμεικτα εφόσον η καλή σου διάθεση κοντράρεται με ασυνεννοησία, μυστικά και ψέματα που σε κάνουν να αισθάνεσαι αστήρικτος από τους πολύ οικείους σου, ενώ αρχίζεις να συνειδητοποιείς ότι ο τρόπος που σε βλέπουν οι άλλοι δεν σου κάνει πλέον, ούτε κοινωνικά, ούτε σε επίπεδο σχέσης. Το πέρασμα του Άρη στον Ζυγό εγγυάται ότι θα προσπαθήσεις να εξασφαλίσεις μία θέση για τη δημιουργικότητα, τη χαρά και τον έρωτα, στην εξωεπαγγελματική σου ζωή και στο μέλλον σου. Δεν εγγυάται καθόλου ότι αυτό δεν θα στρεσάρει τις φιλίες σου ή την υπάρχουσα σχέση σου.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ

(21 Δεκεμβρίου - 19 Ιανουαρίου)

Προσπαθείς να βρεις χρόνο για φίλους και χόμπι, δυσκολεύεσαι

Με την έλευση του Ερμή στον Σκορπιό την Τρίτη, το μυαλό σου κάνει ένα διάλειμμα από τις επαγγελματικές σου έγνοιες, τα μαθήματα και τις υποχρεώσεις που σου φορτώνουν από παντού κι αποφασίζει να ασχοληθεί με τους φίλους, τα χόμπι και το πώς θα γίνει στο μέλλον να μην ξαναμπούν στο περιθώριο. Η Νέα Σελήνη της Πέμπτης όμως δεν σ’ αφήνει να αγιάσεις έτσι εύκολα, εφόσον το παιχνίδι παίζεται στην επαγγελματική και κοινωνική σκακιέρα όπου βλέπεις τις προσπάθειές σου να κρατήσεις ισορροπίες να μην έχουν επακριβώς το οικονομικό αντίκρισμα που περίμενες, ίσως γιατί κι εσύ δεν καταφέρνεις να πεις τα πράγματα όπως ακριβώς θα ήθελες. Στη σχέση σου δε, παρομοίως δεν καταφέρνεις να συνεννοηθείς με ιδιαίτερη επιτυχία και το να κρατάς τα προσχήματα σου στοιχίζει ακριβά. Ο Άρης περνώντας στον Ζυγό, στις 22, βοηθά την εστίασή σου, αν και πάλι το να κινείσαι με τους τύπους, όπως επιθυμείς, αν και αποτελεσματικό, σε πιέζει.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ

(20 Ιανουαρίου - 17 Φεβρουαρίου)

Προσπαθείς να ανασυγκροτηθείς με μέτρια επιτυχία αλλά εξαιρετικό κέφι

Ψιλοσκόρπι σε βρίσκει η αρχή της εβδομάδας, αλλά η είσοδος του Ερμή στον Σκορπιό την Τρίτη παίρνει τη δημιουργικότητα και το επιχειρηματικό σου δαιμόνιο και τα στρέφει στην καριέρα σου ή απλά σε βοηθάει να κυκλοφορήσεις το αμόρε της καρδιάς ή της κρεβατοκάμαράς σου δημοσίως. Έστω να μιλήσεις για αυτό. Η Νέα Σελήνη της Πέμπτης υπογραμμίζει την ανάγκη σου να ασχοληθείς με την προσωπική και οικογενειακή σου ζωή και δημιουργεί κλίμα για να περάσεις εξαιρετικά ευχάριστα και για να δεις με άλλο (καλύτερο) μάτι θέματα που αφορούν το σύντροφο και τα παιδιά σου. Το ζήτημα είναι να μην αφήσεις τη συναισθηματική ή οικονομική σου ανασφάλεια και τη λάθος κουβέντα (ή σιωπή) τη λάθος στιγμή να υπονομεύσει το καλό κλίμα. Γιατί με το πέρασμα του Άρη στον Ζυγό, ετοιμάζεσαι να ξαναπάρεις τη βαλίτσα στο χέρι, μεταφορικά ή κυριολεκτικά για να δεις πού μπορείς να φτάσεις, αδιαφορώντας για τον αντίκτυπο των κινήσεών σου.

ΙΧΘΥΕΣ

(18 Φεβρουαρίου - 19 Μαρτίου)

Συζήτησε αυτά που σε απασχολούν, για το καλό όλων μας

Ευτυχώς ο Ερμής περνώντας στον Σκορπιό δημιουργεί ένα αξιόπιστο κανάλι για να εξωτερικεύσεις όσα συμβαίνουν εντός σου, στο σπίτι και τη σχέση σου, και για να βρεις καινούργιες προσεγγίσεις. Η Νέα Σελήνη της Πέμπτης όμως δεν σου κάνει τη χάρη, αφού σε κρατάει σαφώς αγκυροβολημένο στα ψυχολογικά σου, τους συναισθηματικούς σου φόβους, την προσπάθειά σου να τους εξωραΐσεις και το ψυχολογικό κόστος που έχει όλο αυτό. Σου βγαίνουν κάτι ζήλεις, κάτι σενάρια επιστημονικής φαντασίας, κάτι περίεργα. Αν είσαι ελεύθερος τουλάχιστον το περνάς μόνος σου, αν είσαι ζευγαρωμένος, κάνε μία ελάχιστη προσπάθεια να διακωμωδήσεις την κατάσταση ή να την εκτονώσεις σεξουαλικά, με την καθόλου αμελητέα βοήθεια του Άρη στον Ζυγό, από την Κυριακή, για να αποφύγεις παράπλευρες απώλειες. Γενικά προσπάθησε να παραμείνεις στη δράση κι όχι μέσα στο μυαλό σου, γιατί αυτή η προσέγγιση θα είναι η πλέον ευεργετική για την τσέπη, την ασφάλεια και τα νεύρα σου. **A**

**Για πιο ολοκληρωμένη εικόνα των αστρολογικών σου τάσεων θα πρέπει να διαβάξεις και τον ωροσκόπο σου*

athens bar show

stirring up
the future
of bars

7-8.11
2017

athens
bar
show.gr

Παρακολούθησε ομιλίες από Έλληνες
και διεθνείς ειδήμονες / **Δοκίμασε**
περισσότερα από 500 προϊόντα /
Πάρε ιδέες για νέα και μοντέρνα
cocktails / Δικτυώσου με τους
κορυφαίους bartenders της Ελλάδας /
Βρες λύσεις για το bar σου

ΜΟΝΟ ΓΙΑ
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΕΣ

ΤΕΧΝΟΠΟΛΗ
ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΧΟΡΗΓΟΣ
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

SWATCH STORES: ΑΘΗΝΑ: ΠΛΑΚΑ, 210 3310548 | ΣΥΝΤΑΓΜΑ, 210 3313833 | ΚΟΛΩΝΑΚΙ, 210 7239708
ΟΜΟΝΟΙΑ, 210 3213328 | ΜΑΡΟΥΣΙ: THE MALL, 210 6197472 | ΓΛΥΦΑΔΑ, 210 8983045 | ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ,
210 5789720 | ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 2310 284988 | ΜΥΚΟΝΟΣ: 22890 28598 | SWATCH KIOSKS:
ΕΛ.ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ, ALL USERS AREA, 210 3530302 & INTRA SHENGEN AREA, 210 3532606

swatch
S W I S S M A D E